SERIA
ROMÂNIA SUB ASEDIU

inițiată și îngrijită de scriitorul
Florin Purluca

BUCUREȘTI

SCIENCE-FICTION # FANTASY # HORROR # HEROIC-FANTASY #

Colecția Science-Fiction

Ovidiu Vitan
HORA HOITURILOR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României VITAN, OVIDIU
Hora hoiturlor / Ovidiu Vitan. - București: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-81-9

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Coperta: **Andrei Nicolescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-81-9

OVIDIU VITAN

Hora Hoiturilor

SERIA

Editura **FAVCON**
Bucureşti, România, 2018

Completează-ți ***Colecția Science-Fiction*** cu:

1 Extra-Terestrul
2 Secretul emisferei
3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
4 Scorniturí spăimântătoare
5 Rangkook
6 Vendetta lui Ucigă-1 Toaca
7 în anul 4000 sau O călătorie la Venus
8 Erezia egumenului Glicherie
9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA1
10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
110 tragedie cerească
12Cetiți-le noaptea
13 Marginea curcubeului
14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15Praf
16 Manuscrisul episcopului Petronius
17 Steaua fulgurantă - IVA 2
18Un român în Lună
19Oameni pe care i-am cunoscut
#20Sawtooth
21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22Progradia
23 A doua Lună a Pământului
24 Dialogul păsărilor
25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27Therra
281944 Ein Freak
29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
30CdT 1 - Bacteria nemuririi
31 CdT 2 - Cârligul spațial
32CdT 3 - Poarta mânturii
33 RSA - Furia fiarelor
38 RSA - Auro Luck
39 Războiul Celestinei
40-49 Aripile Albastre
50 Sânge, Metal și Speranță
51 Decadența sufletelor noastre
52 Povestiri spăimântătoare
53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
54 Războiul Eleninei
55 Casa din altă viață
54 Războiul Eleninei
55 Casa din altă viață
#56Dinosauria
57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
58 învățătorul
59 Noaptea orașului ilustrat
60 Praf 3
61 Saurianul de metan - IVA 3
62 Artefactul
63 Casa fără cărți
#64Apophis
65 Parlamentul
66 RSA - Hora hoiturilor
67 Dragonul fără aripi
68 RSA-Judecata de Apoi
69 Avatarii faraonului Tlâ
70 RSA - România sub Asediu
71 Efectul Metamorphis
72 Dicționar de Enigme și Mistere
73 Elogiu muncii de partid
74 Insula pescărușilor
75 Aurul beznei
76 București, 2058
77Încăpățânarea Timpului
78 Deocamdată... enigme
79 Tunelul de la capătul lumii
80Ultima frontieră
81- 83 Istoria

Acest roman este un pamflet și trebuie considerat ca atare. Orice asemănare cu persoane sau fapte reale este pur întâmplătoare.

Interzis minorilor sub 16 ani.

Motto:

— Baricadați-vă în case. Evitați orice contact cu persoanele infectate. Așteptați instrucțiuni oficiale.

— „ Ucideți toți nenorociții" - astea sunt instrucțiunile mele oficiale!

Morții de pe Șoseaua Viilor

...începuse cu niște țipete în depărtare, cărora inițial oamenii nu le acordaseră atenție. După o vreme, strigătele se înmulțiseră, apoi se apropiaseră. Răsună o explozie. O mașină de pompieri trecu în trombă pe strada îngustă, printre case, urmată după un minut de mai multe mașini ale poliției. Câteva persoane surescitate trecură în fugă în sens invers...

Petcu se opri din udat grădina și deschise poarta, uitându-se în lungul șoselei. Un nor de fum se ridica undeva în depărtare, iar sirenele pompierilor și poliției parcă se înmulțiseră. De vizavi, coana Vasilica îi făcea semne de după gard.

— Ce s-a întâmplat, maică? strigă ea.

— Vine sfârșitul lumii, mamaie! strigă el, cu fața deformată de spaimă.

— Ceeee?! Bătrâna își duse mâna la gură, înspăimântată. Dar figura lui Petcu se destinse a râs - deși, în pofida faptului că râdea, privirea lui tot nu era plăcută.

— Vine scufundu', babo! Ne ducem toți pe p***!

Bătrâna rămăsese împietrită, ceea ce păru să-l satisfacă pe Petcu.

— De unde morții mă-sii să știu, babo, ce, văd după colț? O fi vreun incendiu...

Bătrâna se retrase, iar Petcu, râzând, dădu să intre, când văzu că dinspre direcția în care trecuseră pompierii alerga cineva spre el. Pe măsură ce omul se apropia, alergând haotic, Petcu îl recunoscu: era Chiroiu, un fost coleg de școală, cu care se certase în urmă cu zeci de ani și de atunci nu mai vorbiseră. Omul, care ca și el nu mai era tânăr de mult, fugea cu greutate, poticnindu-se.

— Silviule, lasă-mă să intru, că vor să mă omoare! urlă Chiroiu, împiedicându-se și aproape căzând. Ajută-mă! îl imploră el, ajuns la câțiva pași.

— Chiroiule, ai băut? îl repezi Petcu și intră în curte, încuind poarta, deși rămase în spatele gardului, studiindu-1 intrigat, sau mai mult curios, pe bărbatul murdar pe pantaloni, cu cămașa ruptă la guler, cu sânge pe palme, agățat acum de gard și, văzu Petcu, cu două urme urâte de mușcături pe una dintre mâini...

— Silviule, ne cunoaștem de o viață! Nu-i lăsa să mă omoare!

— Cine să te omoare pe tine? râse Petcu.

— Familia mea! Vor să mă termine!

— Cred că ai băut de dimineață... Și vezi că-mi murdărești gardul!

Dintr-odată, un vacarm izbucni undeva în stânga curții, lângă intersecția cu Șoseaua Viilor. Petcu nu putea vedea

ce se întâmplă acolo, dar auzea urlete de groază, geamuri care se spărgeau, lume fugind. Petcu era și mai înspăimântat și căzu în genunchi.

— Ei sunt! Au venit pe acolo! Lasă-mă să intru, Silviule! Altădată eram prieteni!

La auzul ultimului cuvânt, Petcu se enervă de-a binelea și lovi cu piciorul în gard, zbierând la fostul său coleg de clasă:

— Auzi, betivanule, ia mai du-te în mortii mă-tii!

— Mortii mamii?! *

Un grup de vreo șapte persoane desfigurate, pline de sânge, cu hainele rupte, cu priviri inumane, năvăliră din stânga. O femeie mușca dintr-o mână de om, alta alerga cu un cuțit lung înfipt în gât și care îi ieșea prin ceafă, un bărbat în vârstă avea ochii scurși pe obraz și lingea cu poftă lichidul care îi intra în gură.

— Morții mamii?! repetă Chiroiu. Uite-i, ei sunt!

Izbucni în râs, destul de tare chiar, atrăgând priviri nedumerite sau de reproș de la cei din jurul său. Neapărat trebuia să folosească scena asta, care tocmai îi trecuse prin cap, dacă avea să mai scrie încă un roman cu zombi! Până atunci însă, avea probleme: amuzanta idee îi trecuse prin cap într-un moment extrem de puțin inspirat, în care editorul și traducătorul Silvian Dumitru Nuțescu își etala întreaga forță expresiv-opresivă asupra unui volum lansat de curând, sub privirea dezamăgită a autoarei. Vorbitorul se opri o clipă, descumpănit, și privi dezaprobator către Avram:

— Am aprecia dacă domnii participanți s-ar abține de la reacții sarcastice. Aici este cenaclu literar, nu stand-up comedy!

— Pe mine mă păcăliserăți! spuse nevinovat Avram, stârnind o veselie prea mult timp încătușată.

— Se pare că umorul din cărțile tale nu transpare și în viața reală, i-o întoarse aspru editorul.

— îmi cer scuze, domnule Nuțescu. Te rog, asuprește-o mai departe pe domnișoara!

Avram, amuzat peste măsură și încercând să-și ascundă starea, se cufundă în cititul știrilor pe telefon. Dar acest lucru, din păcate, avu darul să-i strice toate distracția.

PREMIERUL SILVIU COROIU ACUZĂ OPOZIȚIA CĂ PLĂTEȘTE OAMENI SĂ VINĂ LA MANIFESTAȚIILE ANTIGUVERNAMENTALE DIN PIAȚA VICTORIEI

Prim-ministrul Silviu Coroiu a afirmat că la protestele din ultimele săptămâni din Piața Victoriei participă persoane care au fost plătite de Partidul Proeuropean, principala formațiune de opoziție, și de „anumite forțe externe" care...

PRP SUSTINE CĂ MODIFICAREA CONSTITUTIEI VIZEAZĂ DOAR ÎNTĂRIREA SUVERANITĂȚII ȚĂRII »’ »

Oliviu Mureșan, președintele Partidului Roman Popular (PRP), de guvernământ, a respins ca „ridicole" acuzațiile Partidului Proeuropean (PPE) ca PRP urmărește excluderea țării din Uniunea Europeană. „Opoziția ne-a acuzat

de cele mai incredibile lucruri: că vrem să scoatem tara » din UE, că vrem să vindem România chinezilor, ba chiar că am fi cumpărat rachete antibuncăr, cum se folosesc în Afganistan!" a declarat Oliviu Mureșan. „PPE nu se poate împăca cu ideea că a pierdut alegerile, despre asta este vorba", a adăugat el.

PRP APELEAZĂ LA CONSULTANȚI POLITICI RUȘI

Partidul Român Popular ar fi angajat doi consultanți politici din Rusia, pentru motive nespecificate. Analistul politic lulius Anghelescu susține că este vorba, cel mai probabil, de încă un pas în acțiunea președintelui PRP, Oliviu Mureșan, de a obține funcția de președinte al țării, după ce a reușit desființarea ei în urmă cu doi ani. „Oliviu Mureșan, fugind de problemele sale penale, s-a cocoțat pe o scară foarte înaltă și știe că de acolo nu poate decât fie să cadă, ceea ce înseamnă cel puțin moartea politică, fie să urce și mai sus. Iar mai sus este doar funcția de președinte, pe care o vizează pentru a beneficia de imunitate, în aceeași vreme, relațiile cu SUA, încordate în ultima vreme, vor decădea și mai mult prin cooptarea echipei rusești, un alt sacrificiu din partea României pe care Mureșan este dispus să îl facă pentru a scăpa de justiție."

PARTIDUL PROEUROPEAN AFIRMĂ CĂ GUVERNUL URMĂREȘTE IEȘIREA ȚĂRII DIN UE

Guvernul și Partidul Român Popular vor să schimbe Constituția pentru a da o iluzie de legalitate ruperii de Uniunea Europeană, „în sânul căreia nu pot fura nestin-

gheriți și unde, până lâ urmă, ar ajunge la închisoare", a afirmat secretarul general al Partidului Proeuropean. „Prin renunțarea la UE și evitând inflexibilitatea acesteia în materie de corupție, PRP iese pe piață în fața potențialilor «investitori» politici din Asia", a mai explicat acesta.

PREFECTUL AMENINȚĂ VOALAT PROTESTATARII ANTIGUVERNAMENTALI

„Prefectul capitalei, Rodica Sicleanu, a afirmat ieri că manifestanții din Piața Victoriei «sunt în aer». Această amenințare voalată a dat naștere unui scandal, mai multe organizații civice promițând că o vor da în judecată. Dar lumea nu realizează faptul că dna Sicleanu are dreptate, la propriu! Palatul Victoria, construit în 1937-1944, se află deasupra unui subsol vast, pe mai multe niveluri, care adăpostește arhiva diplomatică din anii ***'40,*** documente ale guvernului pe mai bine de jumătate de secol, săli în care au fost depozitate cadourile primite de Nicolae Ceaușescu și multe altele. Subsolul depășește amprenta la sol a clădirii, extinzându-se atât înspre nord și nord-vest, acolo unde până în 1944 s-a aflat, de la finele veacului al XlX-lea, palatul Sturdza, și acesta de dimensiuni grandioase și cu pivnițe pe măsură (în care se spune că ar fi existat o închisoare secretă), cât și sub o mare parte a Pieței Victoriei. Protestatarii, așadar, chiar sunt în aer... Să zicem mersi că prefectul nu i-a amenințat că-i aruncă în puțul de 200 de metri adâncime de sub palat, unde se spune că e cea mai curată apă din București și în care se află sistemul, depășit dar încă funcțional, de aer condiționat al palatului..."

GUVERNUL MERGE ÎNAINTE CU PARADA DE 1 DECEMBRIE

Ministrul de interne, Gheorghe Șirea, a confirmat că parada militară de ziua națională a României va avea loc mâine. Acesta a mai precizat că legătura dintre cheltuielile legate de paradă, estimate la 2 milioane de lei (500.000 de euro), și banii necesari tratamentului celor 22 de elevi români grav răniți în acidentul de avion de la Stâncoasa este „neavenită, absurdă și deplasată". „PPE și forțele externe care îl sprijină încearcă să inoculeze ideea că lipsa banilor pentru tratarea în condiții optime a copiilor răniți se datorează cheltuielilor cu parada de la..."

ÎNCĂ UN SUPRAVIEȚUITOR AL ACCIDENTULUI AVIATIC DE LA STÂNCOASA A MURIT

Bilanțul total al accidentului de avion de săptămâna trecută a ajuns la 27, după ce un...

„Dacă urăsc ceva pe lumea asta, e PRP-ul!" își spuse Radu Avram, furios până și în gând, închizând browserul cu un gest exasperat. Spera măcar să nu fi fost văzut de vorbitorul de pe scenă, care oricum nu mai avea nevoie de un motiv suplimentar pentru a-1 lua în colimator. Asculta cu jumătate de ureche ce vorbea Silvian Dumitru Nuțescu, gândindu-se că „jumătate de ureche" este o expresie vicleană, pentru că înseamnă, de fapt, numai 25% din auz. Proporția, jignitoare pentru Nuțescu dacă i-ar fi ajuns la cunoștință, i se părea însă lui Avram foarte potrivită, ba chiar generoasă. Din păcate însă pentru orgo-

liul editorului, atenția lui Avram era mai atrasă de știrile politice, de sala decrepită a fostului cinematograf care își trăise de mult epoca de glorie și, probabil cel mai mult, de civilul cu față de civil, tunsoare de civil și haine de civil care se prefăcea că ascultă cu interes ce se vorbește, la vreo zece locuri distanță de Avram; și pentru toate astea, Avram dădea vina pe Partidul Român Popular. PRP purta răspunderea pentru furia oamenilor ieșiți în stradă care nu mai suportau spitalele mortale, transportul în comă, șpaga ca politică de stat, ultimul loc în UE la aproape orice, economia pe butuci în vreme ce guvernul era preocupat de unguri și să scape de binemeritată închisoare; și pentru faptul că lăcașurile de cultură, cum era fostul cinematograf, abandonate de primărie (instituție care aparținea tot PRP-ului), nu intrau nici măcar în promisiunile electorale, acelea pe care un partid care chiar le-ar respecta ar fi perceput ca un partid slab; în schimb, guvernul era mult mai preocupat să-l hărțuiască pe el, Radu Avram, pentru că îndrăznise să satirizeze partidul de guvernământ într-un roman... Se întrebă dacă civilul îi citise romanul sau era un plutonier oarecare pus să îl urmărească fără să aibă habar de ce. „Poate a citit cartea, nu i-a plăcut și te urmărește de nervi!" îi spuse demonul modestiei și Avram zâmbi amar.

Atenția însă îi fu, în fine, atrasă dinspre scenă; pe la urechi îi trecuse titlul unui roman: „Pentru a distruge Universul, apăsați tasta zero". Era cartea unui tânăr autor care propunea o scriere cu, bineînțeles, introducere, cuprins și încheiere, numai că introducerea avea și ea intro-

ducere, cuprins și încheiere, iar introducerea introducerii avea, de asemenea, introducere, cuprins și încheiere - și în felul acesta romanul nu mai reușea să treacă de stadiul incipient, terminându-se chiar, trei sute de pagini mai târziu, fără să fi putut s-o ia din loc, în ciuda faptului că acțiunea se desfășura nestingherită, ba chiar acțiunea statică, dar îndârjită avea darul de a amplifica trăirile dilematice ale personajului principal. Avram își spuse încântat că, deși o ilustrare ingenioasă a unuia dintre anticele paradoxuri ale lui Zenon, părea să fie cel mai original lucru românesc scris în ultimii ani.

Și totuși, deși îl asculta cu plăcere pe tânăr, Avram nu își putea lua gândul de la polițistul, sau ce o fi fost, care venise la cenaclu numai ca să îl urmărească pe el. în loc să fie, de pildă, cu ochii pe afacerile revoltătoare ale primarului, care exasperase un oraș neputincios întreg, poliția irosea timp cu un scriitor care contesta regimul, ca în anii '50! „Dacă urăsc ceva pe lumea asta, e comunismul!" își spuse el. Trebuia să facă ceva, să-1 deconspire pe agent sau măcar să-1 pună în dificultate. Așa că se ridică discret de la locul său și se mută undeva mai în spatele sălii și al civilului, ca să vadă dacă acesta se va uita după el. Pe când își rabata scaunul pentru a se așeza, observă pe jos, sub scaunul de alături, ceva deschis la culoare. în partea aceea a sălii lumina era mai slabă (se făcea economie, ca în aceiași ani de tristă amintire), dar Avram distinse colțul unei cărți. O ridică, însă coperta și primele pagini erau rupte pe trei sferturi, astfel încât nu află decât că autorul era Cioran; nu își dădu seama de titlu. După

praful așternut pe ea, cartea părea să fi fost uitată acolo de destul de mult timp. în plus, în jur nu era nimeni, așadar nu părea scăpată de vreunul dintre confrați. „Ce fel de oameni l-ar putea pierde pe Cioran?" se întrebă Avram, jumătate în glumă, scuturând încet de praf volumul mutilat.

Se uită din nou, discret, către agentul care, deși trecuseră câteva minute bune, încă nu se întorsese spre el. „Ce scoală are, al naibii! Se ține tare!" Totuși, dându-și seama că se gândea prea mult la faptul că e urmărit, începu să contemple sala aceea pe care o știa foarte bine încă din copilărie, dar în care nu mai intrase de aproape două decenii. Fostul cinematograf, odinioară în mare vogă și mereu aglomerat, acum aproape uitat, era amplu, destul de ceremonios, prevăzut inclusiv cu un balcon care aproape dubla numărul de scaune. Scena era suficient de largă pentru, să zicem, o mică piesă de teatru și întreaga sală se afla prinsă în chingile din beton și fier ale unei clădiri impunătoare, dar marcată cu fierul roșu al bulinei de aceeași culoare, ceea ce înseamnă că un cutremur mai vioi o putea reduce la un morman uriaș de moloz, fiare, mobilier sfărâmat și pânză de ecran năclăită cu sângele, creierii și organele interne ale oamenilor care ar fi avut nenorocul să se afle în clădire în acele momente.

Avram își scutură gândul acesta, revenind la ceea ce i se părea o ironie, probabil fără intenție, dar extrem de bine țintită. Sala era îmbibată cu multe amintiri, întâmplări, figuri și povești; deși depășită, avea încă un soi de farmec și o anumită prestanță. In definitiv, aici se proiectaseră, vreme

de aproape un secol, mii și mii de filme, de povești, concertaseră George Enescu și Yehudi Menuhin, se puseseră piese de teatru și avuseseră loc întâlniri politice în vremuri de criză pentru țară... Cinematograful, deși se luptase cu dinții să rămână în vogă, până la urmă se predase, nemaiputând face față sălilor de spectacol din malluri. Pe alocuri, pereții începeau să fie scorojiți, ușile scârțâiau, câte o balama de scaun se rupsese și acesta rămânea etern ridicat, pânza ecranului nefolosit se îngălbenise, pe alocuri mocheta era tocită până la pardoseală. Era o sală care trăia din gloria de odinioară, dar depășită și care refuza să moară. Or, o reprezentare mai bună a cenaclului lor literar cu greu putea fi găsită! „Cine a aranjat ședința de cenaclu în sala asta a fost, dacă stau să mă gândesc, un geniu al ironiei", își spuse Radu Avram. Oftă și își îndreptă iar privirea către telefon.

SERGIU GRAMA NU MAI VREA ÎNCĂ UN MANDAT DE PRIM-MINISTRU

Sergiu Grama, vicepreședinte al PRP, despre care se zvonește că de fapt a fost tras pe linie moartă în partid după demiterea din fruntea guvernului în urmă cu câțiva ani la presiunea străzii, a declarat că nu este interesat să ocupe din nou fotoliul de premier. „în piață, lumea protestează de o lună, zi de zi, împotriva guvernului, a corupției, a legilor strâmbe", a spus tânărul politician. „Pentru ce să fiu iar prim-ministru, să lupt împotriva populației? Fie ea și plătită de opoziție să protesteze... Nu, mulțumesc, îmi văd de treaba mea!"

Editorial

BĂIEȚELUL CU SABIA »

Există, în cultura japoneză, pilda samuraiului Hashitoru Misamoto, care i-a dăruit fiului său de patru ani o sabie din lemn, cu care să își înfrângă vrăjmașii. „Dar, tată, este o sabie adevărată?" „Desigur", i-a răspuns Misamoto. „Uite, atinge-mă cu ea și vei vedea că o să cad." Fericit, copilul s-a dus și s-a jucat cu prietenii săi de-a samuraii. A doua zi, ei au găsit o sabie adevărată, a unui luptător ucis. Băiatul a luat-o și și-a făcut toți prietenii șiș-kebab. „Dar de ce ai făcut asta?!" l-a întrebat tatăl său. „Nu ai văzut că era o sabie adevărată?" „Dar și cea de la tine ai zis că era adevărată!"

Povestea se repetă astăzi, la televiziunea Unda 5, care, deghizată în post de știri, este de fapt instrumentul de propagandă politică agresivă al PRP. Mecanismul este următorul: PRP e atacat, de obicei pe bună dreptate, și atunci apelează la Dinu Odobeanu, patronul televiziunii, care la rândul său o asmute pe una dintre bătăioasele vedete, de obicei pe mintal puberul Ștefan Ivan, asupra persoanei sau instituției care a îndrăznit să arate că PRP fură. Este, de altfel, o diviziune a muncii foarte eficientă: cineva din PRP mârâie, Dinu Odobeanu latră, iar Ștefan Ivan mușcă.

Numai că, și aici avem asemănarea cu povestea lui Hashitoru Misamoto, Ștefan Ivan nu are capacitatea intelectuală de a înțelege răul pe care îl face cu emisiunile sale în care e pus să muște din dușmanii PRP, în schimb patronul său știe foarte bine acest lucru și se folosește de măscăriciul Ivan fără să-i pese de victimele colaterale: im-

portant pentru el este numai să pice bine partidul care îl plătește consistent și îl ține departe de închisoare...

HORAȚIU ROMAN, LA POSTUL UNDA 5: „MĂMĂLIGA ROMÂNEASCĂ E FĂCUTĂ DIN MĂLAI, ÎNSĂ ARE SCHIJE DIN OȚEL!"

Horațiu Roman, șeful partidului Naționaliștii, a declarat la o dezbatere a televiziunii Unda 5 că fostul președinte al țării, Karolyi Fodor, nu ar fi trebuit să salute demonstranții antiguvernamentali. „Fodor a înnebunit!" a exclamat Roman, poreclit Oratorul. „Dacă i-a salutat pe dulăii din piață, care latră la guvern puși de bozgori, s-a dat de partea lor! Dar de, sângele apă nu se face și nici pusta Bărăgan! Și apoi gestul lui în sine, cu crosa de golf, că mergea la golf, câți dintre oamenii de pe stradă își permit să meargă la golf?, și apoi, de ce golf și nu oină, sportul nostru național? De ce ne ploconim în fața Occidentului, când avem și noi sportul nostru?!... Gestul lui cu crosa de golf înspre Palatul Victoria, că zboară el guvernul, nu e o glumă, e o instigare la lovitură de stat și trebuie pedepsit! Eu, ca patriot, mă simt jignit! Fodore, patriotul roman rabdă, rabdă, rabdă, dar odată pune mâna pe tunuri! Nu uita, mămăliga românească e făcută din mălai, însă are schije din otel!"

Avram închise scârbit telefonul, deși scena politică nu era singurul loc în care artileria făcea prăpăd. La câțiva pași de Avram, era bombardat romanul „Pentru a distruge Universul, apăsați tasta zero". Iar artilerist-șef era,

ca întotdeauna, veteranul Silvian Dumitru Nuțescu, editor iubit și critic temut. Avram zâmbi; sintagma nu îi aparținea, ci o auzise de la un țuțăr al scriitorului și i se păruse de un umor colosal.

Nuțescu trăgea salvă după salvă și, mai rău, între timp i se alăturaseră câțiva autori pe al căror devotament dezinteresat, fără nicio legătură cu programul său editorial, știa că se putea baza oricând, în timp ce Avram și ceilalți pasionați de SF din sală urmăreau cu un sentiment de jenă, știind că atacul era motivat de umori personale și mai puțin literare; cu atât mai mult cu cât romanul tânărului era, într-adevăr, un rezervor de oxigen adus unor astronauți bătrâni rămași să își respire unul altuia răsuflarea pe o navă veche, cu aer stătut. Avram ar fi vrut să-i ia apărarea tânărului autor, dar gândul la încă o ceartă, încă o discuție interminabilă, care oricum se îndepărta de SF și devenea un conflict personal, încă o avalanșă de comentarii jignitoare pe Facebook îl făcea să rămână la locul lui. Mai ales că în încăpere se afla elefantul pe care, până acum, Avram reușise să-l facă să nu dărâme vitrina cu bibelouri și voia neapărat să reziste până la final.

In sine, elefantul nu ar fi fost decât o statistică: anul trecut, „întoarcerea domnului Lăzărescu", volumul cu zombi al lui Avram, numai al treilea al său, se bucurase de un succes neașteptat și depășise în vânzări fluierând antologia pe aceeași temă a mult mai experimentatului Silvian Dumitru Nuțescu, „Pestilențial". SDN, cum i se mai zicea, nu era însă omul care să lase un lucru bun, frumos, merituos nerăzbunat, așa că îl agresase verbal pe Facebook

pe Avram, cu care se cunoștea din vedere, din motive ridicole. Inițial, Avram îi răspunsese și schimburile de replici dintre cei doi escaladaseră; asta însă până când Avram înțelesese adevăratul motiv și se retrăsese, nemaiîntreți- nând jenanta polemică. Numai că în seara aceasta nu își mai putuse înfrâna glumița, iar acest lucru cel mai probabil constituia pentru conflictualul Nuțescu o mană cerească. Ca dovadă, lava clocotită care distrugea romanul tânărului autor începu să șerpuiască pe lângă acesta și să se prelingă până la Avram:

— Noi vrem să facem calitate aici. Nu pot tolera, ca editor, orice căcat! Sunt destui scriitori buni, care nu dezamăgesc niciodată. Experimentele sunt în general riscante, iar când nu ai în spate vârsta care să îți permită să le evaluezi riscul de a pica prost, poftim, îndepărtezi cititorii. Iată, ca dovadă, până și distinsul domn autor Radu Avram s-a mutat mai în spate!

„Știu că încearcă să mă provoace, dar partea proastă este că, dacă urăsc ceva pe lumea asta, e lașitatea!" își spuse Avram și din câțiva pași mari era pe scenă, în fața microfonului. Care, gândi Avram, era până la urmă un moft, având în vedere că, deși sala era întinsă, audiența era relativ redusă. In plus, domnul editor și critic avea o voce afectată și ridicată care acoperea foarte bine sala și putea ajunge până la ultimul autor care s-ar fi pitit sub cel mai îndepărtat scaun din sală în încercarea, din start zadarnică, de a scăpa de șfichiul usturător al verbului său.

— Dați-mi voie să încep cu o pildă, își auzi el vocea amplificată. Mai exact, cu o scenă pe care domniile voastre,

împătimiți ai literaturii, probabil o vor recunoaște. Să zicem că a început apocalipsa zombilor. (Silvian Dumitru Nuțescu își dădu ochii peste cap, iar din sală se auziră câteva exclamații, care de amuzament, care de exasperare.)

— Haos, violență, disperare, continuă Avram. Un copil încearcă să se îndepărteze de un grup de zombi, dar, fiind rănit la picior, nu are spor. Zombii, gemând gutural, se năpustesc asupra lui și încearcă să-i mănânce capul, să ajungă la creierul zemos și fierbinte, care le ațâță poftele. Victima urlă de durere și groază, dar acest lucru nu face decât să atragă și mai mulți zombi, care simt aroma delicioasei materiei cenușii și până la urmă îl devorează de viu!

— Foarte frumos, ricană Nuțescu. Ce e aista, un fragment din romanul tău cu zombi? (Că nu l-am citit, adăugă el hâtru și mai încet, pentru cei din jurul său.)

— Nu, Silvian Nuțescu. Este ceea ce se întâmplă aici, acum! Un tânăr iubitor de literatură, de SF, de idei, își pune sufletul pe tavă și este devorat de viu de autorii hârsiti!

— Haida de! strigă Nuțescu indignat, dublat de alți câțiva colegi prompți.

— Și știți de ce ați sărit pe el? continuă netulburat Avram. Exact din motivul pentru care atacă și zombii: ați mirosit creier!

Fosta sală de cinematograf părea că prinde, după mult amar de timp, viață. Exclamațiile indignate se ciocneau cu râsetele și aprobările.

— Exact așa e! spuse vorbitorul. Autori înțepeniți în ceea ce scriau și acum 20-30 de ani, osificați în modelul

care odinioară le adusese succesul, simt acum că sunt amenințați, că vine cineva și schimbă paradigma, gusturile, topurile, că le zdruncină tot universul. Ei nu suportă ideea că oameni noi pot scrie lucruri noi, pot trece înaintea lor în preferințele publicului! Și nu suportă ideea că nu mai sunt ei cei care spun cine e bun și cine nu! Dragi colegi, nu trebuie să ne fie frică de schimbare. Ea este oricum inevitabilă! Și, mai mult decât inevitabilă, trebuie chiar să ne-o dorim și să o căutăm. Modelul de până acum nu mai funcționează. E mort. A fost foarte bun în alte timpuri, dar acum e depășit. De fapt, nu e depășit, ci, cum zicea cineva despre capitalism, e mort nu pentru că a pierdut, ci tocmai pentru că a câștigat. Și-a îndeplinit menirea, acum trebuie să mergem mai departe înainte!

— Asta-i bună! nu pierdu ocazia Nuțescu. SF-ul nu e mort deloc, uite, editura la care lucrez a publicat anul ăsta 28 de titluri. Știu că asta incomodează concurența, dar ce să fac dacă noi promovăm calitatea? „SF-ul e mort!"... O idee mai tâmpită rar am auzit!

— Putem păstra și noi o atmosferă urbană în conversație?

— Să zici că SF-ul a murit înseamnă să fii autist! spuse scârbit Nuțescu.

— Parcă era cenaclu literar, cum s-a ajuns la jigniri? Sunt adolescenți aici, în sală. Hai să vorbim frumos, chiar dacă rămânem fără argumente...

— Ai grijă cum...

Deodată toată sala icni - când Avram îi puse mâna în gât lui Nuțescu, care făcuse ochii mari, și îi vorbi mârâind, dar suficient de tare cât să se audă în toată Patria:

— Silvian Dumitru Nuțescu, tu încă nu ai înțeles că meritele tale în materie de SF, pe care nu ți le contestă nimeni, nici măcar eu, nu îți scuză, justifică sau compensează agresivitatea și lipsa de educație, pe care tu le etalezi ca pe niște înalte calități personale care te ridică deasupra mulțimii, fără să îți dai seama că de fapt îți afectează credibilitatea! Te îmbățoșezi că spui adevăruri incomode, pe care noi, restul, nefiind atât de verticali ca tine, nu le suportăm, când de fapt noi nu le abordăm pentru că suntem bine crescuți și nu venim aici pentru scandal și din interes, ci pentru plăcerea lecturii. Te-ai gândit vreodată că jignind azi pe unul, mâine pe altul, dându-vă premii între voi, făcându-i de două parale pe ceilalți autori ca nu cumva să ia și ei vreun premiu, sărind la beregata oricui îndrăznește să vă critice sau să aibă altă opinie cu privire la cutare autor, întreținând atmosfera asta otrăvită în fandom, îți erodezi autoritatea pe care ai fi avut-o ca și cunoscător al domeniului și rămâi doar un mârlan pe care lumea îl ocolește nu de frică, ci din jenă?! Și că proasta ta creștere ca om îți afectează vânzările de carte, pentru care, măcinat de frustrare, azvârli vina pe fani, pe cititori, că nu sunt suficient de culți?!

în cinematograf se făcuse o liniște mormântală.

— I-a zis-o! șopti totuși cineva în sală.

— Așa gândim toți! continuă altcineva.

— Să zici că SF-ul a murit înseamnă să fii autist! spuse scârbit Nutescu.

— Parcă era cenaclu literar, cum s-a ajuns la jigniri? Sunt adolescenți aici, în sală. Hai să vorbim frumos, chiar dacă rămânem fără argumente...

— Ai grijă cum vorbești! îi aruncă Nuțescu lui Avram. Câte cărți ai editat la viața ta?!

Scriitorul era în fața microfonului, cu o figură posacă, însă în mintea sa, unde se derulase, pasămite, întreaga scenă în care îi punea mâna în gât lui Nuțescu, încolți un gând care îi aduse un zâmbet:

— Poate că într-adevăr trebuie să apăsăm tasta zero pentru a distruge universul vechi și a păși în cel nou, își termină Avram discursul.

Aplauzele erau ceva mai vioaie într-o anumită parte a sălii, căreia cealaltă îi făcea un contrapunct vizibil prin șușotelile jignite. Unul dintre scriitorii din tabăra cealaltă dădea să urce pe scenă pentru a-i răspunde, dar aerul sălii fu umplut de vibrația gravă a unui gong, iar cenacliștii își dădură seama că, tot vorbind, nici nu își dăduseră seama că trecuseră cele două ore rezervate pentru ședință.

— Continuăm data viitoare! ținu să-i promită Nuțescu, iar Avram încuviință din cap cu o solicitudine care îi masca perfect plictiseala pe care i-o evoca încă o ceartă sau încă o dezbatere pe tema bisericuțelor din SF-ul românesc. Discuțiile se întețiră pe măsură ce oamenii se înghesuiau, liniștit, către ieșire.

— Domnule Avram, mă scuzați că vă deranjez, auzi el și se întoarse…

— Vă rog, spuse cumva gâtuit și îi fu ciudă că vocea sa răsunase ciudat, puțin subțire, un semn de frică, de inferioritate. Nu trebuia să arate niciodată dușmanului că îi e frică și el făcuse asta în prima clipă.

— Am citit cartea dvs. și mi-a plăcut enorm. Scena aceea în care domnul Lăzărescu e pe masa de operație,

cu aparatul piuind că a murit, apoi pacientul deschide ochii încețoșați și aparatul, neștiind cum să interpreteze, se scurtcircuitează...

Avram era la numai jumătate de pas de civilul cu freză de civil, prins în capcana grupului de oameni care ieșeau și nu îi ofereau nicio cale de fugă. Se uită în toate direcțiile, dar civilul se plasase strategic între el și ieșire.

— ...metafora pentru scurtcircuitarea sistemului este genială...

Bineînțeles, își spuse Avram într-o fracțiune de secundă, sunt doar paranoic, e un simplu cititor care a citit cartea și i-a plăcut... Nu mai suntem în comunism, să ne temem că vom fi ridicați de pe stradă!

— Mulțumesc, aveți spirit de observație, zâmbi el încercând totuși să iasă, deși constată, în pofida dorinței de a-și controla paranoia, că interlocutorul său părea să facă în așa fel, încât oamenii din jur să se scurgă afară, iar ei doi să rămână în sală.

— Știți, domnule Avram, mă întrebam dacă am înțeles eu bine sau poate... Când domnul Lăzărescu, zombificat, o mușcă de cap de asistenta care încercase tot filmul să-l salveze, vreți cumva să spuneți că ne întoarcem împotriva celor mai slabi, nu a celor vinovați?...

— Radu, vii? auzi deodată și într-o clipă se liniști. Era Alex, prietenul și editorul său. Avram se scuză că trebuie să plece, iar fânul îi mulțumi frumos, rugându-1 totuși să stea de vorbă într-o zi, ceea ce scriitorul acceptă cu același entuziasm născut mort cu care acceptase și propunerea lui Dumitru. Pășind alături de Alex, se întoarse pentru a

vedea ce face interlocutorul său, care se îndrepta și el către ieșire, în urma lor, nepărând că se uită spre ei.

— Alex, îl știi cumva pe domnul cu tunsoare severă din spate?

Editorul se uită pe furiș, ca din întâmplare, și, până să-i dea un răspuns, în sufletul lui Avram avu loc o zbatere. Ce e oare mai rău, să fii paranoic degeaba sau să fii stupid și să nu accepți că vremurile se pot întoarce? Comunismul era mort și îngropat, dispăruse pe vecie, acum România revenise la normalitate, adică la democrație și capitalism, iar mecanismele democrației permiteau cel mult crearea unei oligarhii, a unor abuzuri, dar în niciun caz întoarcerea socialismului. Sau era posibil?! In definitiv, cine credea în anii '40 că democrația, atât cât era, va fi înlocuită brutal cu o dictatură? Cine credea în 1947 ca regele va fi înlăturat, parlamentul dizolvat, Maniu și monseniorul Ghika vor muri în închisoare? Or, de ce ar fi fost mai incredibil ca PRP să întoarcă România la dictatură? De ce ar fi fost incredibil ca persoana cu care vorbise să fie un polițist sau agent al serviciilor pus să-l spioneze, ca pe Goma? „Pentru că nu ești Goma! Ești doar un scriitor puțin cunoscut în afara fandomului care a scris o carte în care zombii pătrundeau în clădirea guvernului și devorau de vii miniștrii, întâmplare oribilă și nefericită, care s-a bucurat de aprecierea din inimă a miilor de cititori!" Dar în ziua de azi nu mai este interzis să critici guvernul, de ce m-ar ține serviciile sub observație? O fi fost el comunismul mort și îngropat, dar și zombii trecuseră prin etapele astea și tot degeaba! Oare comunismul se trezise din morți și, deși

nu îi mai bătea inima și așa haină, încă putea mușca? Și mai ales de creier?

— Da, veni în cele din urmă răspunsul editorului. L-am mai văzut pe aici. Nu scrie, e un fan. De ce?

Avram dădu să-i împărtășească temerile sale, apoi se gândi că Alex fiind și mai înverșunat decât el împotriva PRP și a sistemului, dezvăluirea poate i-ar fi stricat seara sau chiar l-ar fi împins să-i ceară socoteală individului. „Să te ferească Dumnezeu de furia unui suflet curat!" se înfioră Avram. Așa că îl liniști cu un răspuns evaziv și, în fine, ieșiră din clădirea fostului cinematograf, iar aerul răcoros al serii, zgomotul orașului și cerul senin erau prietenoase și parcă îi primeau cu binețe. La plecare, Avram îi strânse mâna cu căldură; Alex nu avea de unde să știe că într-un fel îl salvase.

— Rămâne pe vineri? îl întrebă Alex.

— Absolut!

II privea îndepărtându-se, pierzându-se printre ceilalți trecători. îi plăcea mult optimismul imposibil de zdruncinat al lui Alex, care îl făcea să aibă o putere de neînvins asupra circumstanțelor, vieții, birocrației, mârlanilor. Editorul dispăruse printre chipurile și siluetele de pe trotuar, care mergeau toate cu un scop și o viață și cu o istorie personală care făcea strada un roman-fluviu, cu o abundență de personaje perfect creionate, cum un scriitor numai putea visa să îi reușească. O pală de vânt făcu să foșnească un banner deasupra capetelor. Bărbatul voinic, mătăhălos, bărbierit cu o precizie demnă de o cauză mai bună, aplecat deasupra lui, îl studia cu mult interes.

— Cât timp mai avem?

— Grăbește-te.

— Să ne anunți când e momentul.

Pe un scaun, un alt bărbat, pe care îl puteai ghici înalt și a cărui siluetă umplea camera micuță și de mult timp nezugrăvită, citea ceva încruntat. Un al treilea, pătrat cât ușa, stătea în picioare cu o expresie complet lipsită de viață. In încăpere mirosea a metal ruginit ud, greu de zis ce însemna asta exact, dar așa simțea Avram, așezat pe patul de campanie.

— Domnul civil e cu noi, spuse cu voce joasă matahala și îi întinse o mână. Avram se lăsă ajutat să se ridice, dar o amețeală bruscă îl dezechilibra și numai brațul solid al bărbatului îl salvă de la prăbușire. Cine erau oamenii ăștia? Ce era cămăruța asta? Ce făcea aici? De fapt, cum ajunsese aici și mai ales de ce?!

Amețeala se risipi, Avram se trezea la viață și gândurile i se încărcau, asemenea unui calculator care pornește, se ***bootează*** și informațiile îi revin în minte. Din ce în ce mai alarmat, își dădu seama că încăperea nu avea nicio fereastră. Asta e o prostie, era pe trotuar, lângă Patria, Alex tocmai plecase - ce naiba căuta aici?! Ce e locul ăsta și ce vor ăștia trei, îmbrăcați în echipament tactic kaki?

— Așezați-vă la loc, îi spuse blând matahala. Beți puțină apă.

— Cum am ajuns aici? Unde sunt?

— Stați liniștit, sunteți în siguranță. Ați leșinat pe stradă și, cum ambulanța nu putea trece din cauza protestelor, v-am adus aici, la noi.

„Aiurea", își spuse Avram. „Ce leșinat? Ce ambulanță? Am fost arestat!"

— Pot ieși de aici?

— Dar bineînțeles, poftim, îi arătă afabil ușa cel care stătea în dreptul ei și se vedea limpede că nu are nici cea mai vagă intenție să-1 lase să treacă. începea să înțeleagă că ăștia trei își bat joc de el, iar asta nu era bine. „Am ajuns deținut politic!" gândi scriitorul îngrozit, prin fața ochilor trecându-i imagini cu securiști voinici snopind în bătaie intelectuali sfrijiți... Nu trebuia să-i enerveze pe cei trei torționari, asta era urgența numărul 1! Dar nici să le arate că e slab și că, de fapt, e înspăimântat de ei.

— Deocamdată o să dau un telefon, bravă el și începu să se caute prin buzunare, fără succes, până când bărbatul de la masă, tot fără se se uite la el, ridică un telefon.

— Asta?... Când ați leșinat, v-a căzut pe jos. Trebuie dat la reparat, pentru că nu mai funcționează.

Era din ce în ce mai grav. Serios, în ziua de azi, în democrație, în UE și NATO, mai puteai fi arestat pentru că ai scris ceva împotriva regimului?

— Deci sunt arestat, vorbi cu un nod în gât Avram.

— Dar nici vorbă! exclamă bărbatul de la masă și se întoarse, pentru prima dată, spre el. Avea o expresie calmă, firească, de om sobru și integru căruia îi place să facă lucrurile ca la carte. Ochii însă... ochii erau negri ca o gaură neagră, un abis imposibil de înțeles, din care nu mai ieșea nimic. Ba mai rău, cu cât te apropiai mai mult de ea, cu atât riscai să fii atras înăuntru pe vede, pradă unei sorți care nu putea fi decât atroce. Nu sunteți arestat, ci vă rugăm

să stați puțin cu noi, până vă veți simți bine. Apoi puteți pleca liniștit acasă, ca un om liber care sunteți.

— Cu ce vă ocupați, domnule Avram?

— Sunt... lucrez în presă, spuse el, cu gândul că protecția pe care o oferea apartenența la a patra putere în stat era cam singura la care se putea gândi în clipele acelea. In fața ochilor îi apăru James Woods, ziaristul bătut măr și aproape castrat cu un ditai cuțitoiul în „Salvador", pentru ca în clipa următoare să îl arate petrecând la masă cu torționarii, care în urma unui telefon salvator se împrieteniseră cu el.

— Sunteți jurnalist, deci.

— Nu neapărat. Eu doar corectez ce scriu jurnaliștii.

— Deci sunteți șeful lor.

— O, nu, nici gând.

— Știu, sunteți cap limpede! sări unul dintre ei.

— Nu și în clipa asta, încercă Avram o captatio benevolentiae. Era încă ametit, însă mintea îi duduia, trebuia neapărat să găsească un unghi de atac, un argument care să-i facă să-l elibereze. Sau poate, totuși, nu mințeau și chiar leșinase? Iar el își făcea griji degeaba? Poate nu era arestat, sau, mai rău, răpit, iar ei nici nu știau că scrisese un roman în care zombii înfulecau creierii guvernului. Dar nici nu putea aduce vorba despre asta, trebuia să arate că știe cât mai puțin că este o acțiune politică.

— Mi se pare cunoscut numele dvs., îi aruncă altul. L-am mai auzit oare undeva? Ați apărut la televizor?

— Nu, negă repede scriitorul.

— Ați cântat poate în vreo trupă, în tinerețe?...

Ironia cruntă, dacă nu chiar batjocura, rostită cu atât seriozitate nu era un lucru bun. Oamenii ăștia uriași se pregăteau. Se poziționau. De fapt, discuția asta era doar liniștea dinaintea furtunii. Știa el foarte bine cum decurg lucrurile astea! Ii vorbesc cu dumneavoastră, îl iau cu lugu-lugu, sunt politicoși... și odată capul i se zguduie lovit de un pumn cât un o minge de baschet! Simțea că nici nu putea gândi că lumea, deoarece mintea sa era un ecran cinematografic uriaș pe care rula scena în care Lucrețiu Pătrășcanu era omorât în bătaie cu ranga. Toată discuția asta mieroasă e doar tatonare, pentru a vedea de unde să-l apuce ca să-i spargă fața. Deci cea mai bună tactică era să lungească discuția cât mai mult, să amâne cât mai mult declanșarea violenței, poate chiar să găsească o cale de a o evita complet. Dar cum?!

— Gata, știu! exclamă Rusu bucuros. Sunteți scriitor! Ați scris o carte SF! Așa e?

Avram tresări îngrozit. Fiecare frază a lui Rusu era încă o treaptă în jos, spre un subsol oribil, murdar, tapetat cu sânge închegat și împuțit, unde oamenii făceau altor oameni lucruri greu de înțeles și crezut. Speranța de care se agățase inițial, că într-adevăr a leșinat și domnii ăștia, voinici și sarcastici pentru că așa e meseria lor care nu are legătură cu el, chiar îl îngrijeau, plesni și simți că îi este smulsă din el, cu tot cu bucățele însângerate de minte, ca măseaua prizonierului politic scoasă pe viu cu cleștele de Chirurgul din „Salamandra"; ultimele îndoieli i se spulberaseră: era arestat pe motive politice! Era aici pentru ce scrisese. Opera se întorcea împotriva creatorului. I se înfundase.

Acum vorbeau frumos cu el, în bătaie de joc dar frumos, însă el nu avea să le spună ce vor să audă și atunci îl vor lua la bătaie și la torturi... Gândul că în Argentina deținuților politici le erau boxate testiculele până se umflau cât un cap de om îl făcu să intre în panică. Se înecă și se ridică de pe pat, tușind îngrozitor. Cei trei torționari îl priveau înțelegători. De agitat însă nu se agitau. Poate cine știe... nu le păsa dacă moare, pentru că oricum aveau ordine să-l omoare!!

— Hai, liniștiți-vă, îi aruncă totuși cel de la masă. Luați loc și să facem prezentările, ca să vedeți că totul e în regulă. Eu sunt maiorul Rusu, din cadrul Unității de Protecție.

• » >

Acesta este domnul sergent Ursu, iar domnul de la ușă este caporalul Suru.

— Deci Rusu, Ursu și Suru? nu se putu abține Avram să întrebe. Care erau șansele?!

Regretă însă pe loc întrebarea ironică. Fusese clar o greșeală să-i înfrunte: maiorul Rusu începu să se ridice de la masă. Pentru că maiorul Rusu nu se ridica pur și simplu, așa cum o fac oamenii. Ridicarea era la el un proces, aproape un fenomen natural, așa cum o alunecare de teren nu se întâmplă instantaneu, ci poate dura minute întregi, pentru că o masă de pământ dincolo de orice închipuire ca dimensiuni și greutate are nevoie de timp ca să se pună în mișcare. Era o mișcare eternă, parcă fără sfârșit, maiorul se ridica și se ridica și se ridica; Avram se gândi că în ritmul ăsta avea să spargă tavanul cu capul. Când, în fine, termină de desfășurat, era mai înalt și ca matahala de lângă el, și ca domnul cât ușa. Scriitorul încerca să nu i se citească

frica pe chip, dar, în pofida eforturilor sale, avea impresia că nu reușește, ba mai rău, eforturile parcă nu făceau decât să-1 arate și mai speriat și slab. Și, fără îndoială, cei trei agenți vedeau asta.

— Absolut întâmplător, am la mine cartea dvs., tocmai o citeam, continuă Rusu și scoase la iveală volumul lui Avram. Ce mi-a plăcut, de pildă, fragmentul ăsta! (își drese vocea.) „...De sus, de pe clădirea guvernului, hoarda de zombi părea o holdă mănoasă culcată sub lama coasei unor țărani harnici, cu chef de muncă. Desigur, în cazul de față nu era vorba de niște săteni; erau care un profesor universitar cu un topor, care un vânzător în mall înarmat cu o coasă, care un tânăr blogger cu un pistol luat de la un polițist căruia, de vreun sfert de oră, nu îi mai trebuia; erau cum se nimeriseră atunci în piață, statutul social nu mai conta, ci conta numai să-și croiască drum printre morții vii ca să ajungă la blocul de vizavi, la adăpost.

— Economisiți gloanțele, loviți-i cu armele albe! strigă unul dintre ei.

— Ajutor! urlă altcineva, aproape de ei, și văzură capul unui bărbat ieșind dintr-o gură de canal.

— Acolo! strigă profesorul, care părea să conducă grupul. E un om viu!

Siajul de zombi căsăpiți lăsat de micul comando se arcui spre stânga, către omul din canal. Pe drum, unul dintre oameni fu mușcat de un picior, căzu în genunchi, iar un alt zombi îl mușcă de față. Urletul de durere și groază al omului fu curmat abrupt de lama coasei și oamenii avură senzația că urletul continua în timp ce capul

omului și cel al zombiului care îl mușcase zburară prin aer și dispărură între zombii hămesiți.

în cele din urmă, grupul ajunse aproape de canal. Poate din cauza semiîntunericului, poate din cauza spaimei și surescitării, poate doar pentru că le intrase sânge în ochi, oamenilor le luă ceva până să înțeleagă, surprinși, că bărbatul al cărui cap ieșea din canal era ministrul justiției.

— Ajutați-ne! strigă acesta. Premierul și încă trei miniștri sunt jos, epuizați, nu mai pot urca, iar zombii vin din urmă!

— La ce bun? râse amar Daniel. Să-i salvăm ca să ne distrugă viața în continuare?

— Au apărat întotdeauna corupția... Acum le e frică de câțiva corupți? zise altcineva, arătând către un zombi putrezit care venea încet spre ei.

— Lăsați politica! îi repezi profesorul. Coborâm acolo toti!

...Cei patru membri ai guvernului se adăposteau în canal, îngroziți, cu pantofii de 1.000 de euro și pantalonii comandați la Londra în apă infectă, cu fecale, care le ajungea până la genunchi. Când membrii echipei de salvare plescăiră aterizând lângă ei, în apa întunecată, miniștrii se luminară la față și începură să le mulțumească, impresionați. Bărbații din comando se priviră unii pe alții, cu satisfacție. Nu le fusese ușor să ajungă până aici, pierduseră câțiva oameni, erau epuizați, dar merita efortul! Apoi ridicară armele de foc.

— Ce vreți să faceți?! scânci ministrul de finanțe, din spatele lor.

— Moțiune de cenzură! mârâi șeful și rafalele se dezlănțuiră, amplificate bubuitor în spațiul strâmt. Gloanțele

mutilau fețe, zdrențuiau plămâni, gingiile explodau în gură, sângele unora dintre miniștri îi stropea pe ceilalți ca într-o orgie sexuală bolnavă - guvernul zăcea acum în apa împuțită de pe jos.

— Ia te uită, îi dojeni bloggerul foarte încântat, ați făcut numai miniștri pe jos!

— Impușcați-i pe toți în cap, futu-le morții mamelor lor, ordonă profesorul, să nu se transforme!

Prim-ministrul, constatară, nu murise; rănit în mai multe locuri, zăcea pe burtă și nu reușea să-și scoată maxilarul inferior sfărâmat de un glonț, o bucată groaznică de came, oase și sânge, din apa cu excremente, pe care o înghițea cu guri mari, în curs de înecare. Marele om politic, de neatins înainte de invazie, practic mânca căcat, așa cum făcuse întotdeauna, diferența fiind însă că de data aceasta nu avea să-1 mai salveze. Un glonț în occipital îl trimise de tot sub apă cu un plescăit oribil...

In spate îl auziră pe ministrul justiției încercând să fugă, dădură să tragă, dar vânzătorul îi opri:

— Băiatul meu s-a internat în spital cu o fractură, dar a murit din cauza unei infecții. Gunoiul ăsta a schimbat l legile, atunci, și l-a scos basma curată pe medic, ba medicul m-a dat și în judecată pentru calomnie. Dobitocul ăsta e al meu!

Vânzătorul, propulsat de ură și de iubire, îl ajunse pe ministru și îl trase jos de pe scară, iar ministrul căzu cu spatele pe o bordură îngustă de beton; ceva trosni, bărbatului i se tăie răsuflarea și nu mai putu nici să țipe...

Toporul șuieră prin aer, o brazdă vie se căscă în burta ministrului; acestuia i se revărsau intestinele printre de-

gete, de abia reușea să-și țină mațele în burtă, dar tatăl copilului mort degeaba îi dădu cu sălbăticie un pumn în față; ministrul căzu pe spate, deschise mâinile și mațele i se revărsară abundent în apa murdară.

— Nu! îi spuse vânzătorul profesorului, care voia să-i dea lovitura de grație celui împrăștiat pe podeaua inundată. Așteaptă!

Ministrul justiției muri sub ochii lor. Apoi deschise iar ochii, se ridică și pomi spre oameni, cu intestinele atâmân- du-i pe jos. Toporul lui Daniel îi despică în două craniul, ochii ministrului fiind acum nefiresc de departe unul de altul. Se prăbuși. Daniel avu un zâmbet de satisfacție:

— L-am urât atât de tare pe nenorocitul ăsta, în morții lui, încât am ținut morțiș să-l ucid de două ori!"

Ursu și Suru izbucniră în râs, total opus față de Avram.

— Foarte bună scena! încuviință Rusu și se apucă să caute ceva într-un dulap. Băieți, ați văzut vreun semn de carte?

— Nu, șefu'! răspunse Rusu.

— Și aveam o grămadă pe-aici!... In fine. De unde vă luați inspirația, domnule Avram?

— Poftim?

Maiorul Rusu nu avea nevoie niciodată să repete o întrebare. Chiar dacă lăsa impresia unui om reținut, care își ține în frâu forța fizică pe care o știe brutală, dimensiunile sale, brațele groase și spatele ca un perete făceau ca la el totul să fie încărcat cu potențial distructiv. Inclusiv privirea. Când se uita liniștit, te simțeai supravegheat din scurt. Căutătura lui ușor dojenitoare stârnea anxietate. La furie,

avea aerul că poate despica un om în două cu privirea. Unui astfel de om nu îi răspundeai cu „Poftim?" ca să câștigi timp!

— Uneori am inspirație, așa se întâmplă, se grăbi Avram să spună absolut primul lucru care îi trecu prin mintea a cărei funcționare devenise la fel de slabă ca niște cuvinte scrise cu cretă pe o tablă și șterse cu un burete uriaș năclăit de sânge, iar sângele îneacă și obliterează cuvintele și ideile din mintea lui, scurgându-se gros pe tablă și pictând ca din întâmplare tablouri în care torționarul din „Abadon, îngerul exterminator" îi strivea și răsucea testiculele tânărului deținut politic, iar urletul sau era o gaură care dădea direct în sufletul iadului. Iar alteori inspirația mă găsește ea pe mine, încercă Avram o fentă de modestie.

— Vă întreb pentru că, uite, avem aici un fragment, vi-1 citesc cu glas tare: „Scuturile înalte și platoșele corporale ale jandarmilor formau un zid prin care niciun om nu trecuse vreodată. Iar faptul că nu le puteai vedea ochii, bine ferecați în spatele scuturilor și al căștilor, îi făcea supraumani și invincibili. Lăzărescu știa că nu poate trece de ei. Nu el. Nu singur.

Din fericire, din spate îl depăși un puhoi de morți. Aceștia înaintau, stângaci și împiedicați, către linia de netrecut ***a*** jandarmilor, către bastoanele lor de un metru lungime, către bocancii lor masivi. Numai că mortii nu se temeau. >
Nu se mai temeau. Nu îi speria nimic. Ei voiau doar să mănânce și nu se lăsau păcăliți sau deturnați: în spatele poli- carbonatului armat cu oțel al scuturilor, al plexiglasului căștilor, al kevlarului vestelor se aflau zeci și zeci și zeci

de porții de sânge, came fremătândă și creier. Tot ce aveau de făcut era să ajungă la ele. Niciunui om nu îi pasă dacă, pentru a se așeza în fața porției aburinde de paste cu sos ragu, trece prin stânga sau prin dreapta mesei ori dacă are în picioare pantofi negri sau maro. La fel, și zombii nu erau interesați ce trebuie să facă pentru a mânca; ei se duceau să mănânce.

Văzând că hoarda de pacienți revoltați, din motive pe care nu le știau exact, îi atacă fără să fie impresionați de apelurile prin portavoce, jandarmii recurseră la ultima măsură: începură să bată cu bastoanele în asfalt. Era un sunet jos, amenințător, contodent, care avea darul să înspăimânte civilii și care, hai s-o recunoaștem, îi făcea să se simtă interesanți și creativi.

«Uite că pacienții», gândi Lăzărescu, «își bat p*** de tactica lor jenantă!» Intr-adevăr, morții se înfipseră neabătuți în zidul de jandarmi. Fără să țipe, fără să vorbească, într-o tăcere ireală, hoarda împingea în oamenii legii și dădea să intre printre scuturi, printre picioare, pe jos, pe sus, pe oriunde puteau. Oamenii ripostară cu lovituri de baston din cauciuc cu miez de plumb. Primul pacient lovit încasă un baston în umăr cu atâta forță, încât vârful armei se curbă și îi izbi omoplatul, pe spate. Un om viu ar fi leșinat sau chiar ar fi murit pe loc. Pacientul căzu la pământ, dar într-o clipă se ridică din nou și mușcă din baston.

Șansele jandarmilor scădeau cu fiecare clipă; nu aveau de-a face cu un grup de oameni, ci cu un lichid. Care se infiltra, cu răbdare, între ei. Era ca și cum ai fi vrut să stăvilești inundația cu scuturi și bastoane. In curând, pacienții

treceau prin dispozitivul jandarmilor și se prelingeau de neoprit către clădirea în care se adăpostea guvernul...

— Retragerea! urlă speriat colonelul." Aici am o nedumerire, închise cartea maiorul. Chiar credeți că e posibil să se întâmple vreodată așa ceva?

— Pff! pufni Avram, prinzând o fărâmă de curaj. Nu e posibil! E o copilărie, ca Baubau, ca vampirii...

— înseamnă că aveți imaginație bogată, spuse admirativ Ursu.

— Toți avem câte un talent...

— Nu-i adevărat! Uitați, de pildă, colegul Suru nu are niciun talent! Ia zi, Penicilină, ai vreun talent?

Suru, caporalul cât ușa, era la fel de expresiv ca și aceasta, îi lua câteva secunde să răspundă:

— Nimic! Zero!

— Vedeți? Nu oricine are talent. Dvs., domnule Avram, aveți, de pildă, talentul de a imagina o cale de a pătrunde din Piața Victoriei în clădirea, aparent inexpugnabilă, a guvernului.

— E doar imaginație. Doar sdence fiction, încercă năpăstuitul autor.

— Dar sigur că da, încuviință maiorul extrem de înțelegător, ceea ce îl sperie și mai tare pe Avram; un om atât de masiv nu era în regulă să fie extrem de înțelegător! Și televiziunea a fost la un moment dat doar Science fiction, îi explică Rusu cu tonul cu care i-ar fi spus asta Ion Hobana. Și intemetul. Și navele spațiale. Până în ziua (și aici tonul lui Rusu deveni agresiv) în care n-au mai fost și au devenit reale!

Avram nu se putea înfrâna, în timp ce îl asculta pe maiorul care îi acoperea orizontul și așa redus îngrijorător, să nu și-l amintească pe Paul Goma bătut cu sălbăticie de rudimentarul general Pleșiță, „Bohaiule! Câcații ăia de ochelari!", palme, pumni, șuturi în diverse părți moi ale trupului, se spune că ficțiunea bate realitatea, însă sper ca azi nimeni să nu bată pe nimeni, domnule Avram, mă ascultati? f

— Da, da, sigur, vă ascult!

— în romanul dvs., întrebă Rusu extrem de serios, zombii au trecut prin dispozitivul jandarmeriei și au pătruns în sediul guvernului. Cum au făcut asta?

Avram dădu să-l întrebe dacă vorbește serios când îl întreabă de zombi, dar își dădu seama că e mai bine să intre în jocul lor, ca și cum nu ar ști că de fapt e doar un pretext, motivul adevărat al interogatoriului fiind, desigur, faptul că îi zugrăvise pe membrii guvernului mâncați de vii de zombi, iar publicul își găsise în cartea sa o satisfacție de mult timp refuzată în lumea reală. Vrea să vorbească despre zombi? Perfect, vor vorbi despre zombi! Mai bine prost în libertate decât disident la pușcărie, în morții mă-sii de treabă!

— Zombii nu simt durerea, îngăimă scriitorul aproape la întâmplare, revenindu-i groaza, pentru că își dădea seama că agenții, în fond niște ucigași legali, își băteau joc de el, tratându-1 ca pe un copil și luând în serios ficțiunea sa pe care, își dădu seama înfrânt, în clipa asta ar fi vrut foarte mult să nu o fi scris. „Cine naiba m-a pus să nu scriu un'roman cu marțieni?! Și de ce naiba am adus vorba de durere?!"

Cei trei bărbați se uitau la el și așteptau continuarea cu cea mai mare seriozitate și chiar parcă îngrijorați. „Doar nu mă cred terorist sau că vreau să intru în clădirea guvernului!", își spuse Avram. „Sau vor doar să se agațe de ceva, oricât ar fi de absurd?" Oare unde bătea Rusu? De ce îl întreba tocmai acum, când zeci de mii de manifes- tanți furioși scandau zilnic lozinci împotriva guvernului, cum au intrat zombii în clădire în romanul lui? Cumva puterea pregătea un plan monstruos? Și dacă da, el ce căuta aici? Voiau să se folosească de el împotriva manifes- tanților? Voiau să se folosească de zombi împotriva manifestantilor?! *

— Zombii sunt altfel decât oamenii, domnule maior. După cum ziceam, ei nu simt durerea. In al doilea rând, zombii nu pot fi opriți decât dacă le este distrus creierul, sau separat de trup. In al treilea rând, pe zombi îi propulsează foamea animalică, deci instinctul de conservare, or împotriva instinctului de conservare nu poți lupta doar cu pulanul. Una e o sută de oameni supărați pe un impozit („Ia te uită, minimizez vinovăția guvernului ca să nu par că sunt împotriva lui!", gândi în același timp Avram, simțindu-se laș), cu totul alta e o sută de ființe vii care încearcă să evite moartea.

— Bun, bun, totuși cum au trecut efectiv de jandarmi?

Scriitorul își dădu seama că universul creat de el în carte nu era perfect. Pentru că, trebui să recunoască în sinea sa, adevărul era că nici el nu știa cum au trecut zombii de dispozitivul de apărare. Zombii trec mereu de dispozitivul de apărare! Că e greșeala unui apărător, că e

slăbiciunea unui civil, în cărți mereu cedează o verigă care în realitate, de fapt, nu ar putea ceda.

Din fericire, nu mai fu nevoie să inventeze o extensie a unei invenții: telefonul maiorului bâzâi discret, iar Rusu răspunse. Scriitorul auzi în telefonul maiorului un glas neclar, dar foarte sonor; era cineva care avea curajul nebunia sau gradul să ridice tonul la Rusu. Iar vocea aceea era extrem de cunoscută, dar Avram nu o putea identifica. O știa foarte bine, o mai auzise, dar unde?

— ...direct răspunzător! se auzi de data aceasta mai clar. Aveți o jumătate de oră să începeți coborârea!

Avram surprinse privirile schimbate de cei doi agenți, în timp ce îi pică fisa cine se răstise la Rusu. Iar lucrul acesta îi atâta speranța că poate totuși agenții îl luau peste picior sau investigau o pistă doar pentru că profitaseră de leșinul lui, pentru că asta era meseria lor, ceea ce însemna că nu era arestat. Pentru că ce problemă putea să aibă cu el Sergiu Grama, fostul tânăr prim-ministru?!

Da, da, însuși Sergiu Grama tocmai se răstise la maiorul Rusu să coboare (unde?), într-o jumătate de oră, lucru care nu putea avea legătură cu un scriitor de sdence fiction. Chiar dacă în romanul sau zombii năvăleau în palatul Victoria din piața cu același nume acum ironic!

Scaunul scârțâi sub greutatea lui Rusu, care închise calm și începu să vorbească în timp ce se uită în tavan.

— Domnule Avram, mă tem că nu mai avem prea mult timp la dispoziție. Nu sunteți arestat. Sunteți, să zicem așa, semiinvitat (aici, sergentul își înăbuși râsul, destul de reușit). Semiinvitația aceasta însă are un caracter de ur-

genţă. în sensul de urgenţă naţională de gradul zero! Vrem să vă solicităm ajutorul în calitate de, să zicem, consultant.

Spectrul bătăilor începea să se îndepărteze şi să-şi piardă puterea. Avram se agăţă de nouă informaţie, dar nici nu-i putea lăsa să vadă că a prins curaj. Dacă totul nu era decât, în continuare, teatru şi încă aşteptau momentul în care să înceapă cu pumnii şi cu trântitul cu capul de podeaua rece?

— La ce aş putea fi eu consultant?

— Consultant tactic sună bine? îl privi Rusu serios. Avram considera că era o întrebare mai curând retorică, dar toţi cei trei agenţi aşteptau şi păreau realmente interesaţi de răspunsul său.

— Despre ce e vorba? întrebă, la rândul său, pentru că nu avea nici cea mai vagă idee încotro mergea discuţia. Agenţii însă erau de acum în picioare şi părea uimitor că aveau loc toţi trei în aceeaşi cameră. Deşi toţi solizi, Rusu era înalt, Ursu era lat, iar Suru, jură Avram, era adânc; nu chiar la fel de înalt ca şi colegii săi, avea însă o grosime neobişnuită a pieptului şi a braţelor, de unde şi efectul de adâncime. La naiba, îşi zise Avram, mă aştept să se repeadă din clipă în clipă unul într-altul şi să formeze împreună un Transformer!

— Vă rugăm să veniţi cu noi. Sunteţi un om liber, nu vă putem reţine cu forţa, doar vă rugăm să ne însoţiţi.

Scriitorul îşi dădea seama că maiorul era obligat să zică asta, dar nu însemna că şi era liber să plece. „Totuşi", se întrebă, „ce vor de la mine?" în timp ce mintea îi duduia încercând să găsească o explicaţie plauzibilă, ieşi din că-

măruță împreună cu Rusu, Ursu și Suru, deplasându-se alert pe un culoar lung, cu lumina slabă.

— Vă pot întreba unde mergem?

— Desigur. Mergem să ne întâlnim cu Oliviu Mureșan.

II

Lașii de pe Bulevardul

„Culoarul sumbru, cufundat în semiîntuneric pe toată lungimea lui, un scaun cu rotile abandonat și un stativ de perfuzii dărâmat contând numai ca siluete întunecate, era doar puțin mânjit cu lumina scursă prin ușa rămasă întredeschisă a unuia dintre saloane. Lumina dezvăluia pe jos hârtii mototolite, o ploscă răsturnată și o fașă murdară de sânge. Tăcerea era însă senină, liniștită, ca și cum culoarul se afla de mult timp în starea aceea și totul era în regulă.

Un huruit mecanic răni tăcerea din spital. Era bătrânul lift, care urca scârțâind din toate încheieturile. Se opri cu un zguduit, ușa se deschise și o explozie de sunet scăldă holul:

— Aprindeți în morții ei lumina aia! răsună plin de vitalitate glasul directorului spitalului, Emil Atanase. Se auzi distinct cum cineva încearcă să acționeze comutatorul, de mai multe ori, ca și cum ar fi fost o mașină care nu o luase la prima cheie.

— E ars becul, dom' director!

— Dă-1 dracu! Stăm la geam, acolo e mai multă lumină. Veniți aici să... Ce morții mă-sii?!

Directorul instituției se ciocnise de o siluetă costelivă, înaltă, care răspândea un miros greu, urât, de stătut. Emil Atanase sări înapoi și scoase un mic sunet de spaimă. Ochii i se acomodaseră deja în mare parte cu întunericul din lift și de pe hol și începu să distingă un bărbat, parcă în vârstă și parcă în zdrențe, și în spatele acestuia alte trei persoane, a căror deplasare greoaie părea că fusese întreruptă brutal de apariția lui Atanase, a unui medic în halat și a asistentei-șefe.

— M-au speriat de dracii m-au găsit! se scutură Emil Atanase. Bălăci, ce naiba fac ăștia la 2 noaptea în întuneric?! Aprindeți telefoanele, să vedem ceva!

La lumina aparatelor, cadrele medicale descoperiră trei bărbați și o femeie, în pijamale de spital. Oamenii tăceau, imobili.

— De la ce salon sunteți? întrebă tare dr. Bălăci, văzân- du-i în vârstă, dar nu primi niciun răspuns. Pacienții continuau să tacă, scoțând mici gemete înfundate.

— Tataie, auzi? Aloo! strigă Emil Atanase. Ar fi vrut să-l scuture pe bărbatul în vârstă, înalt, de care se lovise, dar ceva îl oprea să-l atingă. Așa că o îndemnă pe asistenta- șefă:

— Ia vezi ce au ăștia...

Femeia se apropie de bărbat și îl atinse pe umăr.

— De la ce salon sunteți?

— De... de la 711, îngăimă în cele din urmă omul.

— Și ce faceți aici în întuneric?

— Ne duceam la toaletă.

— în grup?! se miră directorul Atanase.

Oamenii se codeau, dar până la urmă femeia vorbi:

— Ne e frică, veceul e departe și nu e niciun bec până acolo! Și mai sunt și șobolani!

— Ei, pe dracu șobolani! Vă rog să vă întoarceți imediat în salon!

— Bine, dar mergeam la...

— înapoi în salon! răsună glasul directorului în liniștea din spital. Vă duceți mai târziu!

Pacienții se retraseră, doi dintre ei protestând slab, dar cedând după câțiva pași în fața țâstâiturilor prudente ale celorlalți doi. După ce dispărură după colț, Emil Atanase îndepărtă cu pantoful din piele lucioasă, de firmă, fașa murdară și plosca, apoi vorbi, de data aceasta cu ton scăzut:

— Bun, aici nu ne aude nimeni. Acum, vreau adevărul!

— Ăla e adevărul, domnule director.

— Dă-1 în mortii lui de adevăr, nu are are cum să fie adevărul!

— E adevărul adevărat, întări și asistenta-șefă.

— I-ai văzut tu cu ochii tăi?

— Nu numai i-am văzut. I-am și atins. De fapt, ei pe mine... Erau reci și nu aveau puls.

— Dar mergeau.

— Mergeau și chiar mușcau. Unul dintre ei m-a mușcat de mână, își ridică femeia mâneca, arătându-i la lumina telefonului un pansament în jurul căruia pielea părea să se învinețească.

(

— Dar a mușcat sănătos! făcu Atanase, mai mult intrigat.

— Da, a înfipt bine dinții...

— Lasă, că până te măriți îți trece! izbucni în râs directorul. Ce naiba, ești cadru medical, știi să te îngrijești. E o simplă mușcătură!

— Da, domnule director.

— Și stinge telefonul ăla! Nu trebuie să știe nimeni de mica noastră ședință. Deci, câți ați văzut? Doi?

— Doi la început...

— Adică au mai fost?! întrebă directorul speriat.

— Nu puteam să vă spunem de față cu băieții de la ambulanță. Sunt opt cazuri.

— Ceee?! Opt padenți morți care se plimbă prin spitalul meu?! Cum morții mă-sii e posibil?!

— Moare multă lume în spitalul ăsta, ridică din umeri dr. Bălăci.

— Bă, mă doare capul de ce îmi spuneți! exclamă Atanase. S-au apucat morții să învie de capul lor!... Da' chiar, cum se înmulțesc?

— Nu știm. Jumătate erau de la morgă. Altul tocmai murise, fusese operat... Restul, nu știe nimeni.

Directorului spitalului îi sună telefonul. Ascultă câteva clipe, apoi dispuse:

— Vino cu liftul la etajul 9, în partea aia în renovare. Hai! (închise telefonul.) Bun. O să aflăm și ce se întâmplă, dar până atund trebuie să luăm măsuri, să oprim nebunia asta. Primul lucru: baricadați spitalul, nu iese și nu intră nimeni! Dacă vin urgențe, ziceți că suntem full, să-i ducă în altă parte! Nu primiți nimic! Doi, nu scrieți nicăieri că

sunt morți și merg prin spital. Spuneți că au fost erori în acte, i-au trecut morți dar erau vii, erau în comă, ceva la modul ăsta. E drept, sunt opt cazuri, dar ne gândim cum să justificăm. Găsim noi o soluție!

Femeii îi sună și ei telefonul, schimbă câteva cuvinte și închise.

— Nu opt cazuri. Paisprezece.

— E un coșmar! gemu Atanase. De ce mi se întâmplă asta?! De ce morții mă-sii nu s-a întâmplat asta la Floreasca, la Pantelimon, și tocmai la mine?! Bă, voi vă dați seama ce înseamnă asta? Sunt membru al PRP, închipuiți-vă ce mană cerească ar fi pentru jegurile din opoziție să afle că pacienții, după ce că mor, mai și învie și mușcă oamenii de beregăți în spitalul meu! O să dau prost și eu, și partidul! Nu trebuie să afle absolut nimeni, ati înțeles?!

— Sigur, stați liniștit! îl asigurară cadrele medicale.

— Cum morții mă-sii să stau liniștit, când nu poate să moară un sărac d-asta în spital fără să afle presa?! Nu sunt deloc...

Liftul trosni și apăru un alt medic.

— S-să trăiți, salută acesta, agitat.

— Ce, ce ești așa de speriat, Panaite? întrebă Atanase, deși și lui îi cam tremura glasul.

— Am trecut pe la terapie intensivă, să scurtez drumul. Nu mai era nimeni...

Trei perechi de ochi se holbau la el și în același timp trei perechi de fese se manifestau invers proporțional.

— Adică plecaseră? îngăimă asistenta-șefă, iar Panait negă din cap, femeia înghițind în sec. Nimeni însă nu avu

puterea să pună întrebarea logică. Până la urmă, tot șeful își luă inima în dinți, rostind parcă cu grijă:

— Sunt morti toti? » 9

Asistenta și Bălăci icniră, dar Panait nu răspunse în niciun fel.

— Sunt morti toti?! ridică tonul directorul, t 9

— Da, răspunse medicul, în sensul că au, cum să zic, au căzut toți la pământ, apoi s-au ridicat și... au început să se mănânce unii pe alții.

— Ai văzut tu?!

— Nu, mi-a spus un stagiar, care a fugit la timp. Era în stare de șoc.

— Ce morții mă-sii se întâmplă în spitalul ăsta?! urlă Atanase.

O explozie răsună înfundat și planșeul se zgudui sub picioarele lor..."

Culoarul cu lumină slabă dădea în alt culoar cu lumină slabă, drumul parcă nu se mai sfârșea și Avram se simțea ca în „întoarcerea domnului Lăzărescu", când bolnavii porniseră în grup către toaletă, de frica beznei și a șobolanilor. „Și apoi, cum adică ne întâlnim cu Oliviu Mure- șan?" gândi scriitorul. De ce l-ar fi dus pe el, un oarecare, la șeful partidului de la putere, adevăratul lider din umbră al guvernului? Oliviu Mureșan, poreclit fără mare chef Șeful, nu era doar un politician corupt; era șeful politicienilor corupți, mânjiți, vânduți, foști sau potențial deținuți. Era omul care se ridicase cumpărând și amenințând, care schimbase legile după bunul său plac, care proțăpise

o pleiadă tristă de nulități în funcții mari în stat pentru fi sigur că se bucura de ascultare deplină - chiar și cu prețul traiului prost al poporului. In egală măsură temut și votat, se transformase, încet-încet, într-un soi de mic despot, care conducea din penumbra țara. „Ăștia mă duc la Oliviu Mureșan, adică la dictator, ca în romanele proaste?" Apoi îl scăldă o transpirație rece: dacă însă „ne întâlnim cu Oliviu Mureșan" era fraza codificată, gen „ne întâlnim cu Șeful", adică „ne întâlnim cu Ăl Mare", adică „ne întâlnim cu Dumnezeu"? II duceau să îl execute?!

Sergentul deschise o ușa metalică și brusc se aflau într-o încăpere largă, cu scări din marmură, pe care era o forfotă de nedescris. Jandarmi, soldați, polițiști, medici, asistente, pompieri se vânzoleau în toate direcțiile, civili cărau calculatoare și dosare, militari fugeau cu armele în spate. „Asta nu e secție de poliție!", își zise uimit Avram.

— Unde suntem? îndrăzni să întrebe Avram.

— Domnule Avram, o să vedeți și auziți și aflați lucruri care cad sub incidența secretului de stat, îi spuse sergentul, care mergea lângă el. Sub nicio formă nu aveți voie să divulgați aceste lucruri, niciodată, nimănui. Pedeapsa prevăzută de lege este de 5 până la 15 ani de privare de libertate. Și nici nu vreau să mai menționez ce vi s-ar putea întâmpla dacă ați scrie vreodată în romanele dvs. ce veți vedea astăzi aici! Poftim declarația, îi întinse el din mers » .
o foaie de hârtie și un pix. Semnați-o, altfel nu putem merge mai departe.

Se opriseră în fața unei uși păzite de nu mai puțin de zece luptători înarmați agresiv și cu chipurile acoperite

de cagule. Avram semnă declarația de discreție pe un perete, maiorul o contrasemnă, apoi o înmână unuia dintre luptători. Acesta chiar o citi pe toată, după care i-o înapoie și se dădu la o parte. Când să treacă, scriitorul fu însă oprit de unul dintre luptători.

— E în regulă, îl liniști Ursu. E doar o formalitate.

Luptătorul îl fotografie rapid, apoi se dădu la o parte. Cei patru trecură mai departe, cotind prin mai multe încăperi și holuri.

— Suntem în clădirea guvernului, îl informă Ursu. Ne aflăm la parter și urmează să vă întâlniți cu președintele PRP, Oliviu Mureșan.

— Așa de prost a fost romanul meu?! încercă autorul o glumă.

Și, spre marea sa uimire, sergentul izbucni în râs. Un râs din inimă, de om bun căruia îi place să râdă.

— Măcar sunteți simpatic, îi spuse Ursu și-1 bătu amical pe umăr. Se opriseră din nou. Cei trei agenți erau în fața sa, ca și cum ascundeau ceva. Când se dădură la o parte însă, Avram tresări. Drumul se înfunda, iar în spatele lor era un zid; e drept, bine zugrăvit și întreținut, dar un zid gol, cu urme de gloanțe în el!

Nervii lui Avram cedară. Nu, nu putea muri prostește, ciuruit într-o cameră goală, la doi pași de manifestanții care nici nu știau ce se petrecea sub nasul lor, habar nu aveau că guvernul asmuțise poliția politică asupra disidenților! Pierzându-și complet firea, o rupse la fugă în sens invers. Rusu închise ochii. Ursu era în facepalm. Suru dădu din cap și din trei pași mari îl ajunse din urmă, îl înșfăcă de guler și începu să-l tragă înapoi spre zid.

— Nenorociților, vreți să mă împușcați! urlă Avram. Ajutor! Poliția!

— Calmați-vă, domnule Avram, îi spuse plat maiorul. Nu avem timp de prostii.

— Vreți să mă puneți la zid!

— Nu avem timp de istericale, îi aruncă Ursu și îl sili să se apropie de zid. Scriitorul însă dezvoltă o forță nebănuită, care îi permise să se împingă cu picioarele în zid atât de tare, încât nici măcar masivul Suru nu reuși să-l apropie.

— Nu vreau să mor! urlă Avram.

— Uitați-vă naibii prin gaura aia! îi șuieră Suru în ureche. Nu vă împușcă nimeni, deși încep să nu mai fiu de acord cu asta!

De voie, de nevoie, scriitorul se mai liniști și, încă circumspect ca și cum se aștepta ca, odată întors, să fie violat de-a-n picioarelea ca în „Midnight Express", aruncă rapid o privire printr-una din găurile din zid. Văzu ceva alb, roșu, neclar. Ursu îl îndemnă din cap, cu blândețe, să se uite mai bine. Avram privi, de data aceasta, cu atenție. Și văzu cu deplină claritate.

Senatorul Oliviu Mureșan, supranumit „Șeful", președintele Partidului Român Popular, neoficial practic cel mai puternic om din țară, văzut de unii drept conducătorul din umbră al mafiei de stat, cel care orchestra atacul partidului și al lătrăilor săi împotriva Uniunii Europene pentru interese personale, politicianul invincibil și omul de neatins, era acum un cadavru care, până să moară, trecuse prin multe. Se vedea în costumul său scump sfâșiat de

sus până jos, în pantalonii rupți larg în față și pătați cu sânge, în faptul că mai avea o singură ureche, în stinghia din lemn care încă nu-i fusese scoasă din burtă, în care se scufunda ireal, că murise greu, luptase mult, până în ultima clipă, dar, în cele din urmă, pierduse.

Numai că Oliviu Mureșan nu pierdea niciodată, nici măcar când pierdea. Deși mort, stinghia se mișca ritmic în burta lui, semn că Șeful respira sau în trupul său încetat din viață (de ce or zice românii „încetat din viață" și nu „oprit de tot din viață"?...) se petrecea ceva ce greu putea fi socotit altceva decât viață. Figura sa, de obicei aparent placidă, era acum sinistră, ochii erau încercănați parcă în sânge, buza de sus, pesemne ruptă cu dinții de altcineva, îi atârna peste bărbie. Dar maxilarele i se mișcau, ca și cum ar fi blestemat mărunt cu ultimele forțe, iar capul i se mișca sacadat în toate direcțiile. Stătea în picioare ca și cum era gata de atac, dar când, atras probabil de apropierea lui Avram, încercă să facă un pas, nu îi ieși, șchiopătând în altă direcție, pășind stângaci și prăbu- șindu-se cu fața de perete, atât de tare încât scriitorul simți bufnitura în obraz și își retrase capul tresărind. Apoi o apropie din nou, neputând să nu se uite, cuprins de o fascinație vinovată și înfiorată, și îl văzu pe Oliviu Mureșan ridicându-se, deși își strivise nasul de zid și acum îi stătea strâmb. Radu Avram nu avea niciun dubiu că vede primul său zombi adevărat.

Se retrase încet, în fine nemaiagitându-se, încercând să înțeleagă implicațiile care îi depășeau cu mult propria sa persoană.

— Ce s-a întâmplat?! întrebă el.

— O să vă pun la curent extrem de rapid, nu avem timp, îi spuse maiorul în timp ce butona o tabletă. Aveți aici înregistrarea a ceea ce s-a întâmplat în palat acum doar câteva ore, poftim.

— Nu se vede foarte bine, remarcă Avram.

— O să vă dau eu lămuriri unde e nevoie...

— Domnilor, mâine e 1 Decembrie, avem paradă, oamenii vor veni, cuprinși de patriotism, și inevitabil vor aplauda conducerea țării. Deci vom avea poporul de partea noastră; tot ce avem de făcut e să rezistăm în fața protestelor încă o zi. Nu răspundem la provocări, nu reprimăm protestul, nu are rost; timpul lucrează în favoarea noastră! insistă Mureșan, privind în jur, parcă pentru a convinge personal fiecare membru al guvernului și șef din conducerea PRP. Nu sunt deloc de acord cu propunerea domnului Grama, de înăbușire în forță a manifestațiilor la noapte, când...

— Dar nu am zis nicio clipă „înăbușire în forță"! sări Grama. Nu am pronunțat cuvintele astea!

— Atunci ce înseamnă „reacție hotărâtă" a Ministerului de Interne, domnule Grama?! Parcă așa ați formulat.

— Ați înțeles greșit, ca de atâtea alte ori, domnule președinte, îi aruncă Grama caustic.

Discuția în contradictoriu continuă tot mai aprinsă, iar preopinenții trăgeau din când în când cu coada ochiului la Vasile Popescu, președintele de onoare al PRP. Deși foarte în vârstă, era încă lucid și putea cântări încă foarte

tăios situațiile, iar aprobarea sa pentru una sau alta dintre tabere ar fi cântărit enorm în luarea unei decizii. Numai că patriarhul, vulpoi bătrân, care supraviețuise regimului monarhic, dictaturii carliste, regimului comunist, lui Ceaușescu și chiar sentimentului anticomunist din anii '90, nu spunea nimic deocamdată, ci numai îi ascultă, citea ceva de pe o foaie de hârtie și din când în când încuviința tăcut din cap.

— Nimic nu trebuie să împiedice desfășurarea paradei mâine! repetă a douăzecea oară Grama. Dacă manifestanții din piață se hotărăsc să întrerupă parada, picăm și mai prost! Trebuie să profităm de ocazia asta ca să încheiem odată pentru totdeauna moda protestelor!

— Putem discuta în felul ăsta până dimineață, spuse calm Mureșan. Dar nu avem timp de așa ceva. Domnule președinte de onoare, dacă doriți să ne împărtășiți viziunea dvs...

Vasile Popescu însă refuza să le spună ce gândește și să ia partea vreuneia dintre tabere. „Sper că hoașca asta nu vrea să ne sacrifice și pe unii, și pe alții și să vină cu eșalonul trei, să se salveze încă o dată!" avu Mureșan o revelație. Se apropie liniștit de bătrân, care citea foarte interesat.

— Domnule președinte...

Mureșan se aplecă puțin, pentru a-i vedea fața. Bătrânul avea ochii deschiși, dar foarte sticloși și gura închisă. Cât era de mare, Mureșan tresări. îl atinse pe umăr... și președintele de onoare căzu grămadă peste birou cu un bufnet, spărgându-și ochelarii.

— Să vină de urgență medicul! strigă Mureșan, în timp ce în sala izbucniră țipete. Rămâneți calmi, nu vă ridicați, să vină medicul acum!

In timp ce încerca să liniștească situația, secretarul general nu mai era atent la trupul prăbușit peste birou. De aceea, nu îl văzu când acesta se ridică deodată, țeapăn. Ochii, din sticloși, erau acum injectați, iar ochelarii sparți îi dădeau un aer smintit. Popescu se repezi cu gura în brațul secretarului general. Dinții lucrați la Viena, pe 10.000 de euro, trecură prin stofa scumpă a sacoului lui Mureșan, prin cămașa din mătase fină, prin pielea bine întinsă, came, nervi și mai ales vase de sânge și se izbiră de os. Sângele țâșni prin haine, îl împroșcă pe față pe patriarhul partidului, Mureșan zbieră ca un animal la sacrificare, încerca să se smulgă, dar Popescu îl apucase și cu mâinile și nu-i mai dădea drumul. Agenții de la Brigada de Protecție a Demnitarilor erau prea șocați ca să mai reacționeze. Mureșan se învârtea urlând, cu moșulețul fragil înfipt în mâna sa, învârtindu-1 prin aer și stropind peste tot cu sânge. Pantofii președintelui de onoare dărâmau vaze, îl loviră în nas pe ministrul sănătății, a cărui față se umplu de sânge, apoi unul dintre pantofi zbură prin aer...

In cele din urmă, agenții se repeziră să-l desprindă pe bătrânelul care părea posedat; acesta mușcă un agent, re- tezându-i două degete; Mureșan căzuse pe jos, iar ministrul de interne încerca să îl ridice. Sala era în haos...

Avram se holba la imaginile de pe tabletă, prea reale să fie un film și prea fantastice să le poată crede. Nu se

mai înțelegea nimic, cine cu cine se bate, cine moare, cine scapă.

— Aici, secretarul general îl prinde pe unul dintre miniștri, îi explică maiorul. Se vede clar cum îl mușcă...

...Mureșan se repezi la ministru ca un jucător de rugby, îl dărâmă și căzu peste el, încercând, parcă lătrând, să-l muște de față; ministrul se apăra și nu-1 lăsa să se apropie cu dinții de fata lui... ♦ »

— Uitati-vă aici, îi indică Rusu.

...dar își lăsase abdomenul descoperit; Mureșan, posedat de o foame atavică, găsi imediat breșa și dinții îi străpunseră cu ușurință țesutul adipos de pe burta subordonatului său. Acesta zbieră inuman, Mureșan îi săpa în burtă, un membru al partidului îl mușca de ochi, un altul se repezise la piciorul sau, în curând cadavrul ministrului se mai mișca doar sub furia carnivoră și hemovoră a celor care îl devorau. Intestinele și organele interne se revărsaseră din cavitatea abdominală sfâșiată, iar bărbații la costum și cravată, tot mai năclăiți în sânge, le savurau cu sălbăticie...

— Cel mai probabil e ministrul de interne, chicoti Ursu, spre oroarea lui Avram.

...Un grup de agenți de securitate reușiseră să izoleze majoritatea guvernului de furia ucigașă inexplicabilă a

celorlalți, puseseră niște birouri în calea lor și îi împușcau, însă fără mare spor. Loviți de câte cinci-șase-șapte gloanțe, miniștrii și ceilalți foști oameni continuau să atace. Vasile Popescu apăru de undeva din spatele grupului, șontâcă- ind spre ei pe jumătate desculț și stropit tot cu sânge. Oamenii începură să țipe și să tragă de agenți, ca să-i apere.

— Impușcați-1, împușcați-1!

— O să ne mănânce și pe noi! se văicărea ministrul sănătății. Trageți în el, idioților!

Agenții se priviră unii pe alții. Popescu era la câțiva pași distanță și se apropia.

— Impușcați-1 odată, în morții lui, ce mai stați?!

— Trage tu! se îndemnau agenții între ei.

— Nici nu mă gândesc! Trage tu!

Bătrânelul însângerat, cu ochelarii rupți și expresie feroce, era acum la numai un metru de ei. Unul dintre agenți apăsă pe trăgaciul pistolului. Plumbul trecu prin obrazul fostului președinte și, pesemne deviat de un os, ieși în jos, prin gât; șocul îi dădu capul pe spate, oprindu-1 o clipă, dar Vasile Popescu își reluă mișcarea spre ei fără nicio problemă, sângerând prin obraz și gât. Agentul care trăsese vomită pe fața lui Popescu, cu o secundă înainte ca acesta să-1 muște de mâna cu pistolul. Agentul trase în gol, scăpă pistolul, iar arătarea acoperită cu sânge și vomă păru să îl muște de față.

în clipa aceea, întreg grupul parcă explodă; miniștrii din spate îi dădură la o parte pe agenți și o rupseră la fugă, împrăștiindu-se în sală...

— După aceea, Mureșan a intrat cu burta într-o așchie mare de lemn, care l-a găurit bine, și a rămas captiv acolo, încât a putut fi prins. Demnitarii și ceilalți au fugit, majoritatea către subsol, că era singurul drum liber, spuse Rusu și închise clipul. Au intrat acolo acum vreo două ore, dar nu putem lua legătura cu ei. E posibil să fie atât de adânc în subsol, încât să nu aibă semnal, e posibil să fi căzut sau intrat toți în puț și să își fi udat telefoanele, e posibil să fie, pur și simplu, morți. Nu avem niciun fel de informatii.

— Dar ce s-a întâmplat acolo?! exclamă Avram. Păreau zombi! Erau zombi?!

— Asta să ne spuneți dvs. De aceea vă aflați aici.

Avram se plimba prin cameră, încercând frenetic să sintetizeze toate lucrurile legate de zombi pe care le citise, văzuse sau inventase vreodată; și își dădu seama că toate, de altfel, erau inventate.

— Nu-mi vine să cred că facem asta! In fond, zombii nici nu există, îi privi el. De ce să credem că e vorba de zombi?

— Nu contează numele, argumentă calm Rusu. Nu ne interesează cum se cheamă. Ne interesează dacă omul ăia mai sunt în viață și, dacă mai există și alții ca ei, cum putem să-i anihilăm. Nu avem timp de filosofat, trebuie să coborâm acum în subsol. Dvs. să ne spuneți ce e cu Mureșan, în primul rând.

— Stați puțin. De ce a murit Vasile Popescu?

— Medicii noștri au emis teoria că, cel mai probabil, pur și simplu de bătrânețe, îi răspunse Rusu. I-a sunat

ceasul în timpul ședinței. Așa a fost să fie! De ce însă a revenit... asta e o întrebare bună.

Avram își dădu seama că îl privea pe maior cu o expresie de nejustificată satisfacție, așa că își reluă figura serioasă, să nu zică speriată de-a dreptul, de până atunci.

— Bun. O să sintetizez cât de repede pot. Zombii sunt oameni care fie au murit, indiferent de motiv, și au înviat sub formă de zombi, fie au fost mușcați de alți zombi și s-au transformat în zombi.

— Dar sunt morti sau sunt vii? *

— Li se mai spune și morți vii, deci...

— Nu ne ajutați, dădu din cap Rusu. Mureșan a fost mușcat de Popescu, care înviase, și a început să-și atace colegii, mușcându-i. Nu l-a văzut nimeni să moară; așadar: te transformi când mori sau de viu, când ești mușcat, sau ești mușcat, mori și apoi te transformi?

Scriitorul dădu din umeri neputinicios.

— Nu există o regulă, înțelegeți? Pentru că nu este real, în cărțile unora, oamenii se transformă când sunt mușcați, în altele, după ce mor.

— Dar ce s-a întâmplat aici acum două ore este real. Vă întrebăm în calitate de expert. Ați scris o carte pe tema asta. V-am solicitat expertiza nu pentru a face o sesiune de comunicări științifice, ci pentru a ști ce urmează să înfruntăm acolo, în subsol. Vor fi oameni vii bolnavi? Vor fi morti? Vor fi morti vii, indiferent ce-o însemna asta? îi putem ucide și dacă da, cum? Dar ei, ce ne pot face nouă? Asta ne interesează, pentru că misiunea noastră e să găsim și să salvăm guvernul.

— Dacă mai e guvern, observă Avram, deranjat de un lucru spus de maior dar pe care nu reușea să-l pună în cuvinte.

— Dacă nu mai sunt oameni, nu îi mai putem ajuta. Deocamdată însă ce a mai rămas din conducerea partidului, în frunte cu Sergiu Grama, nu știe dacă mai avem sau nu guvern, dar nici nu poate prelua conducerea țării.

- Nu?

Maiorul tăcu foarte expresiv, iar Avram, până la urmă, înțelese. »

— Nu vor să rateze parada, care e mâine! exclamă el. O criză ca asta, un scandal între ei, ar da totul peste cap. Nenorociții! ășt... ăăă... PRP-ul are probleme mari, vrea să profite de patriotismul maselor de ziua națională ca să rămână la putere!

— Și nici nu pot ieși din clădire fără guvern, continuă Rusu. Nici măcar nu pot fugi cu elicopterul, deoarece lumea din piață i-ar vedea și ar înțelege greșit.

— închipuiți-vă cum ar fi, chicoti Ursu, cu mii de manifestanți furioși în piață, să apară premierul și să le zică: „De fapt plecați că ne-au năpădit zombii!".

— încă cinci minute și coborâm, vorbi, în fine, și Suru.

— Bine. Verificați-vă armamentul, le ordonă Rusu și scoase de sub haină un pistol pe care Avram îl recunoscu imediat.

— Glock 17, remarcă scriitorul cu glas tare.

Nimeni nu se uită spre el, ocupați să-și verifice echipamentul de luptă. Scriitorul se simți penibil și în clipa aceea conștientiză, de-abia atunci, ce îl deranjase mai de-

vreme. Cumva jobul lui de consultant avea să continue? Cumva voiau să coboare cu ei în subsolul groazei?!

Avram simți iarăși panica pe care o trăise mai devreme, când se trezise arestat, într-o cămăruță sinistră, între trei namile. Doar nu îi vor cere să intre acolo! Trebuia să găsească o modalitate să se opună. Dar ce?! Un argument bun. O scuză zguduitoare. Un pretext zdrobitor. Sau, și mai bine, se gândi să încerce să țâșnească pe ușă... Poate, având misiunea aceasta atât de urgență și importantă, nu mai pierdeau timpul să-l fugărească prin clădire.

— Acum, trebuie să vă mai rog ceva, domnule Avram.

Cuvintele maiorului erau ca un pumn în figură! Coșmarul nu se încheia! Voiau să coboare într-un subsol în care Avram cel mai probabil nu ar fi intrat nici ziua și fără zombi! Maiorului însă nu îi trebui decât o scurtă privire pentru a se lămuri ce îi trecea prin cap scriitorului.

— Stați liniștit, domnule Avram. Nu veniți cu noi. Dar avem nevoie de sprijinul dvs., îi spuse Rusu pe tonul cu care și-ar fi rugat un prieten din copilărie să îl ajute să care niște sacoșe. Avem nevoie să rămâneți aici, în clădire, veți primi gardă din partea poliției, și să păstrăm legătura prin radio. Noi o să coborâm în subsol ca să-i căutăm pe membrii guvernului și nu știm cu cine ne vom lupta, cum să ne apărăm, ce puncte vulnerabile au. Dvs. păreți să știți lucrurile astea, așa că ne-ați putea salva viața. Și nouă, și guvernului.

Asta era culmea ironiei sorții! Era, de fapt, nu ironie, era ceva mult mai rău de atât. El, protestatarul care mânca

comuniști și perepiști pe pâine în cărțile sale, în articolele din ziar, pe Facebook și la bere cu prietenii, să consilieze niște militari care vor să salveze guvernul din ghearele sorții pe care o merită cu vârf și îndesat! Guvernul ăla nenorocit, de infractori, care sărăcise românii, nenorocise țara, îndepărtase investitorii străini! Guvernul ăla pe care îl înjura în fiecare zi și pe care îl ura din tot sufletul! Pe Avram aproape îl pufni râsul.

— E amuzant? îl întrebă, deși fără urmă de furie, Ursu.

— Recunosc că mi se pare puțin neobișnuit să cereți ajutorul unui autor de SF, o pară Avram.

— Se întâmplă lucruri imposibile, deci investigăm și noi prin metode imposibile, ridică din umeri maiorul. Facem orice ca să ne îndeplinim misiunea și, de ce nu, să rămânem și în viață.

Scriitorul ar fi avut multe de obiectat, dar după o scurtă luptă cu el însuși se văzu nevoit să admită faptul că nu va obiecta absolut nimic. Agenții știau foarte bine ca el nu agreează guvernul și că îi asasinase în efigie în romanul său, totuși parcă nu-i venea să recunoască fățiș acest lucru. Și apoi, oricum nu ar fi contat, pentru că misiunea lor era să salveze guvernul și asta urma să facă, indiferent dacă lor, ca oameni, le plăcea sau nu. Poate și ei urau guvernul, cine știe?, dar nu conta câtuși de puțin: dacă asta era misiunea, aveau s-o îndeplinească, fără considerații personale.

Pe de altă parte, își spuse Avram simțindu-se deodată încălzit plăcut de un gând, ar fi trebuit să fie mândru că se află aici. Că e el aici și nu Silvian Dumitru Nuțescu!

„Am fost răpit, sunt prizonier politic, sunt oprimat, dar ia de-aici, Nuțescu! Că m-au ales pe mine și nu pe tine!"

— Dacă pot, vă ajut, oftă Avram. Dar aș prefera s-o fac de acasă, prin telefon.

— Mă tem că nu se poate, îi răspunse Rusu. In subsol nu există semnal, sper să putem rămâne în contact prin radio. Surule, dă-i radioul domnului Avram... Telefoanele nu par să aibă semnal acolo jos, dar cu radioul ne vom putea auzi. Suru, vezi să vină paza pentru domnul Avram.

— Am înțeles, șuieră omul-ușă și dădu să iasă, când deodată din sens invers aproape năvăliră câteva persoane și camera se umplu. Când matahalele din față se dădură la o parte, din spatele lor apăru, la fel de înalt, nimeni altul decât fostul prim-ministru Sergiu Grama, care tocmai vorbea la telefon, foarte nervos. Era prima dată când Avram îl vedea în came și oase; pe viu, nu mai părea tinerelul de la televizor, i se citea vârsta bine pe față, iar expresia de pe chipul lui, abia acoperită de ochelari, era de ferocitate.

Rusu și Ursu se ridicară imediat, Avram ar fi vrut să rămână jos, în semn de protest - îl ura pe fostul premier - dar se pomeni că țâșnește și el în picioare.

— Nu mă interesează, rezolvă! se răstea Grama în telefon, în timp ce îl salută din cap pe Rusu. Ascultă un timp nesfârșit ce îi spunea interlocutorul, după care izbucni:

— Să faci exact cum am ordonat!

închise telefonul și apoi, rămas în picioare, i se adresă lui Rusu:

— Domnule maior, sunteți pregătit pentru a coborî la subsol?

— In orice clipă, domnule vicepreședinte. Vă rog să-mi permiteți, ne-ar ajuta mult dacă am primi în timp util cifrele.

— Cum stăm cu cifrele, dom' căpitan? întrebă Grama întorcând puțin capul într-o parte.

— Tocmai le-am primit, domnule vicepreședinte. La ultima ședință erau prezenți 26 de miniștri, premierul, 5 ofițeri de la pază, 2 personal auxiliar. In subsol, cea mai bună estimare arată că puteau fi între 5 și 15 persoane. Scădem 7 persoane care au căzut, în total rămân dispărute 32 până la 42 de persoane.

— Până la proba contrarie, înseamnă 32 până la 42 de potențiali inamici, spuse cu glas tare Grama. Dar să nu uităm despre cine e vorba... Nu îi veți trata ca inamici, încă nu știm care e situația. Aveți ordin să executați foc doar în caz de legitimă apărare și pentru a apăra demnitarii. Rănirea lor în alte condiții este ilegală!

— Am înțeles.

— în rest, știi ce ai de făcut. 101 rămâne valabil!

— Am înțeles. »

— Vi s-a dat planul subsolului?

— Am primit.

Sergiu Grama părea că vrea să plece, stătu puțin pe gânduri, apoi îl întrebă, fără să se ferească, pe maior:

— Dansul cine e?

Dansul, recte Avram, încercase să se facă pe cât posibil invizibil, dar se pare că nu-i reușise.

— Domnul Avram, consilier civil pe probleme tehnice, răspunse repede maiorul.

— Apărare? întrebă Grama, parcă puțin surprins că nu-1 cunoaște.

— Dânsul ne ajută tactic.

— Deci e medic?

— Nu, are cunoștințe în domeniul amenințărilor neprevăzute.

— Adică?

— Domnul Avram ne va îndruma prin radio, pentru a ne maximiza șansele de succes.

Avram vedea clar cum bucla evazivă în care intrase Rusu îl irita pe Grama, care, deja luând personal problema, trecu la contraatac:

— De ce prin radio? Să coboare cu dvs. în subsol, spuse foarte serios Grama măsurându-1 pe scriitor. Vă poate ajuta mai bine la fața locului. Burcea, dă-mi aparatul.

Unul dintre bărbații intrati cu Grama îi dădu o mică *
*
stație radio, pe care fostul premier i-o întinse lui Rusu.

— Cu radioul ăsta veți fi în permanență în legătură cu mine. Vreau să îmi raportați în secunda în care găsiți primul membru al guvernului!

— Am înțeles. >

— E pe frecvența 2, îi explică omul lui Grama. Canalul de avarie e 3. II lăsați pe 2 tot timpul, până la noi ordine.

Sergiu Grama se îndreptă hotărât spre ușă, urmat de paznicii lui cu mers important.

— Hei, hei, hei, numai puțin! își luă inima în dinți Avram și se întoarseră toți spre el. Eu nu cobor acolo,

spuse hotărât autorul. Dvs. nu-mi puteți da ordine, arătă el spre Grama, iar dvs. (i se adresă lui Rusu) nu vă trebuie un civil neinstruit.

— Ce vorbiți acolo? sări Grama. Am zis că mergeți cu ei, mergeți cu ei!

— Dvs., mârâi Avram, să dați ordine subordonaților dvs. și membrilor de partid! Eu nu sunt nici una, nici alta. Dacă îi ajut pe domnii agenți, îi ajut cu plăcere, dar nu cobor acolo și nici nu mă puteți trimite!

— Cam multă insolență pentru un oarecare, îi aruncă Grama disprețuitor.

Avram era un tip impulsiv. Nu era curajos, dar se aprindea repede. E drept, se și stingea la fel de repede, și de obicei suficient de iute încât să nu aibă timp să facă ceva ireparabil. Sau necugetat. Sau ilegal. De data aceasta însă, avea nervii întinși la maximum și făcu un lucru și ireparabil, și necugetat, și ilegal. Avram îl plesni pe Sergiu Grama peste ochi!

Palma sa pleoscăi atât de tare pe obrazul bine nutrit al fostului prim-ministru, încât pe acesta îl ustură mai mult sunetul umilitor decât gestul în sine. Toți cei din cameră încremeniră stupefiați...

Sergiu Grama se îndreptă hotărât spre ușă, urmat de paznicii lui cu mers important. De data aceasta însă, Avram chiar vorbi:

— Domnule Grama, îmi pare rău, nu cobor în subsol!

Acum, că Grama se oprise și se întorcea spre el, scriitorului începea să-i pară rău că îndrăznise să comenteze. Mai bine tăcea și pur și simplu nu se ducea cu Trio Gri-

goriu în subsolul groazei, ce, îl mai verifica Grama? îl aducea de acasă poimâine?

— Domnule...

— Avram, îi șopti unul dintre aghiotanți.

— ... Avram, câți ani aveți?

— 40, minți Avram instinctiv, deși nu știa nici el de ce anume o face. „Poate ca să am spațiu de manevră", își spuse.

Pe Grama îl umflă o clipă un zâmbet de satisfacție, ca pe omul căruia îi ies întotdeauna planurile pentru că e cel mai inteligent pe o rază de minimum 500 de kilometri. El îi ceru aghiotantului o agendă, un pix, scrise în viteză câteva cuvinte și-i îndesă scriitorului foaia în buzunarul cămășii:

I

— Vă rog insistent s-o citiți numai după ce ies. Cu respect!

încăperea se goli și acum deja părea mare. Avram dezmototoli hârtiuța din buzunar și citi cuvintele scrise acolo ca o sentință. „Probabil deformare profesională", gândi el, amintindu-și că Grama fusese și judecător într-o vreme, în același timp exclamând cu voce tare:

— F***-ti mortii mă-tii! , >

Ursu se uită peste umărul lui - nu avea nevoie să se aplece, era cu un cap mai înalt decât el - ca să citească neașteptatul bilețel. Ochii i se măriră.

— Incredibil! făcu el și chiar izbucni în râs.

— Ce e?

— Să fiu al naibii dacă Grama nu i-a trimis indicativul Radu cel Frumos!

— Idiotul ăsta tocmai m-a mobilizat! exclamă Avram, spre amuzamentul noilor săi colegi. Dar nu, ce naiba, e o prostie! E un bilețel, nu are nicio valoare juridică!

— Domnule Avram, după încheierea misiunii putem discuta subtilități juridice, i-o tăie Rusu, deocamdată însă, în cinci minute coborâm. Surule, echipează-1 pe noul nostru coleg!

Suru deschise un dulap metalic din care extrase o platoșă de protecție din policarbonat și jambiere similare și începu să i le pună scriitorului, care constata cum e dus de colo-colo de vântul întâmplărilor și nu avea nicio putere să se opună.

— Așa e la noi la muncă, îi spuse Suru, cu un entuziasm pe care scriitorul nu și-l explica, cel mult prin prisma faptului că nu puteai avea serviciul asta nebunesc fără să îți placă.

— Ascultați-mă, îi spuse Rusu. Dacă era după mine, nu coborati în subsol sub nicio formă, dar nu eu dau ordinele aici. Pe de altă parte, eu și colegii mei avem experiență de luptă în medii mult mai ostile decât ăsta și suntem pregătiți să facem față oricărei situații. Iar cu echipamentul ăsta de protecție de jandarm, sunteți în siguranță. Ați mai purtat vreodată așa ceva? îi zâmbi el scriitorului, ciocănind ușor în platoșa care îi apăra pieptul și abdomenul.

— Mi-am dorit mereu, dar n-am avut noroc! mormăi Avram.

— Ei, vedeți? V-a revenit umorul! Domnule Avram, Radu - îți pot spune Radu?, spune-mi Rusu -, încerc să-ți spun

că alături de noi ești cel mai bine păzit în clădirea asta, acum. Nu va trebui să te bați cu zombii, ne ocupăm noi de ei și o să avem și grijă de tine. Tot ce trebuie să faci e să ne consiliezi. Ne bazăm pe tine, îi puse maiorul mâna pe umăr. Ascultă-ne indicațiile și într-o oră ieșim toți de aici bine sănătoși.

— Și, oricum, îl încurajă și Ursu văzând că scriitorul nu părea prea convins, ce șansă au zombii într-o țară în care înjurătura națională e "futu-ți morții mă-tii"?!

Șirul de oameni încordați și tăcuți se strecura prin tunelul de sub clădirea guvernului asemenea unui endoscop care își găsește drumul către măruntaiele pacientului, în speranța că va identifica sursa de infecție, pentru a o anihila printr-o intervenție chirurgicală laparoscopică. Măcar cunoșteau diagnosticul: zombiită acută. Și tratamentul: plumb! Dar cum să ucizi microbii fără să afectezi țesutul sănătos din jur? „Numai țesut sănătos nu e guvernul!" gândi Avram. „Din partea mea, puteau împușca pacientul în cap și apoi să-l incinereze cu tot cu infecție!"

Suru deschidea drumul, urmat de Ursu, de maior, de Avram și, în spatele acestuia din urmă, de trei jandarmi. Ursu îi explicase că deocamdată nu avea rost să meargă cu un grup prea numeros, pentru că în acest fel aveau mai mare libertate de mișcare. Din același motiv, nu luaseră la ei pistoale-mitralieră, care i-ar fi putut incomoda pe culoarele strâmte, ci numai pistoale, dar și bastoane. Avram se izbi deodată de maior, care se oprise brusc.

— Scuze! șopti el.

— încearcă să te uiți la semnele pe care le face persoana din față, îi șopti la rândul său Rusu. Le știi sigur din filme! Acum, ssss!

Suru stătea nemișcat și lui Avram îi era imposibil să-și dea seama care era motivul opririi. Statu-quo-ul acesta dură la nesfârșit. Scriitorul, dornic de informații, îl bătu pe umăr pe Rusu și-l întrebă din semne ce se întâmplă, dar acesta îi aruncă o privire care îl făcu să renunțe pe vecie la a-i mai pune vreo întrebare. Așa că se întoarse și făcu aceleași semne unuia dintre jandarmi, un băiat foarte tânăr, țigănos. Acesta îi făcu, la rândul lui, semn să tacă și să-și vadă de treabă.

Până la urmă, se pare că nu era nimic și Suru pomi din nou. Nu înaintară însă prea mult, că scena se repetă, apoi de mai multe ori, spre exasperarea lui Avram, și acesta își dădu seama ce îl, de fapt, deranjează. Mergeau de un sfert de oră, de fapt mai mult stăteau decât mergeau, nu ajunseseră prea departe, dar încă nu văzuseră niciun zombi: nu era ca în filme, era mult, mult mai plictisitor. Se deplasau fără viteză, cu prudență, încercând să facă cât mai puțin zgomot. Deși nu era momentul cel mai puțin potrivit, își aminti întâmplarea din copilărie când intrase împreună cu câțiva prieteni în curtea fostei fabrici de ciment. Auzise de nenumărate ori că fabrica era dezafectată, dar în mintea lor activitatea industrială era complet lipsită de însemnătate, pentru că, ziceau ei, dincolo de gardurile scorojite și zidurile severe se întâmplau, cu siguranță, lucruri fabuloase. Nu o dată își imaginaseră cum malaxoarele lucrează în secret pentru a sublima substanțe misterioase, iar macaraua era, pasămite, rampa de

andocare a unor vehicule zburătoare, poate chiar nepământene. Iar când unul dintre ei venise surescitat, spunându-le că văzuse două siluete furișându-se în fabrică, prin gardul spart, hotărâseră pe loc că trebuie să investigheze. Era șansa lor, poate elucidau un mister, descopereau niște extraterestri sau măcar criminali căutați și aveau să devină celebri în toată tara!

— Dar tata mi-a interzis să intru acolo, protestă Bebe.

— Și mie la fel, îi răspunsese Radu. A zis că mă rupe cu bătaia dacă intru aici. Și totuși, uite-mă, am intrat deja! Și tu la fel. Așa că taci, e o misiune silențioasă. Dacă ne aud suspecții, cine știe ce se întâmplă!

— Nu mai șușotiți atâta! șopti Bică. Apropo, zise el și se opri, făcându-le semn să stea și ei pe loc. Radu are dreptate. Poate fi periculos. Nu ar trebui să ne înarmăm?

— Cu ce? ridică din umeri Roșcatul, haiosul grupului, căruia însă acum îi pierise complet hazul.

— Orice... O rangă, o...

— Termină cu prostiile, nu ai cu ce, respinse Radu ideea. Dacă suspecții au pistoale?

Evocarea armelor de foc îl făcu pe micul Bebe, cel mai mic dintre ei (încă nu împlinise zece ani), și mai agitat.

— Poate ar trebui să chemăm poliția, scânci el.

— Fricosule! îl admonestă Radu, de la înălțimea celor 11 ani împliniți. Avem o șansă să descoperim ceva unic!

- Ce?

— Asta nu știu, recunoscu Radu. Haideți acolo, să vedem! Nu mai fiți copii! le aruncă el și porni din nou, mergând cu grijă de-a lungul zidului.

— Nu sunt copil! bombăni Bebe.

Grupul urcă silențios treptele de beton fără balustradă, străbătu o hală și apoi ajunse, nevăzut, lângă baraca din care răsuna înfundat un ritm hipnotic.

— Sunt înăuntru! șopti surescitat Roșcatul.

— Cum procedăm?

— Bică, sparge tu ușa cu piciorul, că ești mai solid!

— Solid? Adică sunt gras?!

— Nu, idiotule, solid!

— Dacă mai zici o...

— Ssssst! Terminati odată, că or să ne audă! îi întrerupse Radu. Ne ridicăm încet, cu grijă, și ne uităm pe geam.

— Și dacă ne vede?

— Aoleo, fricos mai ești, Bebe! Hai că mă uit eu și dacă e liber vă spun.

Radu se ridică încet până când ochii îi depășiră cu puțin linia ferestrei. In interiorul barăcii așezate sub cupola de beton nu era cine știe ce lumină și așteptă câteva clipe, să i se ajusteze privirea. Un dulap, un fișet, un scaun, hârtii pe un birou... și ceva se mișca în capătul celălalt al încăperii. Băiatul înghiți în sec. Era un ucigaș în serie? Era un monstru? Un balaur?!

— Ce e, ce e?! șușoteau prietenii lui dedesubt.

— E de rău! le spuse el serios.

— Te-a văzut?! scânci iar Bebe.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă și Bică.

Adevărul e că începuse să distingă mai bine detaliile din încăpere, dar ce se întâmpla în colțul acela încă nu înțelegea foarte bine. Nu vedea clar dacă e un om, un zmeu

sau un robot, însă distinse un păr lung, de femeie. Creierul său descifra o mișcare ritmică și nu își putu abține gândul că așa ceva văzuse o dată pe o carte de joc din alea la care se uită pe furiș vărul său, care era mare, mergea la liceu. „Ce comparație tâmpită!" își spuse băiatul. Numai că aceea era o imagine statică, pe când aici... Ceva se întâmpla acolo, dar nu își dădea seama exact ce. Un picior, da, un picior, dar unde nu ar fi trebuit să fie, undeva lângă capul suspectului! Dar ambele picioare ale acestuia erau pe podea, înțelese acum, și atunci de unde...

I se strânse stomacul, inima îi bătea ca o motoretă furată, ar fi vrut să fugă de acolo, dar imaginea îl ținea țintuit, cu ochii holbați, încercând să înțeleagă ceea ce intuia, dar nu putea pune în cuvinte. Simți că îi vine să vomite, în timp ce simți o căldură ciudată într-un loc ciudat...

Băiatul alunecă deodată și căzu în praf cu o bufnitură care li se păru asurzitoare.

— Am fost deconspirați! șopti agitat până și Bică. Retragerea!

Nu mai stătură să vadă dacă ucigașii îi auziseră, o luară toți la fugă, dezordonat, împrăștiind praful, împiedicându-se, disperați să nu fie ajunși din urmă.

— Mai repede, mai repede!

La gardul prin care intraseră în curtea fabricii, se ordonară instinctiv în șir indian și, aplecați, intrară unul câte unul, Ursu era primul, aplecat aproape la jumătate, urma Rusu, la fel, după care Suru. Tot grupul trecea printr-o ușiță dintr-un perete lateral al tunelului. Scriitorului îi era frică, se simțea prins în capcană în subsolul

apăsător, și totuși murea de curiozitate să vadă cu ochii lui un zombi, așa cum în copilărie îi venea să vomite, însă nu își putea lua ochii de la spectacolul de neînțeles.

— Mai repede, mai repede! le șopti Ursu. Hai, domnu' Avram!

Când și ultimul jandarm trecuse, Ursu împinse un fișet în dreptul ușiței, pe care o lăsară întredeschisă. Toți militarii păreau încordați, dar stăpâni pe situație, ascultând ce se întâmpla dincolo de zid. Se scurse un minut care nu se mai termina:

— Apropo, domnule Ursu, nu mai rezistă Avram, Unitatea de Protecție, pe cine protejează de fapt?!

Rusu, pândind în continuare ușița, dădu fin din cap, ca și cum nu-i venea să creadă, iar Suru ridică brusc un deget arătător, gros și elocvent, cu care probabil fusese și instruit să bată, încât scriitorul tăcu.

Dincolo se auzeau pași. Părea că merge un om care nu se grăbește. Cineva se plimba agale prin subsolul ăla nenorocit și prost luminat. Mersul, remarcă totuși Avram, avea ceva în neregulă. Persoana își cam târșâia pașii, dar nu mereu, ca și cum mergea haotic și ar fi vrut să țâșnească, dar energia îi seca pe loc și continua să pășească așa cum putea. Apoi îi izbi mirosul.

— Ce morții... palma lui Suru îi acoperi gura lui Avram.

Era un miros... nu, nu era de fapt un miros; era o duhoare. Era un miros de putreziciune oribilă, dulceag, insinuos, amenințător. Ceea ce nu prea avea sens; oamenii aceștia muriseră de o oră-două. De ce intraseră deja în putrefacție?

Ursu îi făcu semn să tacă din gură, iar scriitorul încuviință, cu mâna lui Suru încă peste gura sa. Pașii se îndepărtară în direcția din care venise grupul, iar Suru lăsă, în fine, mâna. Când pașii nu se mai auziră deloc, Rusu șopti:

— Surule, du-te după el.

— Am înțeles!

*

Cât era de pătrățos, Suru, după ce îndepărta fără sunet fișetul, ieși zglobiu pe ușiță. Pașii nu i se auziră deloc. în schimb, se auziră niște bufnituri înfundate, apoi gemete și după câteva clipe mâna lui Suru apăru prin ușiță și le făcu semn să iasă.

Avram se așteptase să găsească pe coridor un zombi întins pe jos, cu capul găurit sau sfărâmat, cu gândul fără să vrea la spectacolul scabros și fascinant din baraca de pe șantier, în urmă cu atât de mulți ani; dar tresări văzând că Suru imobilizase un om care stătea în picioare și se smucea încercând să se apropie de ei.

Avram se simți dezamăgit, dacă nu chiar înșelat. Ala nu era zombi; era un om. Bolnav, rănit, murdar, vânăt, o mână era cangrenată, dar om, viu, mișca, gemea, se opunea. Nu era zombi; zombii sunt lipsiți de suflet, rațiune, omenie; prizonierul lui Suru era un om. Care, pe măsură ce oamenii se extrăseseră din încăperea în care se ascunseseră, devenise tot mai agitat. Caporalul îi sucise mâinile la spate și îi pusese însă cătușe din plastic, plus o bucată de lemn în gură, ca să nu poată mușca. Dar dacă nu putea mușca, nu înseamnă că oamenii nu se simțeau agresați: la doi pași de prizonierul lui Suru, duhoarea era și mai

oribilă. Avram simți că i se urcă stomacul în gât; nu ar fi vrut să vomite și să se facă de râs în fața agenților.

— E ministru? întrebă șoptit Ursu.

— După cum e îmbrăcat, nu, răspunse maiorul. Iar după fizic, nu e nici de la pază. Probabil lucrează aici. Ursu, trece-1 pe listă. Suru, leagă-1 de ceva și apoi mergem.

Cât timp Suru executa ordinul, Rusu îl chestionă pe scriitor:

— Ce crezi, cum ne simte?

— Cred că ne vede, poate ne și aude. Ce vrea încă nu știu. în filme, ei au foame vorace de creier, de sânge, de came de oameni vii.

— Asta știam și eu. Vreau informații noi. Vreau să știu, în primul rând, cum să ne ferim de ei.

— Haideți să facem un experiment cu prizonierul nostru, îi propuse Avram.

— Nu avem timp de experimente!

— Un minut durează...

Zombiul fusese legat de o conductă cu alte cătușe din plastic, iar scriitorul, simțindu-se implicat în viața cetății, își scoase geaca și i-o aruncă peste cap, acoperindu-i fața. Avram le făcu semn să nu miște. Zombiul se mai liniști, deși nu de tot. Când însă Avram bătu în perete, zombiul se activă din nou și începu să se zbată, iar geaca îi căzu de pe față. Unul dintre jandarmi se aplecă să i-o ridice, dar zombiul se smuci și într-o fracțiune de secundă ajunse cu dinții la ceafa tânărului!

Din fericire, cătușele nu îl lăsară să se aplece mai mult și îl opriră cu o smucitură. Jandarmul sări la rândul lui, trăgând o înjurătură.

— Fiți foarte, foarte atenți, le șopti Ursu, trăgând geaca mai aproape cu o stinghie de lemn găsită pe jos. Indiferent ce faceți, nu îi lăsați să vă muște.

— Bun, deci acum știm că ne văd și ne aud. Dar oare ne pot mirosi? Cum să...

— Vedem pe drum, îl întrerupse maiorul. Haideți, în formație, marș!

Grupul își continuă drumul pe coridoarele care parcă nu se mai terminau. Câteva minute, nu mai întâlniră pe nimeni, fie el mort, viu sau ambele. „Cât de adânc e subsolul ăsta oare?" se miră Avram, dar nu îndrăzni să întrebe cu glas tare, bănuind că va fi țâstâit.

Se opriră brusc, în același timp, perfect sincronizați, ca un singur om. Bine, nu și Avram, care fu la un pas de a se izbi iar cu nasul și fața de spatele mare al lui Ursu; totuși scăpă. Suru le făcu un semn pe care Avram nu îl cunoștea, iar ceilalți se retraseră după colț, Ursu trăgându-1 pe civil după el. Era greu de crezut, dar duhoarea dulceag-vomitivă se făcu și mai puternică. Apărură doi zombi, târșâindu-și picioarele. Chipul lui Avram parcă se mai lumină puțin. Unul dintre ei, stropit copios cu sânge, era mic de statură și îndesat, celuilalt îi lipsea o mână de la cot. Ochii le erau sticloși, mișcările parcă executate de altcineva, de un păpușar invizibil, iar ei opuneau doar o slabă rezistență, lăsându-se conduși înainte. Zombiul scund avea două găuri urâte de glonț în obraji, ca și cum mai avea încă doi ochi. Stomacul lui Avram avu o reacție

I

violentă, omul se frânse de la mijloc și fu la un pas să vomite. Ursu îl ridică și îi dădu o batistă, făcându-i semn să

și-o pună peste nas, ceea ce scriitorul se grăbi să întreprindă. Mâinile însă îi tremurau, se pomeni că tremura tot, iar batista îi căzu din mână. Ursu, dând din cap, ridică batista și i-o lega peste nas și gură.

— Mulțumesc, șopti Avram.

— Șșșt! îl țâstâi în șoaptă militarul. Nu mai vorbi dacă nu e nevoie!

„Am nimerit în subsol cu dothraki!" gândi exasperat scriitorul, trăgându-se mai în spate, în timp ce Ursu și Suru se repeziră la cei doi zombi, trântindu-i la pământ și neuitând să se ferească de gurile lor. Jandarmii se grăbiră să lege mâinile morților, apoi îi înghesuiră într-o cămăruță din lateral plină cu cutii de detergent și mături, a cărei clanță o legară suplimentar, cu o bucată de coardă, de o țeavă din apropiere. Ursu desenă rapid „Z 2" pe ușă cu un spray, după care porniră mai departe.

— Mai taie încă doi de pe listă, șopti maiorul.

— Ii trec morți? răspunse Ursu.

— Normal că nu. Ii treci zombi. Zombi anihilați, dar vii. Adică morti.

»

— Deci îi trec morți.

— Nu! Ii treci zombi activi imobilizati. Dacă n-o să avem încotro și o să ucidem vreunul, îl treci zombi anihilat.

— Era bun un Excel, încercă Avram o glumă, dar nu râse nimeni și scriitorul, în timp ce se deplasau discret pe culoare, dădu din cap în semn că a înțeles. In următoarele zece minute mai găsiră încă trei zombi (niciunul dintre ei fost demnitar) și, de asemenea, patru cadavre, dintre care

doi miniștri. în timp ce zombii erau legați și împinși în dulapuri, blocate apoi cu birouri și rafturi metalice, Rusu se retrase într-o cămăruță, din nenumăratele încăperi din subsolul fără fund, pentru a-i raporta lui Grama găsirea primilor doi demnitari.

Avram oftă. Nu era deloc așa cum crezuse, cum își imaginase. Credea că lupta contra zombilor e dinamică, e o aventură, cere suplețe în gândire și prezență de spirit; să alegi mereu cea mai sigură rută, cel mai bun refugiu, să anticipezi mișcarea monștrilor fără minte. Adică, dacă vine spre tine un zombi, te poziționezi bine și îl împuști, un glonț în cap și l-ai șters de pe listă. Vin doi, tragi calm, pe rând, nu te panichezi; vin mai mulți, tragi și fugi, zombii sunt stupizi, îi poți învălui, te învârti în jurul lor și tragi până cad toți, e aproape o problemă de șah!

în realitate, nu era deloc așa. In primul rând, oamenii ăștia nu îi ucideau; îi imobilizau. In al doilea rând, zombii nu erau chestiile alea sinistre, cumva supranaturale, din filme; de fapt, nici nu erau zombi, erau oameni. Nu îi putea vedea ca pe niște monștri; îi considera oameni răniți, oameni bolnavi. Trebuia să se apere de ei, bineînțeles, dar ar fi avut curaj să îl lovească pe vreunul cu toporul? în fine, orice gând de strategie, tactică, fentă pierea în fața mirosului îmbolnăvitor. Duhoarea puturoasă făcea ca, dintr-o aventură a minții și o provocare adresată logicii defensive, lupta cu zombii să fie o încercare continuă, chinuită și disperată de a nu vomita. Să te mai și murdărești din cap până în picioare cu intestine și umori de zombi putreziți de ani de zile ca să nu te perceapă fârtații lui,

cum făceau prin seriale? Nu, moartea prin dinți era mult mai prietenoasă!

— Deci mai sunt 25, maxim 35, estimă unul dintre jandarmi, un bărbat tânăr, slab dar colțuros, măsliniu dar cumva palid ca și cum avea o boală internă pe care o ducea pe picioare; lui Avram i-1 evocă pe Gânjul smead al lui Zaharia Stancu.

— Stai să vezi dacă or apărea toți deodată! îl aprobă celălalt, mai matur, mult mai masiv, cu buze răsfrânte și ochi albaștri, genul loverboy rural. Atunci nu știu cum facem. Că ăștia de la bepedeu sunt, așa, delicați cu ei.

— Dacă apar vreo zece, iar bepediștii dărâmă trei, pe care să-i legăm noi, ce facem cu ceilalți?

— Poate se ocupă domnu' civil, spuse ironic, dar uscat, fără pic de umor în glas, ca și cum nu avea nicio fibră de umor în el, jandarmul țigănos.

„Faceți pe deștepții", își spuse „domnu' civil", „dar habar n-aveți că «ăștia de la bepedeu» nu sunt de la BPD, ci de la Unitatea de Protecție!" Brusc, se simți initiat, des- tul de important încât să i se împărtășească secrete de stat, care nu erau dezvăluite nici măcar jandarmilor. Pomi la drum îmbărbătat, ba chiar începând să se simtă util. De aceea, consideră necesar și chiar nobil să devină pro- activ și să sară cu niște aspecte inedite legate de zombi, la care militarii nu se gândiseră, care i-ar fi ajutat și care ar fi dovedit faptul că își merită titlul de consultant.

Avram se împiedică rău de tot în niște găleți, pe care le lovi cu mare zgomot și peste care și căzu, lovindu-se la un șold. In întuneric urmară prompt interjecții gutu-

rale, ca și cum mai mulți zombi îi auziseră și acum porniseră spre ei. Rusu le făcu semn să se retragă și se grăbiră, cu pași mici și discreți, să se întoarcă până la prima curbă, unde se adăpostiră după zid. Așteptau să vină zombii și Avram se bucură că nimeni nu era atent la el.

Pașii târșâiți se apropiau tot mai mult, însoțiți de mârâituri guturale. Suru și Ursu îi așteptau, probabil înțelegându-se din priviri ce schemă de luptă să aplice, gândi cu admirație scriitorul. Deodată însă se auziră două buf-
»
nituri, zgomote înfundate de trupuri care se loveau și se trânteau pe ciment, icnete și, spre mirarea crescândă a oamenilor, la un moment dat auziră foarte distinct și niște cuvinte:

_ F***-ti mortii mă-tii de haladit! t 1

— Un supraviețuitor! exclamă Gânjul smead.

— Șșșt! îi făcu Avram.

Se pomeni că era brusc nervos, așa cum pățea de fiecare dată când auzea termenul „haladit", popular datorită utilizării, prostești dacă îl întrebai pe Avram, de către Ștefan Ivan, celebrul om de forță de la Unda 5, pe care scriitorul îl ura din toti rărunchii. "Nu-mi vine să cred, dar «haladit» mă irită mai rău ca zombii!" își spuse Avram, apoi, împreună cu restul grupului, ieși de după colț pentru a vedea ce se întâmplase.

Auzind adineauri bufniturile și înjurătura, Avram se așteptase să dea cu ochii de alți militari, poate de la paza clădirii, poate gărzile de corp ale miniștrilor. Când colo, constată mirat că era un singur civil, murdar și, deja inevitabil, stropit cu sânge, cu o mânecă a sacoului ruptă și

atârnând dizgrațios; bărbatul tocmai dădea o lovitură de pumn unui zombi, proiectându-1 cu putere în perete, apoi un alt pumn celuilalt nemort, un fost militar judecând după uniformă, de data aceasta însă fără prea mult spor: zombiul, prea puțin deturnat de la scopul său, dădu să-l muște de umăr și poate l-ar fi mușcat - dacă însă bocancul numărul 45 al lui Suru nu i-ar fi zguduit craniul aruncându-1 grămadă pe jos, câțiva metri mai încolo. In același timp, doi jandarmi săriseră pe zombiul celălalt și îl legau, cu icnete și exclamații. Rusu îi făcu semn lui Ursu și se repeziră amândoi la zombiul care încerca să se ridice. Un chintal și ceva de maior îl presară pe cimentul rece, ne- dându-i multă libertate de manevră, în timp ce Ursu îi lega mâinile la spate.

In picioare rămăseseră doar jandarmul țigănos și fără umor, care apăra mereu flancul din spate, Avram și necunoscutul, care gâfâia și își stargea sângele de pe față. Care față însă i se păru deodată cunoscută scriitorului. „Nu se poate!" holbă el ochii și în aceeași clipă se auzi exclamația unuia dintre jandarmi:

— în mortii mă-sii!

întorcându-se spre ei, Avram constată că aceștia scăpaseră zombiul, care se repezi în colegul lor din ariergardă. Distanța de un metru fu parcursă atât de repede, încât încă se întrebau ce va urma, dacă tânărul, întors cu spatele, îl va vedea, ba chiar acesta reuși să se întoarcă și să-1 izbească în față cu cotul - dar, înainte ca ei să-și ducă gândul până la capăt și în ciuda cotului în față, zombiul deja își scufundase dinții în brațul omului, de la lovitura

de cot capul suferi un recul, dar își reluă instantaneu căutarea hranei și îl mușcă din nou, de data aceasta de pumn!

Trecuseră numai câteva clipe; Avram urmărea scena cu ochii mari, necunoscutul se lipise de perete, Gânjul smead și craiul de sat încă se ridicau; singurul care nu se pierdu fu, încă o dată, Suru; acesta apuca zombiul de gât, încercând să-l facă să lase prada.

Dar se vede că subestimase foamea atavică, isterică, a zombiului. Acesta nu mai dădea drumul pumnului în care reușise să se înfigă, dinții săi retezând piele, came, cartilaje, amputând două degete, apoi se înfipseră și mai adânc în mâna jandarmului, care nu se mai putu abține și începu să răcnească asurzitor de durere!

Ursu ajunse la el și îi puse mâna la gură, în vreme ce Rusu scoase pistolul și, de la zece centimetri, trase. Capul zombiului se zgudui, apoi tot trupul căzu moale, inert, lungindu-se pe ciment - dar tot nu dăduse drumul pumnului!

Rusu le ordonă jandarmilor să-l țină pe colegul lor, scoase un pumnal militar și, până ca aceștia să se dumirească, cu o lovitură năucitoare și precisă reteză de la jumătate palma tânărului, în același timp punându-i din nou mâna la gură. Jandarmul mugea înfundat și se zbătea, cei trei de abia reușind să-l țină, sângele lui stropind totul în jur...

între timp, Ursu și Suru se îndepărtaseră câteva zeci de pași, fiecare în altă direcție, pentru a vedea dacă țipetele jadarmului rănit nu atrag alți zombi. Avram nu se clintise de la locul său și se uita la Ștefan Ivan, nu-i venea

să creadă că stătea față în față cu omul pe care îl socotea una dintre cele mai mari scursuri care apăreau la televizor. II ura, reprezenta tot ceea ce ura Avram mai mult și tot ce făcea mai mult rău României. Iar acum era la doi metri de el, în fine plin de sânge!, dar, cel mai probabil, nu al lui. Și, sincer să fie, se trezi că îl urăște și pentru pumnul meșteșugit pe care îl dăduse zombiului, așa cum el nu ar fi putut niciodată. Ba chiar, și mai umilitor, se pare că Ivan îi cam salvase - cel puțin pe moment. „Dacă urăsc pe cineva pe lumea asta, e Ștefan Ivan!"

— Cine sunteți? îl întrebă vedeta, parcă pentru a nu mai vedea ce se întâmplă cu jandarmul mușcat.

Avram nu îi răspunse. Nu pentru că voia să fie misterios, dar pur și simplu nu se putea hotărî dacă să-i răspundă în bătaie de joc, să-i spună adevăruri usturătoare sau să se resemneze la a-i spune adevărul. Ivan se uita ciudat la el. La surescitarea în care se afla, lui Avram nu îi mai păsa că Ivan, după cum nu rata nicio ocazie să declame, făcuse box, iar una dintre expresiile sale preferate, pe care probabil îl excita sexual să o repete în pofida rimei debile, „Dau cu pumnul / cade tumul". Era atât de aprins și speriat de violența din jur, că se pomeni mârâind la Ivan și privindu-1 amenințător. II salvă Ursu, care se întorsese și le făcu semn să vină, că drumul e liber. între timp, ceilalți îl bandajaseră pe jandarm și îi făcuseră o injecție cu morfină, iar acum îl ajutau să meargă.

— Nu putem să-l luăm cu noi, le spunea maiorul jandarmilor. Trebuie să-l baricadăm într-o cameră și să-l recuperăm mai târziu.

— îl putem duce noi, domnule maior, protestă Gânjul smead.

— Soldatul rămâne aici, spuse tăios Rusu. îl recuperăm ulterior. Prioritatea noastră este să găsim guvernul. Ati înțeles? » *

— Am înțeles! Vă merg telefoanele, stațiile, orice?

— Raportez ca nu mai avem semnal.

Puțin mai târziu, jandarmul rănit, care nu dădea semne că ar deveni zombi, dormea, anesteziat, într-o cameră, după niște birouri, iar grupul făcuse o mică pauză pentru a afla de la Ivan orice informații utile.

— Eram prezent la ședința de guvern, spuse prezentatorul cu intonația vulgară care îl irita atât de mult pe Avram, când a izbucnit nenorocirea. Am luptat împotriva la... ăștia, ce-or fi ei, haladiții ăștia, dar erau prea mulți, a trebuit să ne refugiem, altfel guvernul era mort. Cineva a zis să ne ascundem în subsol, că e loc, am fugit la subsol, că un ofițer știa drumul, dar acolo ce să vezi: am dat peste un mare puhoi de haladiți!

- Adică? 10, 20?

— Ce 10, 20? Erau cu sutele!

— Cu sutele?

— Erau sute și sute! Nu exagerez cu nimic. Am fugit și mai adânc în subsol cu sărăciile alea după noi. La un moment dat, am ajuns la o ușiță îngustă, a trebuit să intrăm unul câte unul. Am rămas ultimul, nu că mă laud, dar eu sunt boxer, sunt crescut în cartier, la o adică pot să dau și eu un pumn... Cât domnii ăia simandicoși se chinuiau să intre, eu am pus la pământ mai mulți haladiți

d-ăștia, cu pumnul, dându-le timp să se salveze. Când să intru însă și eu, au năvălit deodată și mai mulți și m-au împins într-o parte, vreo câțiva metri. Cu haladiții pe mine, luptând disperat să nu mă muște, le-am strigat ălora să închidă ușița, să se salveze ei. Au închis-o și brusc m-am gândit: „Să mor singur aici, în subsolul ăsta nenorocit?!" Și odată mi-au venit spumele și i-am luat la pumni de i-am dat de pe mine, apoi am fugit, recunosc, de ce să mint?!, am luat-o la fugă pe alt culoar. De întors la guvern nu mă mai puteam întoarce, aș fi atras și mai mulți zombi asupra lor... Iar adineauri tocmai încercam să trec de doi d-ăștia, să vin spre suprafață, mă strecuram finescu pe lângă ei, când deodată vreun dobitoc a dărâmat ceva și haladiții m-au auzit!

Avram aprecie că în clipa aceea nu se uitară toți la el, cu reproș, așa că își înghiți orice comentariu cu privire la povestea lui Ivan.

— Domnule Ivan, ne puteți duce la încăperea aceea unde era guvernul?

— Nu știu dacă mai recunosc drumul, subsolul e mare și foarte încurcat...

— Totuși puteți recunoaște locurile prin care ați trecut, nu? îl presă Rusu. Ne-ați fi de mare ajutor.

— încerc, spuse Ivan nemaiavând încotro, cu voce nesigură dar încercând măcar să pară calm.

Misiunea Endoscopul, își spuse Avram, continua! înainta pe culoar, prudent, în spatele lui Rusu. Câteva persoane mai în urma sa, Ivan ținea în mână demonstrativ o coadă de lopată, iar lui Avram îi părea rău că nu i-a trecut

și lui prin cap să-și ia o armă, dar nici nu îl putea copia pe Ivan. Așa că încercă altfel.

— Domnule Rusu... O să ne mai întâlnim cu zombi, poate chiar foarte mulți. Ați văzut ce zicea Ivan...

Rusu se întoarse o clipă spre el, apoi își continuă drumul.

— Chiar ai crezut că sunt sute de zombi? îl întrebă maiorul fără să se mai întoarcă. Nu cred nimic din tot ce a zis.

— Nici eu și îl consider cea mai mare jigodie posibilă. Dar de zombi o să mai dăm, și nu puțini. Mă gândeam să îmi dați și mie un pistol...

— Este interzisă distribuirea de arme de foc civililor. Armele de foc pot fi utilizate numai de persoane instruite.

— Dar am tras cu pușca-mitralieră în armată, argumentă Avram.

— Serios? De câte ori?

Avram dădu din cap exasperat, apoi izbucni:

— Bine, dacă nu vreți să-mi dati, nu-mi dati!

Coloana continua să șerpuiască prin culoare, să treacă de ușițe și să sară peste lăzi și resturi prăvălite în mijlocul drumului. "Dacă tot îmi risc viața pentru guvernul ăsta pe care îl urăsc, măcar să-mi fi dat și mie o armă!" bombănea Avram în sinea lui. "Oricum nu aș avea curaj să îi împușc în chip, cum visez când vreau să mă gândesc la ceva frumos!"

în cele din urmă, Ivan se opri brusc.

— Aici e, spuse el foarte calm, cu glas scăzut. Ușa aia metalică.

Cei șapte aventurieri ai lumii din străfunduri se opriră la câțiva pași de ușița îngustă în spatele căreia vedeta TV susținea că se află guvernul. Nu erau însă prea entuziasmați; de dincolo de ușă nu se auzea absolut nimic. După calculele lor, acolo ar fi putut fi până la 15 persoane, care, chiar și încercând să se ferească, ar fi făcut suficient zgomot încât niște urechi antrenate să le simtă.

— Sunteți sigur? îl întrebă Rusu.

— Da! Aici i-am lăsat.

Ursu încercă ușor ușa; se deschise fără nicio rezistență, încăperea era mare și scufundată în beznă. Razele a două lanterne cosiră întunericul, dar fără să dea niciun fruct. O masă mare din lemn, scaune căzute, rafturi goale. Dar nu era nimeni înăuntru.

— înseamnă că au plecat! deduse Ivan, intrând curajos în cameră. „Sau grăbindu-se se iasă de pe hol", nu se putu abține Avram în sinea sa. Ajutat de lanterne, Ivan descoperi o altă ușă în partea celalaltă a încăperii.

— Nu ieșiți, îi șopti Ursu, aflat în urma sa. Lăsați-mă pe mine.

Militarul deschise ușa cu grijă, lanterna dezvăluind un hol îngust, cu pereți roși de igrasie. Grupul își continuă drumul prin hol, apoi prin altă încăpere, după care prin încă un culoar lung și coșcovit. Rusu era cu harta în mână, dar Avram nu își dădea seama dacă maiorul are un plan sau urmărește niște urme pe care el, ca civil ordinar, nu le putea vedea. La un moment dat însă, își dădu seama că se auzea un zumzăit înfundat, care însă creștea în intensitate pe măsură ce înaintau. Părea un motor, o pompă, poate un generator electric.

Trecură printr-o ușă pe care Ursu și Suru fură nevoiți s-o scoată, cât mai discret, din balamale, deoarece era blocată, și deodată sunetul acela răsună mult mai tare.

— E instalația de aer condiționat, se grăbi să explice Ivan.

— Știm.

— E o măgăoaie veche de vreo sută de ani, care trage aer dintr-un puț de 200 de metri, continuă Ivan, ca un connaisseur versat al sediilor puterii.

— Știm totul, domnule Ivan. (Apoi către Ursu și Suru:) E posibil să se fi refugiat lângă instalația de aer, ca zgomotul acesteia să le acopere zgomotul. Ar fi fost o mișcare inteligentă.

— Probabil imul dintre militari i-a adus aici, încuviință Ursu.

— In cazul ăsta, le arătă el harta, pe care însă Avram nu o putea vedea, cel mai probabil sunt chiar în sala motoarelor care pun în mișcare ventilatoarele, la nivelul penultimul nivel de jos al subsolului. Noi suntem aici, deasupra. Trebuie să coborâm și să sperăm că ușa de acces în sala motoarelor nu e blocată de zombi.

— Și dacă e?

întrebarea lui Ivan rămase fără răspuns, iar în tăcerea apăsătoare se simțea o iritare tot mai greu de stăpânit.

— Uite, văd că are o ușă și pe partea celalaltă, insistă Ivan punând degetul pe hartă. Poate intrăm pe acolo!

— Aceea, domnule Ivan, nu este ușă. Este o gură de vizitare care dă în puț.

— Ce diametru are puțul?

— După cum scrie și aici, 4 metri.

— Da, văzusem! Nu eram sigur. Poate există niște scărițe...

I

— Haideți să vedem întâi dacă ușa sălii e blocată sau nu, bine? Pierdem timpul.

Grupul coborî niște scări întunecoase și răcoroase, unde mirosea destul de urât, dar nu a nemort, ci a mucegai. Avram tocmai își spunea că nu mai văzuseră de mult niciun zombi, când Suru, în fața lor, deschise prudent o ușă și, uitându-se prin ea, le făcu semn să se oprească. Deși nu mai era nevoie: auziseră cu toții mormăiturile oribile și foșnetele a ceea ce nu putea fi decât un grup de zombi. Nu doi, nu trei, ci mai mulți. Rusu se uită și el prin ușa întredeschisă, apoi o închise și reveni.

— E mai rău decât credeam. Simt cel puțin 30 de zombi acolo, deci probabil cam toți zombii din subsol! Guvernul, sau poate zgomotul făcut de aerul condiționat, i-a atras acolo, dar asta e foarte bine, că nu mai trebuie să-i căutăm. Dar asta înseamnă și că toți încearcă să intre în sala motoarelor. Nu îi putem angaja pe toți deodată, sunt prea mulți. Mergem în partea cealaltă și încercăm gura de vizitare a domnului Ivan, spuse el cu destulă ironie în glas încât să arunce pisica în curtea vedetei TV.

Ajunseră rapid la o încăpere lungă care, conform hărții lui Rusu, dădea, printr-o altă gură de vizitare, în puțul care hrănea clădirea cu aer proaspăt, prin intermediul instalației de aer condiționat. Ursu deschide gura de vizitare; dădea în puț, un tub întunecat, care continua la nesfârșit în sus și în jos, cu țevi metalice de-a lungul său.

_ F***-i, spuse încet Ursu.

- Ce e?!

— Ne-au dat o hartă proastă, domnule maior. Nu apare ventilatorul...

Intr-adevăr, imediat sub nivelul sălii motoarelor puțul era acoperit aproape complet (excepție făcând un spațiu de nici 20 de centimetri în care se aflau țevile de pe pereți) de inelul din oțel al ventilatorului. Palele mari ale acestuia se învârteau cu două rotații pe secundă și produceau sunetul jos pe care îl tot auziseră pe măsură ce se apropiau de această zonă. Aflați însă chiar lângă ventilator, auzeau inclusiv șuieratul lamelelor metalice care spintecau la nesfârșit aerul. Aparatul acela era în funcțiune de 70 de ani, iar legenda spune că nu se stricase niciodată; greu de crezut, însă în tot cazul iată că, în toiul apocalipsei zom- bilor, când guvernul nu mai exista ca atare, iar clădirea se golea ca urmare a unor lupte sângeroase, ventilatorul încă funcționa în gol. „Clădirea asta e ea însăși un zombi!" își spune înfiorat Avram.

— Trebuie să-i scoatem de acolo și să-i trecem încoace peste ventilatoare, grăi Ivan, care părea că vrea să ia conducerea grupului, pentru a dovedi că nu era doar un simplu jurnalist și boxer, ci și un om de acțiune. Unitatea de Protecție era însă cu cel puțin un pas înaintea civililor, iar inepuizabilii Ursu și Suru deja ieșiseră. Nu dură mai mult de două minute să se întoarcă în încăpere cu două uși din lemn gros, pe care se apucară să le fixeze cumva împreună.

— Domnule maior, nu vreau să mă bag, se băgă din nou Ivan. Pierdem timp să legăm ușile alea. Nu meii bine oprim ventilatorul?

— Vă rog să ne lăsați să ne facem treaba, îi replică Rusu de undeva de la cei doi metri ai săi. Nu putem opri ventilatorul, comenzile cred că sunt în încăperea de vizavi.

— Eeee, în morții lui de ventilator, că-1 opresc în trei secunde! exclamă Ivan, luă de pe jos o bucată de scândură și, până să îl poată opri cineva, o azvârli în lamelele metalice care șuierau!

Oțelul dezlănțuit spulberă bucata de lemn, iar așchiile explodară în toate direcțiile. Gânjul smead urlă; era plin de sânge pe față.

— Ce s-a întâmplat?! țipă cineva.

Se lămuriră îndată: o așchie proiectată de ventilator lăsase o tăietură urâtă pe fața jandarmului, de la un obraz la altul, peste nas, despicând piele și came în calea ei și deschizând robinetul sângelui. Rusu și colegul jandarmului săriră să-l bandajeze, dar tăietura era așa de adâncă și lungă, că sângele mustea prin tifon și vată și acestea trebuia schimbate imediat. Ivan se făcuse mic într-un colt.

»

— Ar trebui să te târăsc acolo si să te arunc la chestiile

»

alea! mârâi la el jandarmul mai matur.

Maiorul Rusu îl lăsă pe jandarm să se ocupe de colegul său, apoi se uită pe jos, alese o altă bucată de lemn și o aruncă în ușița de la sala motoarelor, după care încă una. După câteva clipe, aceasta se întredeschise și în cadrul ei apăru ultimul lucru la care s-ar fi așteptat!

Ceea ce părea a fi o femeie bătrână, grasă, dezagreabilă, cu cap mare de bovină, cu părul vâlvoi, încerca să vadă cine bătuse în ușă. Se uită haotic în jur câteva clipe, până la urmă reușind să se focalizeze pe militarul care îi

făcea semne de undeva de sus, de peste ventilatoarele neobosite și zgomotoase.

— Sunt maiorul Rusu de la Unitatea de Protecție! Am venit să vă salvăm. Cine sunteti?

*

încă din prima clipă în care persoana vorbi, Avram își dădu seama că nu era femeie. Era o voce de bărbat, ba mai mult, o voce cunoscută, chiar celebră, din moment ce îi dăduse posesorului porecla ironică, pe care el o socotea renume: era însuși Oratorul!

— Sunt senatorul Horațiu Roman! strigă acesta. Grăbiți-vă, ăia încearcă să intre, ușa nu mai ține mult!

— Cu cine sunteți acolo?

— Suntem mai mulți, grăbiți-vă!

— Este vreun membru al guvernului cu dvs.?

— Grăbiti-vă, domne, nu mai stati la întrebări! E tot guvernul aici, inclusiv prim-ministrul! Morții mai au puțin și sparg ușa și intră peste noi!

— Nu putem intra la dv., dar o să vă ajutăm să veniți aici.

Roman se holbă la distanta dintre ei. Patru metri nu > era mult; dar patru metri peste câteva paloșe din oțel lungi aproape cât un stat de om, care forfecau aerul fără pauză, puteau fi la fel de bine și un patru kilometri.

— Nu venim nicăieri! mugi Roman, secondat acum și de alte fețe disperate în spatele său, deși era imposibil de văzut exact cine anume. Veniți pe dincolo, omorâți zombii și eliberați-ne!

— Nu putem, sunt prea mulți. Confecționăm chiar acum o punte, veți trece peste ea și o...

— Ba nu trecem peste nicio punte! Vrei să pui în pericol viața guvernului, a premierului, a unui patriot al României?!

— Vă rog să vă liniștiți și să-1 chemați pe domnul prim...

— Maiorule, ascultă la mine, îți ordoni să vii și să ne salvezi! E guvernul acestei țări în joc!

— Domnule senator, chemați-1 pe domnul prim-ministru! E în viață? A fost mușcat?

Nespomicul dialog continuă în acest fel până când fu întrerupt brusc de puntea improvizată din două uși de lemn, care își făcu apariția în puț și fu plasată cu un capăt pe gura de vizitare în care stătea Roman și celălalt pe deschiderea din zid în care se afla Rusu. Hangerele oțelite spintecau aerul cu numai zece centimetri mai jos, iar Avram se gândi că greutatea severă a lui Roman ar fi putut coșcovi ușor ușile zece centimetri, făcând numai senatori pe pereți. Rusu încercă puntea cu piciorul, nu era foarte rigidă, dar se ținea destul de bine.

— Domnule senator, vă rog să traversați până la noi, dar pe rând, unul câte unul! Puntea nu suportă decât o singură persoană o dată!

— Domnule Rusu, îndrăzni Avram, dacă tot am găsit guvernul, puteți să-1 anunțați pe Grama, să trimită cineva prin puț să ne ia de-aici!

— Nu acum, domnule Avram. Dă-mi voie!

Avram și Ivan, în calitate de civili, se dădură la o parte, în timp ce maiorul negocia cu Roman traversarea.

— Așa e, puțul ăsta e la fix ca să ne scoată din subsol! îl luă Ivan de aliat pe scriitor. De ce nu s-au gândit de la început să coboare pe aici?

— Nu a fost timp de făcut planuri, se trezi Avram apărând autoritățile care îl răpiseră de pe stradă. Ordinul a fost de salvare rapidă a guvernului, îl informă el cu un ton care lăsa se înțeleagă că știe mai multe decât spune, dar, vezi mata, nu poate destăinui secrete de serviciu oricărui civil, fie el și celebru. Culmea, stratagema, deși facilă, funcționa, iar Ivan se uită la el mirat și cu puțin respect de cartier, dar nu mai spuse nimic.

Avram îl lăsă și se apropie, cum putea, de deschizătura din puț, la fix pentru a vedea trupul mătăhălos, înveșmântat în alb, cum traversa puntea din lemn în genunchi, înaintând greu, încurajat de Rusu și Ursu, în vreme ce în spatele sau alte câteva persoane strigau la el să se grăbească. Puntea pârâia și se unduia periculos sub greutatea impresionantă a Oratorului („Și a valorii sale inestimabile ca dramaturg", gândi Avram), însă rezista. Nici nu părăsi bine puntea improvizată, ajutat de militari, că la capătul celălalt chiar își făcu apariția, de această dată, o femeie. Avram trăia într-o mirare continuă: pentru că doamna aceea era nimeni alta decât Rodica Sicleanu, fostă artistă, actual prefect inutil al capitalei și slugă nerușinată a partidului. „De ce naiba ne mai chinuim să-i salvăm?!", se întrebă scriitorul. Ciudat însă, se pomeni că îi este groază pentru viața lor, pentru viața doamnei Sicleanu. „Nu credeam că o să-i văd vreodată în fața mea pe Ivan, Roman și Sicleanu în același timp - ba să-mi fie și frică pentru viața lor!"

Gândurile însă îi fură întrerupte de o mână grasă și groasă care-1 lovi peste ochi - era Oratorul, care se chi-

nuia să intre, masiv, transpirat, icnind și plângându-se. De scuze nici nu se putea pune problema, dar Avram îl înțelese; se întrebă dacă el însuși ar fi avut curaj să treacă peste ventilatorul morții și preferă să evite răspunsul.

Doamna Sicleanu se dovedi mult mai sprintenă și pluti parcă peste ventilator, ajungând cu bine în brațele lui Rusu, care o prinse sigur și o ajută să intre. Fu urmată, pe rând, de încă cinci persoane, după care nu mai veni nimeni, iar Avram reuși să vadă că sala motoarelor era acum goală.

— Unde e premierul? îl întrebă Rusu pe Roman, după ce dăduse lumea la o parte ca să ajungă, amenințător, la el.

— Este... e undeva acolo. Dar a fost cu noi! A fost până să ne despartă zombii și să ne refugiem în sala aia! Acuma de unde să știu eu unde e?!

Rusu strânse din dinți, dar nu îi răspunse nimic. Preferă să se adreseze celorlalți:

— Cine dintre dv. face parte din guvern?

Se dovedi că trei dintre ei erau miniștri, iar ceilalți, un BPD-ist (care, într-adevăr, fusese cu ideea să se refugieze lângă ventilator pentru a-și acoperi sunetele; din păcate însă, avea o mână ruptă, fixată în ațele improvizate) și un angajat civil al palatului.

— Și deci... ăăă... persoanele care încercau să intre peste dv. sunt ceilalți membri ai guvernului?

— Nu, răspunseră vreo doi dintre ei. Nici gând. Restul guvernului, împreună cu premierul, au reușit să fugă mai departe. Noi am luat-o greșit, ne-am separat de ei și am

fost atacați de gloata aia de zombi. Noroc că domnul ofițer ne-a sugerat să ne adăpostim acolo, că altfel...

— Nu se potrivește cu calculele lui Grama, îi șopti Suru maiorului, destul de tare însă încât să-i audă Avram, aflat lângă ei.

— Da, sunt prea mulți. Ceva nu e în regulă aici.

— Au numărat greșit. Poate nu au luat în calcul că putea fi cineva și în subsolul fostului palat Sturdza. Niște muncitori, ceva.

Șușoteala le fu întreruptă de niște bubuituri care răsunară dinspre camera în care fuseseră baricadați până mai adineauri miniștrii.

— A cedat ușa! țipă gâtuit cineva. Să fugim, vin zombii!

— Nu fugim nicăieri, tună Rusu. Misiunea noastră este să salvăm tot guvernul. Domnule Ivan, Suru, ridicați puntea! Ursu, nu lăsa pe nimeni să iasă!

— Tu ești nebun? strigă Sicleanu. Or să ne mănânce zombii!

— In mod cert, dacă plecați singuri de aici!

Nu mai avea însă timp de argumentări: primul zombi își făcuse apariția la capătul celălalt al punții, pe care Suru și civilul trecut brusc sub comanda maiorului încercau să o ridice, dar fără succes, deoarece mortul călca pe ea. în spate, civilii vociferau și îl loveau cu pumnii pe Ursu, dar nu reușiră să treacă de el.

Maiorul era însă întotdeauna cel mai rațional: scoase pistolul și îl împușcă pe zombi în frunte. Focul de armă răsună asurzitor în spațiul strâmt, în ciuda zgomotului

făcut de ventilator, iar zombiul se prăbuși inert peste lamelele din oțel, care îl feliară în câteva clipe. (Lui Avram îi veni din nou să vomite, dar de data asta nu se mai putu abține. Voma groasă și cu miros înțepător împroșcă puțin și pantofii scumpi, luxoși și țărănești ai Oratorului și șosetele sale din mătase fină. Noroc însă că senatorul nu era genul de om care să se lase descurajat de puțină vomă pe ciorapi...) Dar, pe de altă parte, focul de armă liniști oamenii. Ceea ce era absolut necesar, deoarece zombii se înghesuiau, mormăind și grohăind, să vină peste ei. Pe primul îl împinse Rusu, cu o lovitură rapidă în piept, în oțelul nimicitor, care îl împrăștie pe toți pereții. Suru vârî un băț între picioarele următorului zombi, trimițându-1 către fabrica de salam; profitând de clipa de răgaz, oamenii ridicară puntea și o traseră în camera în care se aflau.

Desigur, asta însă nu descurajă niciun pic zombii.

Avram nu își putea lua ochii de la spectacolul oribil din puț. Zombii apăreau dezarticulați, unul după altul, inerti, abulici, ca în transă, uitându-se fără să vadă, dar mânați de un instinct care le ardea mațele și le încingea mintea, atâta cât mai aveau, trimițându-i înainte, prin plumb sau oțel, să se hrănească. Hrana devenise fericirea lor și singurul scop al existenței lor. Era fericire și era supraviețuire. De fapt, fericirea supremă este supraviețuirea nederanjată de dorință, ură sau iubire, gândea Avram privind foștii oameni, îmbrăcați care la costum, care în uniformă militară, cum pășeau îngrămădindu-se unul în altul, indiferent la ce era în jur, către țelul lor: creierul uman. Ei simțeau creierele vii, fierbinți, alarmate, mustoase, delicioase, hrănitoare, îndepărtându-se, așa că se

duceau să și le revendice, ieșind din sala motoarelor și călcând pe palele de oțel care îi distrugeau, retezând picioare, tăind mâini, sfărâmând capete, cu zgomote oribile. Avram îl recunoscu pe ministrul pentru românii de pretutindeni, un bărbat cât un taur, cu o coamă mândră, condamnat la închisoare într-un dosar de corupție și evaziune fiscală. Nu își aducea aminte suma uriașă furată, dar era limpede că aceasta îl ferise de pușcărie, deoarece ministrul storsese din ea ba unor martori, ba unor înalti oficiali, ba în buzunarele fără fund ale lui Dinu Odobeanu, care îl albise la televiziunea sa și acuzase manifestanții că vor să lase românii de pretutindeni fără apărător; dar, iată, suma uriașă furată nu îl mai feri și de lamele din oțel, capul leonin îi zbură de pe gât și se rostogoli, stropind în jur cu sânge, peste ventilator, ca o bilă lansată la ruletă, până când dispăru undeva în puț...

Măcelul din puț devenise insuportabil. Aceia nu erau zombi, nu erau efecte speciale, erau oameni. Bolnavi, infectați, cum or fi fost, dar erau oameni, unii tineri, care pășeau cu încredere pe palele din oțel și erau feliați, sfâșiați, descompuși, împroșcați pe pereți, palme și capete și intestine zburau prin aer și se loveau cu un pleoscăit dezgustător de pereți, unele chiar aterizară în camera oamenilor. Aceștia nu mai suportară spectacolul și se întoarseră cu spatele, inclusiv Rusu, iar Avram chiar se îndepărtă cât putea de mult, afară, pe hol.

— Domnu maior, interveni Roman. De ce nu plecăm?

— Așteptam să fim siguri că ventilatorul îi oprește pe toți și numai după aia ne ducem după guvern. Mai durează câteva minute, deja au fost anihilați vreo doisprezece.

— Și dacă între timp au mai venit și alții? începu Roman să ridice din nou tonul.

— Conform calculelor efectuate de conducerea PRP, în subsol se aflau vreo 40 de persoane când guvernul, atacat, a coborât aici. Pe drum am anihilat vreo zece, aici încă vreo douăzeci, deci nu mai pot fi mulți de venit, iar ventilatorul îi va opri pe toți.

— Ce 40? Am văzut cu sutele acolo! îl contrazise Roman. Numai ofițerii care erau cu noi au împușcat vreo 20!

Rusu și Suru se priviră, apoi se îndepărtară câțiva pași, întâmplător ajungând lângă Avram.

— E drept că și Ivan a zis la fel, spuse maiorul.

— Două surse de informatii de cea mai mare încre- ♦ dere! mormăi Suru.

— Totuși, du-te să vezi, îi ordonă Rusu. E clar că ne scapă ceva.

Dar Suru se opri. Se întâmplase ceva. In prima clipă nici nu își dădură seama de ce, însă Rusu vorbi:

— Nu se mai aude ventilatorul!

Se întoarseră la unison către puț și putură vedea, cu groază crescândă, că situația se schimbase radical într-o clipă: ventilatorul nu mai făcuse față la numărul de zombi care se aruncau în el, cantitatea de came și oase îi depășise capacitatea de procesare și până la urmă, după ce mârâise de câteva ori, ca și cum se chinuia să taie, și după o flamă izbucnită din motor și o trosnitură, se oprise, iar din sala motoarelor ieșea fum.

Consecința principală însă era că acum ventilatorul se constituise într-o punte naturală, pe care zombii, care încă

veneau, tot mai multi, mult mai multi decât calculaseră oamenii, începuseră să înainteze spre supraviețuitorii care se uitau la ei cu gura căscată.

— Retragerea! strigă Rusu. Ieșim de aici, dar nu fugim prea departe, să nu ne prindă la mijloc!

Militarii coordonară grupul în așa fel încât să nu fie prinși din urmă de zombii care treceau peste ventilator, în partea dreaptă, dar nici să nu fie văzuți de cei care continuau să intre, pe ușa spartă, în sala motoarelor, din stânga. Grupul înainta prin măruntaiele din piatră ale palatului, dar, spre deosebire de mai devreme, își pierduse unitatea de reacție și viteza de deplasare, fiind dublu ca număr, iar cei veniți, majoritatea civili neinstruiți. „Am început să gândesc ca Rusu!" se scutură Avram. Avea însă dreptate: Roman avea gura mare și comenta fără pauză, Sicleanu se văicărea tot timpul (e drept, pierduse un pantof și mergea desculță, călcând cu ciorapii subțiri, acum murdari și rupți, pe pardoseala rece și adesea umedă), alții se plângeau că nu mai pot merge, fiind epuizați.

Ajunși la ușa care dădea în holul prin care zombii încă treceau spre sala motoarelor, oamenii se opriră. Rusu și Ursu, după ce se uitară discret prin ușa întredeschisă, șușotiră puțin, apoi maiorul începu să distribuie ordine cu o siguranță care îi îmbărbăta pe supraviețuitori:

— Ca să putem ieși de aici și să depășim zombii fără să ne simtă, vom trece unul cât unul, pe rând, îndrep- tându-ne spre culoarul din stânga. Ei sunt în dreapta, au treabă acolo, nu se uită spre noi; de altfel, în câteva minute chiar vor apărea din partea cealaltă, arătă el către

ușa din dreapta, provocând murmure de spaimă. Dar stați liniștiți, avem timp să ieșim. Trebuie doar să profităm de fereastra asta de câteva minute și să trecem fără să facem zgomot.

în timp ce maiorul le indica ordinea în care să iasă de parcă avusese lista de la începutul misiunii și o repetase între timp, Ursu se trecură afară, deschizând drumul.

— Haideți, domnule ministru, îl îndemnă Rusu pe unul dintre cei trei demnitari. Ați văzut, nu e greu, sunt vreo zece metri, zombii nu sunt atenți.

Unul câte unul, oamenii se strecurată fără zgomot și parcurseră distanța fără incidente. Sau, cel puțin, până la Gânjul smead.

Acesta ieșise din hol și traversase pe jumătate distanța, când zombii se opriră brusc și se întoarseră. Jandarmul se opri și el, speriat.

— Du-te, du-te! îi șopti Rusu.

Zombii se întorceau acum către omul rănit. Nu era un proces foarte ușor, fiind destul de mulți și încurcându-se unii în alții, așa că Gânjul câștigă câteva zeci de scunde. Maiorul luă decizia să grăbească evacuarea și mai mulți oameni ieșiră deodată, rupând-o la fugă către holul în care îi aștepta Ursu. Trecură toți dincolo, ultimul chiar Rusu - când acesta trecu prin cadrul ușii metalice, zombii ajunseseră la numai câțiva pași în urma sa.

— înainte, înainte! strigă el. Nu vă opriți!

Rusu trânti ușa metalică aproape în nasul primului zombi, o femeie îmbrăcată cu zdrențe ce ar fi putut fi, cu decenii în urmă, o ie. Femeia-zombi era atât de aproape,

încât se înfipse cu sete cu fața în ușa de tablă, cu un bubuit care li se păru că ridică în picioare tot palatul Victoria.

— Or să ne audă toți zombii! șopti răgușit dar isteric Sicleanu.

Glasul îi fu acoperit de bubuituri mai slabe, dar continue: zombii se buluceau toți către ușiță, împingându-se, iar doamna zombi era lovită cu fața de ușă, la nesfârșit.

— E clar, ne vor sângele, spuse unul dintre miniștri, pe care Avram îl mai văzuse la televizor, dar n-ar fi putut spune ce portofoliu avea. Toată lumea a trecut fără probleme, dar când a trecut jandarmul, plin de sânge pe față, pe haine, l-au simțit imediat!

— Să nu ne pripim...

— Ba să ne pripim, că e vorba de viața noastră!

Cât timp militarii cercetau încăperea, în special ușa din extremitatea cealaltă, civilii se contraziceau violent, urlând în șoaptă și ajungând chiar să se îmbrâncească. Fu nevoie de intervenția lui Suru pentru a-i despărți, dar ciocnirea continuă verbal și, din nefericire, se implică și Roman:

— Domnule ministru, nu putem risca viața unor demnitari, a unei doamne!

Dramaturgul-orator, impetuos ca orice artist nănădăios, avea darul de a ridica instantaneu tonul, iar Avram avu impresia că vocea sa penetrantă trecea prin ușa de tablă și întărâta și mai mult cohortele de zombi din subsol.

— Mai încet! strigară mai mulți oameni în același timp și ai fi zis că i-au închis gura, dar, își dădu seama în

aceeași clipă scriitorul, să încerci să-i închizi gura lui Roman era ca și cum ai vrea să dezamorsezi o bombă fiind bolnav de Parkinson.

— In viață trebuie să facem și sacrificii! se învârtoșă dramaturgul. Acest tânăr erou jandarm era conștient că se expune la riscuri când a îmbrăcat haina militară! Nu îi vrea nimeni răul, dar ar putea salva viața guvernului României! El este un...

— Liniște, spuse atunci Rusu, mare cât un dulap, fără să ridice tonul, însă atât de calm, încât până și Roman rămase mut, holbându-se uimit. Maiorul se interpuse între civili și Gânjul smead, care respiră ușurat.

— Numai eu decid aici ce facem în continuare, spuse Rusu, iar dv., cu tot respectul, veți executa. Dacă nu facem așa, vom muri toți aici, în subsolul ăsta mizerabil.

— Dar zombii ne vor urmări pentru că îl miros pe jandarm, protestă același ministru. Uitați-vă și dv., hainele îi sunt îmbibate cu sânge...

— Ne puneți pe toți în pericol! mormăi și Sicleanu. Mai bine să moară unul decât toti!

I

— Misiunea mea este să salvez pe absolut toată lumea. In trei minute vom ieși toți pe ușă cealaltă, continuă Rusu după o scurtă pauză. Cu cât suntem mai departe de zombi și mai aproape de guvern, cu atât suntem mai în siguranță și vom scăpa mai repede. Odihniți-vă două minute, vom avea de alergat.

Maiorul îl rugă pe Gânjul smead să se îndepărteze cu el și Avram, deși nu auzea ce vorbesc, își dădea seama că maiorul încercă să-l convingă de ceva pe tânăr. îi pusese

o mână pe umăr și îi vorbea cu patos. Până la urma tânărul dădu din cap afirmativ, Rusu îi strânse mâna și îl ajută să se bage în spatele unei mici baricade improvizate pe loc din mobile.

Trecuseră trei minute fără zece secunde când maiorul deschise ușa cealaltă și le făcu semn oamenilor să pornească. Rezultatul fu că, după scena de adineauri și privind tânărul plin de sânge, al cărui creștet se vedea pe după mobilă, nimeni nu se mai înghesui să plece. Avram simțea că se comite un act laș, că e ca și cum l-ar ucide cu mâna lui.

— Săracul de el, suspină unul dintre civili, probabil o femeie de serviciu din palat, uitându-se la jandarmul refugiat pe fișet. E doar un copil aproape! Domnu' maior, poate totuși încercăm să-l luăm cu noi?...

— Exact din cauza asta spuneam că numai eu trebuie să iau decizii, îi replică Rusu. Haideți!

înaintau acum printr-un culoar complet lipsit de lumină, ghidați numai de lanterne.

— Radu, îi șopti maiorul, din mers. Ai observat poate că sunt mult mai mulți zombi decât ne așteptam. Cel puțin dublu. Ai vreo teorie?

— Sincer, chiar am. Când am scris romanul cu zombi, m-am documentat cu privire la clădire. Ai văzut poate, continuă scriitorul, încălzit de faptul că era și el util în această criză în care devenea astfel pion principal, care salva lumea cot la cot cu profesioniștii de la Unitatea de Protecție, oare era exagerat să se viseze într-o bună zi invitat al Eugeniei Vodă la emisiunea Profesioniștii, „Tata

ce părere a avut de aventura dvs., un împătimit al bibliotecii, nevoit să vă luptați cu zombii într-un subsol?!"?!...

— Ce ziceai?

Glasul un strop ridicat al maiorului îl trezi din visare și Avram continuă:

— Ai văzut poate că unii dintre zombii de mai devreme erau putrezi, hainele de pe ei erau putrezite și se vedea că nu sunt haine de secolul XXL Ei bine, mă gândesc că, pe lângă miniștrii care s-au refugiat azi în subsol ca să scape cu viață, aici mai erau și alte persoane. Cel meii probabil, aceștia se aflau în subsolul palatului Sturdza, ridicat pe la 1900.

— E posibil să ai dreptate, încuviință maiorul. Noi avem doar harta subsolului Victoriei, dar nu mai suntem sub palatul Victoria, ci sub fostul palat Sturdza.

— Se spune că sub palatul Sturdza acolo ar fi existat o închisoare secretă; poate zombii de acum sunt foștii deținuți de atunci, dacă nu și din perioada interbelică, ai lui Carol, naiba știe. In plus, palatul a fost avariat grav la bombardamentele din '44, cine știe câte cadavre ori fi rămas acolo... Acum, nu știm dacă de la ei a și început epidemia sau dacă, să zicem, Vasile Popescu o fi coborât în subsol să caute poze cu Ana Pauker, să dea una mică, și a fost mușcat. Nu știm dacă oamenii ăștia mișună prin subsol de o sută și ceva de ani sau dacă Popescu nu i-a reanimat...

— Era bine dacă puteam aproxima numărul lor. Nu ai citit nimic despre asta?

— Mă tem că nu. Dar... vrei să zici că e posibil să mai dăm și de alții, nu?

— Vom vedea, încheie maiorul atât de expresiv, încât Avram înțelese că discuția s-a încheiat.

Grupul înainta prin mațele colosului din piatră, zidurile, culmea, conferindu-le un soi de liniște, de protecție; știau că zombii măcar nu puteau trece prin ziduri. Totuși, nu luaseră în calcul că pe lângă ziduri construcția avea și podele, multe de lemn, putrezite de-a lungul zecilor sau sutelor de ani. Așa că nici măcar maiorul nu anticipase că tavanul poate bufni cu un zgomot înfundat chiar la vreo zece metri în fața lor, cu praf, bucăți de lemn, cărămizi și zombi!

— Nu mișcă nimeni! se răsti Ursu, din față, vocea fiindu-i încă acoperită de duduitul podelei, care nu terminase de prăbușit. Și mai rău, o a doua porțiune se desprinse, de data aceasta și mai aproape, la numai cinci metri de oameni.

— înapoi! începură ei să se agite.

— în tăcere! îi apostrofară disperați militarii, dar grupul nu apucă să facă mai mult de doi pași când deodată tavanul se prăbuși ca o explozie și în spatele lor, zombii parcă prelingându-se din cer. Aceștia cădeau cu tot cu podea și apoi se ridicau la loc, unii în ciuda unor răni oribile. Unuia îi căzu în cap o bucată de zid de un metru, sfărâmându-i craniul și trimițându-1 instantaneu la pământ; pe altul îl lovi o grindă din lemn, masivă, care îi disloca un umăr și îl aruncă pe jos; dar nu îl descurajă, ci zombiul se ridică neobosit, acum diform, cu brațul parcă crescut din coaste, fără să-i pese de micul deranj.

Oamenii erau prinși la mijloc între câteva zeci de zombi, care încă nu îi reperaseră. „Poate totuși a avut dreptate Rusu să-1 lase acolo pe jandarm", se pomeni gândind Avram. „Dacă era cu noi, eram deja morți!" Militarii le făceau insistent semne să rămână tăcuți și să nu se miște. „Deși din asta chiar nu știu cum mai ieșim! Probabil că acum chiar începe cu adevărat lupta cu zombii!"

— Are cineva un spray, un parfum, orice? șuieră maiorul, iar subordonații săi transmiseră mesajul. Doamna Sicleanu, aveți ceva?

— C-cred că... cred că da, se bâlbâi aceasta și, scormonind în geanta scumpă mânjită cu văr, extrase un flaconaș de parfum. E bun?!

Rusu aproape i-1 smulse și începu să-i stropească pe toți. Avram înțelese stratagema, deși groaza nu îi scăzu cu nimic. „Cine învinge, zombii însetați de sânge și creier sau a smelly boi?", creă el pe loc o memă. I se părea că maiorul îi binecuvântează pe oameni, ca preotul care îi stropește cu apă sfințită, ca să fie feriți de rele.

Și strategia funcționă. Zombii nu îi atacau. Pășeau dezorientați, se împiedicau de resturi și cădeau, apoi se ridicau greoi dar perseverenți, însă părea că nu i-au simțit pe oameni, care se lipiseră îngroziți de perete și duhneau a parfum de lux, complet nepotrivit în subsolul igrasios și prăbușit, prea îngroziți și să mai tușească. Suru, în spate, apucă o cărămidă și o aruncă în întuneric, cât mai departe; zombii, gâjâind, porniră în direcția aceea, trecând pe la câteva zeci de centimetri de oameni. Avram numără opt zombi care trecură prin fața lui și începu să aibă spe

ranțe că vor scăpa... când unul dintre zombi, la un metru de el, se opri.

Apoi se opriră și cei de lângă el și începură să se apropie și mai mult de oameni, căutând ceva ce numai ei simțeau. „Dar e imposibil!" gândi Avram. „Puțim rău a parfum, cum de le miroase a sânge?!" Ar fi vrut să pună mâna pe o cărămidă, dar nu avea curaj nici să sufle. „Cred că or să mă muște!"gândi el dincolo de îngrozit și dădu să se aplece după o cărămidă, dar Rusu îl opri. Zombii păreau că amușină, dar fără să înțeleagă că acolo sunt oameni...

Cel care se oprise primul era un tânăr înalt și slab, îmbrăcat în ceea ce părea să fie un cămășoi țărănesc, de o culoare mai oribilă decât chipul descompus, cu ochii goi și buzele lipsă, care dezveleau dinții siniștri, vineții. Și, înainte să poată face cineva ceva, sub ochii măriți ai oamenilor, zombiul se înfipse cu capul înainte în vintrele Rodicăi Sicleanu și dinții vineții mușcară din came! Mortul, cu capul între picioarele ei, mușcase sănătos, prin dresuri, chiloți, piele și came, iar femeia mugi de groază și durere:

- M-A MUȘCAT DE...!

Țipătul îi fu curmat de o gură flămândă de bărbat care fusese voinic, gen fost miner, acum cu fața descărnată, cu pachete de mușchi atârnând ici-colo pe oasele mari. El simțise mirosul ambroziei, dar la început nu îi fusese clar unde anume se prelinge aceasta, așa că, după ce luă o gură de buze și limbă, pe care i le smulse cu o sălbăticie care îi împietri până și pe Rusu și ai săi, coborî spre poa-

lele doamnei și începu să se lupte cu zombiul care o nimerise primul. Capetele li se ciocneau cu un zgomot îmbolnăvitor în timp ce încercau să se înfrupte din carnea albă, fierbinte și mai ales mustind de sânge gros, murdar, care curgea de două zile, dar acum, sub presiunea groazei, gâlgâia, iar mușcăturile zombilor îl făcură să țâșnească în jur!

— Pe aici, urcați pe aici! tună vocea groasă a lui Rusu peste toată nebunia și Avram îl văzu arătându-le niște bârne căzute pe care să urce la etajul superior. Oamenii se călcară în picioare...

Avram nici nu mai știa cum ajunseseră în altă încăpere, încuiați acolo, cu zombii bubuind în ușă; gâfâiau, plângeau, erau în stare de șoc. Scriitorul nu avea în minte decât imaginea versatei politiciene și romanciere din vulva căreia cei doi zombi, ulterior mai mulți, mușcau cu pofta unor prizonieri de lagăr cărora le dai tort. O lăsaseră acolo, urlând și zbătându-se, și fugiseră înnebuniți, Avram nici nu știa câți mai ajunseseră aici. încercă să se liniștească și văzu că ultimul jandarm din echipa lui Rusu, unul dintre miniștri și un angajat lipseau, iar asta nu însemna decât un singur lucru. De fapt, chiar două: nu numai că muriseră, dar acum făceau parte din oastea dușmană și voiau să-și înfulece foștii aliați.

— Adică vreți să ziceți că l-am sacrificat degeaba pe Gânjul smead?! întrebă scriitorul, cu glas slab.

— Pe cine?! întrebă Ivan.

— Jandarmul... L-am lăsat acolo crezând că din cauza lui ne urmăreau zombii, și când colo ei veneau după ne-

norocita, după putregaiul ăla de Sicleanu! Că ea era în fața lui când ne-am strecurat prin spatele zombilor. Știa foarte bine că e pe ciclu și nu a zis nimic! A preferat să-l lăsăm acolo pe băiatul ăla! A prefe...

— Șșșt! făcu deodată Rusu. Liniște! Ascultați!

După câteva secunde în care nu se auzeau decât zombii înghesuindu-se în ușa prin care intraseră oamenii, se auziră, într-adevăr, două pocnituri înfundate, undeva dincolo de ușa din extremitatea cealaltă a magaziei.

— Focuri de armă! sări Ivan.

— Trebuie să plecăm, se ridică Rusu.

— Nu mai pot, se plânse unul dintre cei doi miniștri rămași, mai în vârstă.

— Dacă găsim guvernul, scăpăm, îi argumentă Rusu. Haideți, încă puțin! Ursu, du-te înainte și vezi ce se întâmplă.

Grupul se ridicase anevoie și se apropiase de ușă, pregătiți, cu inima grea, pentru încă un culoar, încă un atac al zombilor, încă o moarte sub ochii lor. Ursu însă deschise ușa, băgă capul și rosti cuvintele magice:

— I-am găsit.

Cinci minute mai târziu, ceea ce mai rămăsese din guvernul României se adăpostea, speriat, rănit, tăiat, julit, murdar, hăituit, inclusiv jignit, într-un soi de magazie de scule, la 20 de metri sub pământ, în subsolul fostului palat Sturdza, atât de departe încât telefoanele nu aveau semnal și nu apărea pe nicio hartă; toate acestea, după ce își văzuseră mai mulți colegi mușcați până la moarte de oameni nebuni, cel mai probabil un sabotaj rusesc, ame-

rican sau al arabilor, mai sigur al ungurilor, iar acum sute de monștri vorace îi asaltau din ambele părți, lovind în ambele uși ale încăperii înfundate în pământ și fără ieșire. Fugiseră ore întregi de arătările agresive, mai agresive ca demonstranții din piață (era formularea prim-ministrului țării, Silviu Coroiu, acum ciufulit, murdar, cu sacoul des- cusut la subsuori. Era mai înalt decât părea la televizor, bine legat și speriat, dar încercând să rămână lucid), pierduseră mai mulți dintre ei, așteptaseră în zadar să fie salvați și să iasă, în fine, la suprafață - pentru ca acum să se pomenească blocați între două armate de nemorți care, mai devreme sau mai târziu, urma să intre peste ei.

— înțeleg foarte bine situația, îi răspunse Rusu la obiecții. Am încercat să iau legătura cu domnul vicepre-ședinte Grama, dar, din păcate, nu există semnal la adân-cimea aceasta.

Avram nu își putea dezlipi privirea de la miniștri, de-oarece revedea cu ochii minții cuvintele așternute de el însuși în romanul său: „Cei patru membri ai guvernului se adăposteau în canal, îngroziți, cu pantofii de 1.000 de euro și pantalonii comandați la Londra în apa infectă"... Ei bine, măcar nu exista apă în hruba asta, chiar dacă era umezeală, însă în rest nu fusese departe de adevăr. Celor doi miniștri din grupul lor li se mai alăturaseră încă șase. Erau bine îmbrăcați, dar acum păreau ei înșiși niște zombi: răvășiți, tăvăliți, murdari, costumele de 2.000 de euro erau pur și simplu batjocorite, târâte prin zoaie, praf, noroi, sânge, agățate în cuie și așchii, frecate de pereți zgrunțuroși. Ministrului transporturilor, un domn în

etate, respectabil, care chiar înainte de ședință fumase un trabuc cubanez scump, îi curgeau acum mucii în barbă. Ministrul sănătății, cu nasul spart de șutul patriarhului partidului, suspina și tremura incontrolabil. Responsabilul cu finanțele statului avea pantalonii, făcuți pe comandă la Budapesta pentru 400 de euro, sfâșiați în fund, la fel și chiloții, astfel încât mergea mereu cu spatele cu ceilalți și încerca tot timpul să-i țină cu mâna, de obicei fără să-i reușească. Când fusese însă de fugit, fugise cu merite olimpice, iar ministresa educației văzuse o priveliște care o speriase mai rău decât zombii și pe care nu și- o putea scoate din minte.

Atenția îi fu atrasă din nou de discuția oficialităților și a militarilor, care se pare că escalada.

— Cea mai bună soluție este să așteptăm echipa nr. 2 și între timp să vedem dacă pericolul se îndepărtează și atunci plecăm înapoi pe unde am venit, insista maiorul. Pentru direcția cealaltă nu mai avem hartă, nu știm nici măcar dacă putem ieși la suprafață.

— Atunci duceți-vă și ucideți-i, ca să putem ieși de aici.

— E greu să anihilezi și unul singur, dar dacă sunt trei- patru e aproape imposibil să lupți cu ei fără să riști viața tuturor. Știți câți zombi sunt acolo, domnule Coroiu? Sunt 15-20! Și cine știe câți or mai fi și în partea cealaltă! Noi suntem șapte persoane și nici nu avem multă muniție. Dacă noi pierdem acolo, afară, pe holuri, dv. rămâneți descoperiți aici. Și nu putem permite acest lucru.

— Dacă nu ieșim de aici mai repede, spunea Coroiu calm, cu privire amenințătoare, domnul Grama o să creadă că am murit toti.

*

— Domnul vicepreședinte a spus că ne așteaptă trei ore, după care trimite o altă echipă, mai bine pregătită, care nu era disponibilă în momentele acelea...

Discuția era tâmpită și le fura din timp, își spuse Avram. Rusu știa cel mai bine ce e de făcut, de ce se contraziceau cu el? Nemaisuportând, se duse să se așeze, încercând să câștige măcar câteva minute de odihnă. Puțin mai încolo, cineva pipăia pereții, căutând pesemne o ieșire, o soluție.

— Ce caută și netotul ăla acolo? spuse scârbit un domn îmbrăcat în salopetă, cel mai probabil un angajat al palatului. Ce crede, că sunt tuneluri secrete, ca în filme?

— Măcar încearcă ceva, nu se ceartă prostește, îi lua apărarea Avram, mai mult pentru a zice ceva.

— Apropo, terminați cu prostia asta cu zombi! ridică vocea Coroiu. Ce zombi? Simt oameni infectați. Și oricum ați zis că sunt doar 20.

— Douăzeci numai aici. Am văzut cu ochii mei, până acum, cel puțin de trei ori mai mulți, inclusiv oameni morți de sute de ani. Ștefan Ivan ne-a avertizat că sunt foarte mulți, dar...

— Ștefan Ivan?! răsună glasul lui Coroiu, pentru prima dată de când venise pierzându-și cumpătul. L-ați văzut pe Ștefan Ivan? A scăpat?!

Avram își dădu seama acum că, dacă mai devreme Ivan se băga mereu în față și în seamă, acum era ciudat că nu se dusese să întâmpine guvernul. Explicația se pare că era atât de gravă, încât Coroiu se deplasă, urmat de Rusu și alți trei miniștri, până la colțul în care se refugiase discret teribilul prezentator.

— Dobi... nenorocitul ăsta, încercă Coroiu să-și înfrâneze pornirile și vocabularul, ne-a lăsat pe toți să murim! Eram urmăriți de nebunii ăia, am găsit o ușiță pe care să fugim, dar Ivan era deja acolo și a închis-o, să se salveze el, lăsându-ne pradă monștrilor! Am reușit să scăpăm, dar am pierdut doi luptători și vreo patru membri ai guvernului! ridică el tonul la final.

— Domnu Coroiu, nu sunt vinovat, am încercat să...

— Taci! îl repezi prim-ministrul. Așa mă răsplătești după câte am făcut pentru tine?!

„Hopa, că devine interesant", își spuse scriitorul. „Premierul recunoaște că a făcut lucruri pentru o javră pe care o asmute la televizor ca să-i apere interesele!"

— Să nu te văd în ochi! Dacă scăpăm de aici, nu vei mai apărea niciodată la televizor! Decât la știri, când vom auzi că ai fost închis pentru tentativă de omor cu circumstanțe agravante!

Coroiu probabil mizase pe poziția sa inexpugnabilă în partid și în țară și pe faptul că, dacă îl plătea, se aștepta să-i execute ordinele. Dar pesemne nu se gândise că, încolțit, câinele tinde să muște inclusiv mâna stăpânului. Pentru că Ivan se ridică în picioare, înfruntându-1. Cei din serviciul de pază tresăriră, iar Rusu făcu un pas pentru a se pune între ei, însă atunci răsună o voce:

— Suntem salvați! Știu cum să ieșim de aici!

Se întoarseră toți către bărbatul scund, șters, care pipăia mai devreme pereții.

— Spuneți-ne, îl îndemnă Coroiu.

— Domnilor, după cum știți, sunt ministrul muncii și justiției sociale, însă ca formație sunt geolog.

„Logic!" pufni Avram în gând.

— Ușile sunt blocate de zombi, nu putem ieși pe acolo, gesticula ministrul cu gesturi largi. (Părea genul de om pe care nu îl ascultă nimeni, dar acum găsise ocazia vieții lui de a străluci și, cine știe, poate de a-și asigura un portofoliu mai consistent.) Aparent nu avem pe unde să ieșim de aici. Peretele acesta însă nu este din cărămizi, nici din beton. Este din calcar. Pare destul gros, într-ade- văr, estimez că are undeva la 30-40 cm. Și este genul de perete exterior.

— Exterior?! Aici, sub pământ?

— Dacă dincolo de această încăpere nu mai era nimic, doar pământ, zidul ar fi fost din piatră sau din straturi groase de cărămizi. Am deținut un mandat și portofoliul dezvoltării, explică el foarte serios. Deci calcarul sugerează că dincolo se află ori o sală mai mare, ori un puț uitat, ori o cavernă naturală, ceva. Nu putem ieși direct la suprafață, dar e posibil să ne ajute.

— Adică vreți să dărâmăm zidul?! se interesă Roman.

I

Știți vreun excavator ascuns pe aici?

— Nu e nevoie, triumfă ministrul muncii și justiției sociale, începând să scobească în zid cu un cap de târnăcop ruginit. Calcarul este moale, se poate săpa în el. Nu zic că este ușor, dar afirm cu hotărâre că poate fi perforat cu ce avem aici, în această încăpere.

— Mi se pare o idee foarte bună, încuviință Rusu. Domnule Coroiu, oricum e cel mai bine să așteptăm. In timpul acesta, putem încerca să trecem dincolo.

Șeful PRP se declară de acord, așa că începură neîntârziat lucrul. Ursu și unul dintre BPD-iști, înarmați cu

rângi, atacară cu violență zidul, începând să-l spargă. Loviturile nu făceau foarte mult zgomot, din fericire; fiecare izbitură săpa puțin în calcar, împroșcând cu așchii și praf, iar gaura din zid se mărea văzând cu ochii, chiar dacă o făcea cu o viteză pe care o resimțeau insuportabil de mică.

— Intre timp, să încercăm să blocăm cu ce putem ușile, îi organiză Rusu. Nu știm cât va dura să străpungem zidul și nu vrem ca zombii să pătrundă înainte să ieșim noi. Suru, domnule ofițer, domnule Avram, domnii cei- lalți, vă rog să vă ocupați de uși. Domnule Ivan, domnilor ofițeri, împreună cu mine îi vom schimba la săpat pe cei doi. Lucrăm în schimburi de zece minute, să ne putem odihni și să avem spor. După zece minute, randamentul scade și munca durează mai mult, iar noi nu avem timp.

Străpungerea zidului, inițial o întreprindere aproape imposibilă, se dovedi a fi realizabilă. Rângile, capul de târnăcop antic, chiar o cazma săpau fără încetare în zid. Bărbații abordaseră zidul cu forță și cu hotărâre; pe măsură ce oboseala își spunea cuvântul, pe măsură ce praful se lipea de sudoare și mânjea fața și gulerele oamenilor, iar cele câteva lemne și un dulap prăpădit puse la uși se zguduiau tot mai mult sub presiunea zombilor, pe măsură ce în uși apărură spărturi prin care se auzeau mai bine grohăiturile și duhoarea lor era trimisă ca un buzdugan în cameră, parcă pentru a-și ameți prada și a o prinde mai ușor, săpătorii trecură la furie, iar mai apoi, când ușa din dreapta fu spartă de zombi și trei bărbați se repeziră să țină dulapul ca ultimă barieră în calea cani-

balilor morți, cei care săpau își activară modul disperare și loviturile lor căpătară o forță înzecită.

— Repede, mai repede! strigă Roman, așezat pe un butoi.

— Nu le mai putem ține piept! se văicărea ministrul justiției împingând în dulap.

— Degeaba, nu merge! mugi unul dintre ofițerii serviciului de pază și aruncă înfuriat ranga care deja îi făcuse bășici, apoi răni deschise în palme. Nu îl vom putea străpunge la timp!

Spărtura din zid, destul de mare cât să treacă prin ea un om, era destul de adâncă, dar încă nu ajunseseră dincolo.

— Cine știe cât mai e de săpat?! gemu ministresa. O să murim!

Se opriseră din săpat, extenuați. Zombii spărseseră și ușa cealaltă, din stânga; Ivan îi lovea cu pumnul, dărâmându-i pe spate, dar aceștia reveneau fără încetare. în cel mult două minute zombii aveau să intre în cameră și să se năpustească asupra zecilor de fripturi fragede, cu sos, aburinde...

— O să murim! urlă, de data asta, femeia.

— Niciodată cât sunt eu aici! exclamă Rusu, își puse casca pe cap, închise viziera și dădu la o parte oamenii, își luă avânt, apoi, cu o viteză uluitoare pentru o persoană de 130 de kilograme, se înfipse cu umărul în centrul găurii din zid și dispăru dincolo, cu o bufnitură și într-un nor de praf!

— Suntem salvați! țipă Roman și se înghesui să iasă primul, dispărând, cu o vioiciune pe care nu i-ar fi bănuit-o nimeni, prin gaura din zid.

— Să ieșim! țipă cineva și oamenii se repeziră să iasă prin spărtura care se umplu însă aproape imediat cu trupul puhav al dramaturgului, a cărui figură era stupefiat-surescitată:

— Zombi! Dincolo sunt și mai mulți!

Roman intră la loc în camera dărâmându-1 pe ministrul sănătății, un bărbat firav, scund, care nu avu nicio șansă în fața masei în mișcare accelerată a dramaturgului, în urma acestuia apăru Rusu:

— înapoi, înapoi! Avem treizeci de secunde până ajung aici!

— Sunt mulți? îl întrebă Suru, care își scosese pistolul.

— Enorm de mulți! Trebuie să ieșim pe una dintre uși!

— Ceee?! Nu vedeți că zombii sparg ușile?! protestă ministresa.

— E singura soluție! îi anihilăm noi, dvs. ne urmați!

Dacă până acum Avram fusese speriat și în unele moment îngrozit, acum deja intra în panică. Ceea ce păruse a fi salvarea lor era de fapt finalul, iar pentru a încerca disperați să-1 evite trebuia să se întoarcă și să înfrunte pericolul de care fugeau de atâta timp. Erau într-o încăpere sub pământ cu trei intrări și prin toate trei zombii convergeau asupra lor. „S-a zis!" își spuse rece scriitorul.

Rusu evaluase într-o clipă situația și le făcuse semn subordonaților să atace ușa din dreapta, cea care dădea spre drumul pe care veniseră. împreună cu Suru și Ursu, cu pistoalele în mâini, îi dădu la o parte pe civili, iar pe trei dintre BPD-iști îi poziționă la spărtură din zid, prin care deja își ițise capul descărnat cadavrul mișcător al unei

femei complet dezbrăcate. Unul dintre ei o împușcă în frunte, trimițând-o la pământ ca pe o păpușă căreia i-ai tăiat sforile. De ea se împiedicară alți doi morți nemorți, iar când își reluară drumul, ceilalți doi ofițeri deschiseră focul și asupra lor.

— O să murim! zbieră cineva.

Ursu și Suru țineau dulapul în brațe ca pe un scut, iar Rusu, mai înalt și ca ei, trăgea cu pistolul pe deasupra, înaintară așa preț de câțiva metri, împușcătură după împușcătură, în timp ce civilii se uitau cu ochii holbați, iar al patrulea BPD-ist și Ivan țineau piept, deși tot mai greu, zombilor care încercau să intre pe ușa din stânga.

— Veniți după noi! strigă Rusu. Acum!

Trioul de spartani își despica drum prin oastea de perși. Bărbații aruncară dulapul dărâmând câțiva zombi, apoi trecură peste ei, împușcând alții.

— Atenție la picioare! strigă Ursu. Repede, peste ei!

Glonț cu glonț, rangă în cap cu rangă în cap, pumn cu pumn, oamenii reușiră să scape din împresurare și - urmăriți de un șuvoi nesfârșit de zombi, care încă se scurgeau prin gaura din zid, acum la câteva zeci de metri în urmă -, când în fața lor și ultimul nemort căzu inert, o rupseră de-a binelea la fugă!

— Să intrăm oriunde, domnu' maior! se văicări ministrul educației, pe care picioarele o propulsau cu aplomb.

— Nu, trebuie să ajungem la puț, numai acolo putem comunica prin radio! încă puțin!

După un timp însă, mai mulți oameni se prăbușiră, epuizați, iar restul de-abia mai puteau fugi. în spatele lor,

zombii se auzeau frecându-se de pereți și grohăind, dar măcar, cel puțin pentru un minut-două, nu se mai vedeau.

— Nu putem rămâne aici, vă rog, înainte! îi imploră Rusu.

— Nu mai putem!

— Știu, dar aici veți muri! Haideți!

Deși părea imposibil, oamenii se ridicară și porniră din nou, chiar dacă mulți dintre ei nu mai fugeau, mai mult se clătinau și se loveau de pereți, se împleticeau, împinși din urmă de ceilalți. Până la urmă viteza scăzu atât de mult, încât zombii din spatele lor, propulsați de valurile de nemorți care împingeau din spate, câștigară spectaculos teren.

— Mai repede, mai repede! strigă Suru de la capătul coloanei. Sunt la zece metri de noi!

— Mai e foarte puțin, haideți, înainte! îi îndemnă Rusu.

Se izbi brusc de un zombi aproape cât el de mare, umflat și masiv, pe care nu îl putu evita, și se prăbușiră amândoi la pământ. Venind din spate cu avânt, ministrul culturii căzu peste maior și nimeri cu fața direct peste gura nemortului, care, înainte ca oficialul să poată face cineva ceva, îl mușcă de nas. Urletul ministrului acoperi toate celelalte zgomote, țipete și fâșâituri. Un BPD-ist încercă să-1 tragă sus, însă zombiul nu dădea drumul prăjiturii cu frișcă și arome amețitoare, încât nasul oficialului fu tăiat cu un trosnet îngrozitor; bărbații căzură pe spate, iar Ursu înfipse pumnalul prin ochiul și creierul atacatorului umflat, liniștindu-1.

— Mai repede, mai repede! Nu vă opriți!

Cu ministrul rănit ținându-se de nas și sângele mustindu-i pe față, Rusu continua înaintarea greoaie, însă în curând îi depășiseră toți.

— Nu mă lașa să mor! îl imploră ministrul, înecându-se cu sângele care îi gâlgâia din nasul retezat.

— Haideți, mai repede! strigă maiorul, însă oficialul leșină, lăsându-se moale lângă el. Rusu îl aburcă în spinare nu fără efort, însă dintr-o singură mișcare, și prinse a fugi după ceilalți cu povara în spate.

— încă puțin și ajungem la puț! le strigă Rusu. Mai rezistați puțin!

Deodată însă din față apărură nu mai puțin de șase siluete grohăitoare, iar maiorul înțelese că nu mai puteau înainta. Se uită în jur, singura încăpere laterală era pe un culoar lateral, la câțiva metri - o încăpere mai mare, judecând după ușile duble, din lemn, dar una dintre ele era deja spartă, iar cealaltă atârna în balamale. însă zombii veneau și din față, și din spate și altă salvare nu exista.

— Dreapta, dreapta! strigă maiorul și coloana îl urmă, disciplinată de groază, scurgându-se în noul refugiu cu un debit impresionant. Lumina nu funcționa, totuși la lumina lanternelor distinseră fulgerător o magazie de dimensiuni destul de mari, prin a cărei singură ușă tocmai intraseră.

— Baricadați ușile! ordonă neobosit maiorul, lăsându-1 jos pe ministrul culturii. Puneți orice găsiți!

Militarii, miniștrii și civilii deopotrivă se opintiră în birouri, scânduri, coșuri, lăzi, orice le cădea în mână, să le

depoziteze în dreptul ușii pentru a împiedica zombii să intre peste ei. Cei de la BPD mai trăgeau peste capetele lor și prin ei, peste și prin baricada improvizată, încercând să tină la distantă zombii.

— Faceți economie la muniție! le strigă Rusu. Luați bețele alea, respingeți-i până ridicăm baricada! Radu, vezi ce mai găsești în fundul sălii!

Mândru că îi încredințase o sarcină, scriitorul lăsă lada prăfuită și se duse către fundul sălii, scotocind și orbecăind pe jos, încercând să găsească orice obiect mai mare.

— Cutii și niște bețe! raportă el. Aăă, o placă mare de OSB!

— Adu-o acum!

Incet-încet, baricada prinsese proporții și destulă stabilitate. Era un morman diform de mobilier, bucăți de mobilier, țevi, plăci, coșuri, lăzi și te miri ce, pe alocuri legat la repezeală cu sfoară sau sârmă; dar măcar ținea. Zombii împingeau în ea, totuși fără să poată trece. Placa de OSB se dovedi oportună, acoperind jumătate din spațiul ușii.

Dar tot placa deranjă delicata construcție, care alunecă într-o parte cu un huruit, iar în baricadă apăru o gaură de aproape jumătate de metru, prin care se ițiră imediat capetele a doi morți.

— Dă-te! strigă Ștefan Ivan și, cu precizie, prin gaura din baricadă, expedie o dreaptă ucigătoare care îi înfundă fața în cap zombiului și îl aruncă în cei din spatele lui. Aproape în același timp urmă a doua lovitură, în capul celuilalt zombi, care dispăru în întuneric. Ivan trase placa și acoperi, în fine, gaura. Baricada era gata.

Gata însă era și ministrul culturii! "Ăsta a fost un cretin toată viața lui!", își spuse Avram, "și nu se dezminte nici mort! La propriu!" Ministrul - mai cunoscut nu datorită operei, care lipsea, sau realizărilor, care întârziau, ci pentru că niște copii de clasa a opta măturaseră cu el pe jos într-o dezbatere televizată despre literatura română; totodată, era un cadru de nădejde al PRP, care lăsase pe drumuri profesori valoroși cu altă orientare politică -, acum o arătare cu o gaură umflată în mjlocul feței, unde fusese nasul, încât părea să aibă două guri, se ridică teleghidat de pe jos și începu să mănânce din urechea unuia dintre angajați. Urlete, zbierete, înjurături, în jurul lor se făcu gol imediat, angajatul se zbătea încercând să scape, lumea se lovi de baricadă amenințând să o dărâme și să fie uciși toți de zombi...

Două împușcături răsunară înfundat. Plumb propulsat cu 1.300 de kilometri la oră trecu fulgerător prin creierul ministrului și cel al angajatului de la palat, care căzură unul peste celălalt. Ursu lăsă pistolul jos. Oamenii se prăbușiră epuizați, gâfâind și plângând.

— Gata, de aici nu mai plecăm! sări Coroiu. E sinucidere curată! Așteptăm aici până ne salvează!

— Oricum nu mai pot să fug, gâfâia ministrul transporturilor. Aici rămânem!

— Am zis-o mereu, dau cu pumnul, cade tumul! exclamă vedeta TV în aprobarea celorlalți și, surescitat și montat, cu mare avânt, dădu teatral un pumn în perete. Și sparse zidul, mâna intrându-i până la cot!

De ce tocmai în clipa aceea avu Avram o revelație? Greu de zis, dar nici nu avea timp să examineze motivele. Cert este că exact atunci își aminti cum ajunsese la palat. Mintea lui Avram era asemenea subsolului nesfârșit prin care mișunau ei acum, avea multe ramificații, multe încăperi, multe săli uriașe și cămăruțe minuscule, prăfuite, cu amintiri depozitate cu zeci de ani în urmă și uitate, timpul înțepenind ușile atât de strâns că mintea nu mai putea intra acolo în pofida eforturilor; iar acum, gândurile dezlănțuite, împinse de spaima de moarte, alergau pe culoare, treceau prin uși, desferecau odăițe uitate, în fugă cineva lovi cu cotul geamlâcul unei camere și îl sparse, iar presiunea dinăuntru expulză aerul afară, în hol, era amintirea, la o primă vedere îndepărtată așa de mult în timp că de-abia se mai vedea, deși de fapt nu trecuseră mai mult de câteva ore, a momentului în care ieșise din cinematograful Patria în aerul răcoros și optimist al serii cu prietenul și editorul sau, Alex, care, după ce își luaseră rămas bun, dispăruse printre chipurile și siluetele de pe trotuar, care mergeau toate cu un scop și o viață și cu o istorie personală care făcea strada un roman-fluviu, cu o abundență de personaje perfect creionate, cum un scriitor numai putea visa să îi reușească. O pală de vânt făcu să foșnească un banner deasupra capetelor. Zâmbi și se îndreptă spre strada Verona, unde își lăsase mașina. Cu gândul la discuțiile de la cenaclu și întrebându-se ce o fi făcut civilul care îl urmărea, scoase cheile să descuie mașina. Dar nu înainte să se mai uite o dată către clădirea

cinematografului; dacă civilul era în zonă, plimbându-se nonșalant, era clar, îl urmăreau. Dar nu era nici civilul, nici nimeni altcineva. Zâmbi iar și simți o prezență în spate. Se întoarse și un miros violent...

Asta fusese. Nu văzuse chipul agresorului, dar știa cu precizie că de la mirosul acela, într-adevăr, i se tăiase filmul, apoi se vedea ca prin fum sau lacrimi băgat într-o mașină de aceeași persoană, pe care o descoperi masivă... Ursu îl răpise de pe stradă, în centrul orașului!

Culmea, în situația actuală, nu i se mai părea revoltător. Dacă Unitatea de Protecție l-ar fi invitat și i-ar fi explicat cum că zombii atacaseră guvernul, probabil ar mai fi parlamentat și acum dacă să-i ajute sau nu, iar el nu s-ar fi dus sub nicio formă să se pună în pericol pentru a salva jigodiile penale care au nenorocit țara. Sincer? Procedaseră eficient. Bravo, Ursule, matahală tâmpită!

Ștefan Ivan stătea cu mâna până la cot în zid. Desigur, așa ceva era imposibil. Niciun om nu putea avea atâta forță încât să spargă un zid din piatră, fie ea și calcar. „Să nu zici că, pe lângă zombi, e și o epidemie de mutații!" își spuse scriitorul. „Nu, nu, să nu fie Ivan vreun supere- rou, ar fi prea crud! Și totuși, de ce i-a trecut pumnul prin zidul de piatră?!"

— Să-mi bag picioarele! exclamă Ivan, la fel de surprins. Lanternele se îndreptară spre el. încercă să scoată mâna, dar mergea greu, peretele îl împiedica să se retragă.

— E gipscarton! izbucni el în râs. Să moară familia mea, e gipscarton!

— Scoate naibii mâna de acolo! strigă la el Rusu.

— Ce țeapă mi-am luat! râdea Ștefan Ivan.

— Scoate mâna, idiotule!! urlară și alții, ridicându-se puțin.

— Am spart eu zidul? L-am spart! Dau cu pumnul pică aaaaaaa!

Figura hazliu-spirituală preferată a vedetei era o anumită strâmbătură, cu ochii mijiți și gura pungă, o glumiță pe care fanii săi o apreciau din suflet și care îi făcea să hohotească de câte ori o vedeau, ba pe care chiar o așteptau cu o satisfacție care îi mâna la vot împăcați de fiecare dată. Aceeași figură o făcu și acum, dar de data asta de durere.

— M-a mușcat! urlă Ivan. Suru sări la el și dădu să-i tragă mâna afară, când vedeta izbucni iar în râs:

— Am glumit! hohoti el.

— Du-te-n morții mă-tii de prost! mormăiră minimum patru persoane, tolănindu-se din nou pe pardoseala acoperită cu un linoleu antic.

— Aaaa! urlă din nou Ivan.

— Taci dracului, tâmpitule! nu mai suportă Roman.

— Acum chiar m-a mușcat! Aaa! M-a mușcat din nou!

De data aceasta nu mai părea glumă. Ivan încerca să-și tragă mâna afară, Suru îl ajută, Ivan urla și mugea de durere, sângele stropea brațul și zidul, deodată o bucată de perete de o jumătate de metru se sparse în dreptul lui și oamenii văzură mai multi zombi, aflati încă dincolo, în- fipți cu dinții în brațul lui Ivan și încercând să-1 tragă în iadul lor!

— Ajutor! răcnea vedeta, în timp ce peretele din gipscarton începea să se coșcovească în interior sub presiunea cine știe câtor zeci de decedați ambulanți rupți de foame.

— Se sparge zidul! țipă cineva.

— Incredibil! exclamă Avram.

în ciuda forței herculeene a lui Suru, Ivan era tras tot mai mult prin gaura din perete, acum ajunsese până la umăr, iar o gură fără buze îi smulse o ureche, în timp ce din mâna sa, care nu mai avea palmă, mușcau acum cel puțin patru zombi!

— Sunt mulți rău! strigă Suru, care îl lăsase pe Ivan și lumina cu lanterna prin gaură. Cred că peste o sută!

— Nu-mi vine să cred că zic asta, dar dați jos baricada! urlă Rusu, pentru prima dată scos din minți. Toată lumea, demontați baricada! Armele de foc, pregătite! Suru, lasă-1, vino încoace să ne ajuți!

— Ești nebun?! După ce ne-am chinuit atât s-o ridicăm?! izbucni Roman, dar nu-1 asculta nimeni, lumea deja se repezise să demonteze bariera dintre ei și zombii de pe hol. Și poate că, extenuați și în stare de șoc, ar fi ezitat s-o facă, numai că zbieretele înspăimântătoare ale lui Ivan, care era mâncat de viu, le băgară jăratec sub tălpi. Majoritatea munceau silnic să dea totul la o parte, unii urlând, mai lovindu-se peste picioare, mai tăindu-se într-un cui, dar baricada începu să scadă.

— Ajutoo-oo-ooor! mugea vedeta. Mă mănâncă de viu!!

Avram desfăcuse un fișet metalic din baricadă, dar își supraestimase puterile, fie și alimentate de adrenalină, și

se pomeni că-1 lasă genunchii și cade pe spate, cu cutia din metal peste el; se izbi cu capul de podea destul de tare, iar fișetul îl lovi și el în frunte, îl ameți și preț de o clipă mintea îi zbură în univers, apoi reveni; toată lumea urlă, baricada cădea cu hărmălaie, zombii horcăiau, lumină nu prea era - Avram își dădu seama că nimeni nu știe că el a căzut! Trebuia să-și revină și se elibereze singur, altfel nu mai avea decât câteva clipe de trăit.

Cât timp încerca să se ridice, baricada căzu, oamenii începură să treacă dincolo, în frunte cu militarii, auzea împușcături - îl uitaseră! Avram se ridicase pe jumătate când și peretele de gipscarton cedă și căzu pe toată lungimea, iar primul mort care năvăli fu nimeni altul decât spirituala vedetă a televiziunii Unda 5 Ștefan Ivan! Cu ochii și mai lipsiți de expresie decât atunci când trăia, fără o mână din cot, fără urechi, Ștefan Ivan scăpă din prinsoare și se repezi direct spre scriitorul care își câștigase faima scriind despre zombi!

In spatele lui Ivan, zecile de zombi care se împinseseră până atunci în perete se dezechilibraseră și, propulsați și de cei din spate, se prăvăliseră în încăpere, unii peste alții, inclusiv peste vedetă. Avram își dădu seama că asta îl salvase, pentru că altfel în câteva clipe ar fi încetat să existe. Dar salvarea era numai o amânare, deoarece Ștefan Ivan- zombi se ridică și se aruncă deasupra lui cu îndreptățirea unui somalez care găsește o plăcintă aburindă cu mere, nucă și scorțișoară!

Ivan jumătate plonjase, jumătate căzuse; se izbi violent de Avram și alunecă peste acesta, depășindu-1 până la

brâu. Avram nu mai gândea; viteza cu care se întâmpla atacul îi depășea cu mult capacitatea de analiză, iar de luat decizii nici nu se mai putea pune problema; de aceea nu-și dădu seama când apucase așchia de lemn lungă și nici când îi trecuse prin cap să o înfigă în ceafă zombiului!

Dădu să se ridice, dar nu era așa cum credea el. Așchia de lemn se rupsese, dar fără să pătrundă în ceafa lui Ivan, cel mai probabil oprindu-se în vreun os, pe care nu îl putuse perfora. Disperat, apucă un drug de vreo jumătate de metru și încercă altă abordare: când Ivan se ridică la el, Avram lansă cu forța fierul spre ochiul acestuia - și constată că, deși îl dezechilibrase puțin, nu îi cauzase nimic ireversibil. Nu-i venea să creadă, dar în realitate zombii nu erau ușor de perforat. Scenele cu cuțite sau bețe prin cap erau doar aberații. „Lua-te-ar naiba, Rick, și lua-te-ar naiba, Coach, și lua-te-ar naiba, Warren!" gândi Avram. Zombii din fundal se ridicaseră și veneau spre ei, mai aveau patru-cinci pași. Ștefan Ivan se aplecă spre carotida scriitorului disperat...

Ivan avea o mare gaură albă în mijlocul feței și în prima milisecundă scriitorul nu înțelese ce e; își dădu seama, apoi, că era creierul vedetei, acum vizibil prin leziunea catastrofală incompatibilă cu viață care îi fusese cauzată. în spatele său trona Suru, cu o țeavă din fontă, groasă și grea, pe care o prăvălise cu atâta forță, încât osul parietal al lui Ivan pârâise și pe agent îl dureau mâinile, ca atunci când dai cu o rangă în beton! Ștefan Ivan se prăbuși, în cele din urmă, la pământ, ca o bucată de sfoară.

Suru îl smuci de brațe pe scriitor și o rupseră la fugă. Le lua numai câteva clipe, retrăgându-se din fața unui val de zombi, ca să ajungă din nou pe culoarul principal, acolo unde militarii, la ambele capete ale grupului de supraviețuitori, împușcau zombii în cap, îi secerau, pereții răsunau de bubuiturile care se reverberau de-a lungul subsolului, fulgerele împușcăturilor îi răneau ochii, își dădu seama că pentru fiecare zombi împușcat în față și scos din luptă puteau veni alți zece, atrași de hărmălaie, lumină și, desigur, sânge. Iar din spate, prin baricada demolată, veneau zeci și zeci noi de zombi, împleticindu-se implacabil către ei, încurcați momentan de resturile baricadei, dar reușind să treacă și de aceasta. Ursu și unul dintre miniștri, mai bine legat, încercau să le țină piept cu placa de pal găsită de Avram, dar era limpede că bariera improvizată nu avea să dureze prea mult.

— Forțați spre dreapta, trebuie să ajungem la puț! strigă Rusu. Intr-adevăr, după câteva minute părea că zombii se răriseră în partea aceea a culoarului, iar oamenii porniră într-acolo. Rusu și Suru erau ca o mașinărie de săpat care perfora un tunel prin masa de zombi, înarmați cu o rangă și o cazma loveau, despicau, striveau, culcau la pământ, mai recurgeau la un șut în piept sau un simplu brânci, în tot cazul, reușiră să deschidă drumul pentru grupul de oameni care îi urma.

— Nu mai am muniție! strigă unul dintre ofițeri, la coada coloanei.

— Nici eu! îl urmă Suru.

In curând, drumul înainte era liber; Rusu și Suru reușiseră să pună la pământ toți zombii din drumul lor. Din

spate veneau însă zeci și zeci de alți morți, ale căror grohăituri umpleau spațiul strâmt și prost luminat. Oamenii se deplasau cu atâta viteză cât le permiteau corpurile de mult epuizate; zombii rămâneau la zece metri în urma lor, distanța nu creștea, dar măcar nici nu scădea.

— Nu mai avem gloanțe, iar cu răngile astea putem lupta cu doi, trei, zece, dar cred că sunt o sută în urma noastră, gâfâia unul dintre ofițeri.

— Cine mai are muniție? întrebă maiorul și aflară astfel că el, Ursu și celălalt ofițer mai aveau, în total, numai șase gloanțe.

— Trebuie să intrăm undeva, începu din nou Roman. Găsiți-ne o încăpere sigură!

— Mai avem puțin și ajungem la puț, îl contrazise Rusu. Numai acolo putem cere ajutor.

— Ne lăsați pe noi undeva sigur și vă duceți voi la puț!

— In subsolul ăsta, singurul loc sigur, domnule senator, este lângă mine și colegii mei!

Dramaturgul înghiți gălușca și continuă să meargă înainte, mai mult ținându-se de pereți, nerenunțând însă la bombănit. Coroiu, în schimb, îl bombarda cu întrebări pe Rusu, care, în timp ce își propulsa înainte trupul mătăhălos și se uita după zombi și oameni, trebuia să găsească resursele și de a se uita, din mișcare și la lumina lanternei, la hartă.

— Se pare că ne apropiem din nou de palatul Victoria! îi spuse maiorul. Trebuie să urcăm un etaj și, foarte probabil, să înfruntăm din nou zombii lăsați în urmă. Dar măcar sunt mult mai puțini față de ăștia din spate.

— Mai încercați la radio, domnule maior. Bagă 100 de soldați aici și rad totul! E mai bine decât să ne…

— Șșșt! îl țâstâi Rusu și făcu semn să se oprească toți. Era un culoar strâmt, lung de vreo 50 de metri, iar la capătul celălalt se distingeau niște siluete dezlânate.

— Ați zis că nu sunt mulți! gemu Coroiu.

— Suru, se întoarse maiorul către coada coloanei, găsește-mi un refugiu!

încă o dată, erau prinși la mijloc; zombii aveau un talent înnăscut, sau mai bine zis înmurit, de a-i găsi, a aflui către ei, ca niște gândaci de bucătărie care au mirosit o firimitură de pâine pe jos.

— Dacă nu găsim adăpost, va trebui să trecem prin ei, raționă Coroiu. Puteți trece prin ei?

— Sper să nu fie nevoie. Suru, îmi trebuie o cameră acum!

— Afirmativ! se auzi vocea caporalului, ceva mai departe. Dar e mică rău, nu știu dacă avem loc toți!

— Intrati acum! Avem doar un minut!

Mirat, pentru că nu văzuse nicio ușa laterală, scriitorul înțelese în clipa când ajunse la locul cu pricina: ușa există, dar nu era în pereții laterali. Era în tavan. Suru era deja sus și o ajuta să urce pe ministresa educației. Zombii se apropiau din ambele părți. Rusu îl împinse pe Coroiu printre ceilalți oameni, îl dădu la o parte fără menajamente pe Roman, care reușise să se bage în față, și i-1 dădu lui Suru, să îl tragă sus.

— Mai repede, mai repede! se răsti maiorul. Demnitarii, primii, apoi civilii!

Cât timp oamenii urcau, ajutați și de jos, și de sus, ofițerii din Unitatea de Protecție și BPD, rămași în ariergardă, respinseră atacul zombilor înfuriați, mai întâi cu ce obiecte contodente găsiseră, iar în ultimă instanță cu câteva împușcături. Se duceau ultimele cartușe, zombii căzură la pământ, ultimii oameni urcară în tavan cu o viteză aparent imposibilă și, în fine, Suru puse chepengul la loc cu o lovitură care aduse brusc liniștea.

Erau 17 oameni, practic lipiți unii de alții, stând pe vine pentru că nu aveau loc să se întindă, într-o cămăruță minusculă, poate de doi pe doi, cu pereții scorojiți, complet goală și al cărei rost le scaăpa. Mai mult, de tavanul scund spânzura un bec, care, și mai neașteptat, funcționa. La lumina lui chioară, dar cumva liniștitoare, oamenii se priviră, nu numai din interes, dar și pentru că, fiind atât de înghesuiți, nu aveau încotro și erau nevoiți să se uite unii la alții de la douăzeci de centimetri. In altă situație, faptul că respirau și tușeau unii în fața celorlalți, că o înghesuiau pe doamna ministru, că se lipeau unii de alții transpirați, cei mai corpolenți, cum era dramaturgul național, uzi abundent de sudoare, ar fi fost de neconceput.

— Mai încercați la radioul ăla! îi sugeră Coroiu maiorului.

— Nimic, domnule prim-ministru. Nu am semnal. Trebuie să ajungem la puț.

— Domnule Rusu, interveni scriitorul cu o idee prinsă din zbor, mirat parcă el însuși că vorbește, poate ar fi bine să ne verificăm, să nu existe vreo mușcătură. Dacă vreunul dintre noi a fost mușcat, nu mai scăpăm de aici.

— A fost mușcat cineva? ridică puțin tonul maiorul. Sau ați văzut să fi fost mușcat cineva? Toată lumea, vă rog, spuneți dacă există vreo problemă. Verificați-vă și uitați-vă și la cei de lângă dvs.

— Dar de ce?! întrebă un bărbat, după haine chelner la localul clădirii.

— Cum de ce? Dumneata n-ai văzut niciodată filme cu zombi?

— Nu, ridică din umeri bărbatul. Niște prostii!

— Bine, ai fost mușcat?

— Nu! Ce, haladiții ăștia?! Nu, nu m-a mușcat nimeni.

Vecinii deja se uitau suspicioși la el. Ministrul sănătății, înghițind în sec, îi ridică o mânecă, dar chelnerul îi dădu peste mână.

— Am zis că nu sunt mușcat!

— Mă uit ca medic, îl liniști ministrul. Chiar dacă ai fost mușcat, nu înseamnă că mori. Sigur există tratament. Iți legăm mâinile și te ducem sus să te...

— Ce legat, ce mâini?! Na, uită-te, n-am nicio mușcătură! Ce oameni, frate...

Erau dincolo de extenuati, iar cămăruța aceea, claustrofobic de mică și la care Avram se gândea cu spaimă că s-ar putea prăbuși sub greutatea grupului peste alaiul de zombi de dedesubt, le oferea totuși o pauză care îi mai liniști puțin și le aduse o binemeritată odihnă. Nu se puteau întinde, nu aveau suficient loc, reușiră să se lase unii pe alții cât de cât, dar nu contează, reușiră, în fine, să respire ușurați puțin.

Dar numai puțin. „Ștefan Ivan e mort!" repetă în gând Avram și acum, că se întâmplase, nu simțea niciun pic de

satisfacție sau amuzament; ba dimpotrivă, descoperi chinuitor că îl ura și mai mult. „Asta înseamnă să fii o mare scursură: dispari tu, dar răul rămâne", gândi scriitorul. Și-l închipui pe Ștefan Ivan posedat de un demon care îl împingea să spună minciuni care nenorocesc oamenii, să apere infractorii, să facă jocul mafiei de stat, să se scălâmbăie, să afirme cretineli, să fie penibil, să fie cabotin, să fie ticălos - pentru ca demonul să se hrănească avid cu râsetele, înjurăturile și ura oamenilor. Ștefan Ivan, asemenea tuturor ticăloșilor fără multă minte, nu era decât viermele pe care demonul îl vâra în apă și îl flutura în fața oamenilor pentru a le stârni repulsia și ura, de care el avea atâta nevoie. Când însă viermele murea, demonul pur și simplu îl arunca, punea altul în ac și își continua munca de nenorocire a oamenilor.

Deși era greu să te miști în spațiul sufocant, oamenii se agregaseră cât de cât în bisericuțe, atât cât le permitea faptul că erau băgați unii în alții. Avram îl auzea pe Coroiu șușotind cu unul dintre ofițerii de la pază, un tânăr probabil sub 30 de ani, murdar pe față, răvășit, totuși printre puținii care reușiseră să rămână destul de calmi.

— Să nu îți faci griji că eforturile tale vor rămâne nerăsplătite. Ai salvat prim-ministrul, te-ai pus în calea pericolului pentru guvern. O să am grijă să fii înaintat în grad.

— Servesc patria, răspunse regulamentar, și obosit, tânărul.

— Tocmai de aceea meriți o medalie! Dumneata ce îți dorești cel mai mult, după ce vom scăpa de aici? Orice! Zi orice, că meriți!

Scriitorul își întoarse scârbit privirea; cum era umăr în umăr cu Ursu, zâmbi obosit și îi dădu un cot.

— Ursu... Mai ai la tine flaconul ăla cu care mi-ai dat pe la nas lângă mașină, pe strada Verona?

Ursu nu era însă genul pe om care să fie luat pe nepregătite. Sau, în tot cazul, învățase să o ascundă.

— Servesc patria! replică el imediat și râseră amândoi, încet, osteniti. E bine, nu ti-a afectat creierul. S-au mai întâmplat și paralizii, să știi.

— Serios?

— Nu, glumesc. Nu fără un pumn în cap, cel puțin! Iar pe intelectuali îi rezolvăm și fără pumni în cap.

— Merge bine cloroformul, nu?

— Nu mai lucrăm cu cloroform, mă jignești.

— în tot cazul, chestia aia cu care m-ai anesteziat o fi bună și la zombi?

— Nu mai am la mine, din păcate. Și nici gloanțe, care sunt mult mai eficiente

— Auzi, Ursu... Nu ai senzația că tragi în oameni vii? Nu îi pot privi ca pe zombii ăia din filme. Văd doar niște oameni bolnavi...

— Nu mă gândesc la asta, Avram. Mă gândesc doar că trebuie să urcăm guvernul, în viață, la suprafață. E tot ce contează.

Coroiu, remarcă tot mai iritat scriitorul, dăduse din coate deranjând pe toată lumea și ajunsese la alt ofițer; le putea auzi și acestora discuția:

— ...salvat premierul, te-ai pus în calea primejdiei pentru guvern. O să am grijă să fii înaintat în grad! Știu că mă bizui pe tine să mă aperi și în continuare...

— Incredibil, șopti Avram arătând cu capul spre Coroiu. Uite pentru cine ne riscăm viața!

Ursu dădu a lehamite din mâna lui uriașă și închise ochii. Ceva mai încolo, chelnerul încă se dondănea cu ministrul sănătății, care încerca să-i verifice și pidoarele.

— Auzi, Avram, spuse Ursu cu ochii tot închiși, crezi că au rămas oameni, că mai gândesc? Zombii, mă refer.

— Nu știu. Cel mai probabil nu. Reacțiile lor sunt doar instinctuale, caută mâncare și maximum, când înțeleg pericolul, se apără.

— Mă întrebam dacă au vreo strategie, dacă gândesc pe unde e mai bine să atace, cum să ne surprindă.

— Doamne ferește! Eram terminați de mult dacă se mai și coordonau între ei! Ce mă întreb este dacă sunt aceiași zombi întâlniți mai devreme sau alții noi.

— Până acum apar mereu alții. M-am uitat la ei. Majoritatea sunt morți de foarte mult timp. D-aia și miros atât de rău.

Avram oftă:

— Mi-e dor de vremurile în care morții doar votau!

Un țipăt care li se păru asurzitor în cămăruța strâmtă îi întrerupse.

— Ce dracu te-a apucat, dementule?!

— Ce s-a întâmplat? interveni Rusu.

— Domnu ministru al sănătății e cu capul, spuse furios chelnerul. M-a mușcat de pidor!

Vaiete și urlete răsunară deodată în odăiță, oamenii încercau să se îndepărteze de cei doi, dar nu aveau unde, începu un pogo fără muzică, pe viață și pe moarte, în care

fiecare om din jur voia să treacă peste celălalt ca să trăiască, se spărgeau nasuri, se călca pe picioare, se urle și, inevitabil deși Rusu și colegii făceau eforturi supraomenești ca să evite, dinți se înfipseră în came. Ministrul sănătății îl mușcase pe chelner de mai multe ori, de picioare și de mâini; ceilalți îi împingeau spre chepeng, pe care Suru voia să-1 deschidă, dar nu putea, deoarece oamenii călcau pe el.

— Deschide-1! urlă Coroiu.

Chelnerul îl mușcă, la rândul său, pe unul dintre ofițerii din BPD, acesta îi aplică o lovitură de pumn în plină față care, dacă nu ar fi fost înghesuiți unul în celălalt, l-ar fi aruncat prin aer, bepediștii lui Coroiu creară un dispozitiv de apărare, împingându-1 într-un colț și punându-se în fața lui, Avram era înspăimântat și împingea la întâmplare, știind că în orice clipă urma să fie, până la urmă, mușcat, groaza îi dădu forțe supraomenești, îmbrânci persoana din fața lui, disperat să o îndepărteze cât mai mult, iar persoana, scriitorul o recunoscu, era ministrul justiției, „Acum!" țipară mai mulți și deodată încăperea se mări, mai puteau respira, Avram își dădu seama că se reușise expulzarea câtorva persoane prin chepengul în fine deschis.

Lupta însă continua, ministrul transporturilor și unul dintre ofițeri aveau ochii sticloși și se repezeau la cei din jur, sau doi miniștri?, era imposibil de spus cine se transformase și cine era doar îngrozit, cine se apăra și cine ataca, cine voia să le bea sângele pentru că nu mai era om și cine voia să le bea sângele pentru că așa făcuse de la începutul carierei...

— Jos cu el! ordonă Rusu și Suru îi făcu vânt cuiva, Avram nu văzu clar cui, prin deschizătura din podea, unul dintre ofițerii lui Coroiu mugi de durere, fusese mușcat de pulpă, un pumn în capul agresorului îl trimise pe acesta la pământ, lovindu-1 cu fața de podeaua rece atât de tare încât un om nu s-ar mai fi ridicat prea curând, dar neomul se înălță imediat, pentru a lua încă un pumn, „Omoară-1!" îl îndemnă Coroiu pe ofițer, zombiul încasă în cap și al treilea pumn, apoi al patrulea, iar al cincilea nu mai veni, ofițerul renunțase la pumni și sări la gâtul colegului său, ultimul om care îl mai apăra pe premierul țării...

Pumnul lui Rusu era o chestie de vreun kilogram, care, lansată pe orbită de rachetele purtătoare ale brațelor, putea sfărâma aproape orice și în mod cert craniul ofițerului, tânărul prăbușindu-se inert peste doi miniștri.

— Te-a mușcat? îl întrebă maiorul pe celălalt ofițer.

- Nu!

— Ești sigur?! îl interogă și Coroiu, speriat. E datoria ta să raportezi dacă ai fost mușcat!

— Raportez că nu am fost mușcat!

— Și totuși încă miroase a zombi...

Când militarii reușiră să extirpeze tumorile care amenințau organismul colectiv, Avram estimă că lipseau vreo cinci-șase persoane.

— Dacă ministrul sănătății ar fi recunoscut că era bolnav, oamenii ăia încă mai trăiau, îți dai seama?!

— Nu vreau să mă gândesc acum, îi răspunse Ursu, și te sfătuiesc să amâni și tu gândurile astea. O să ai timp destul după ce ieșim de aici.

— Să ieșim de aici?! Glumești...

— Bineînțeles că o să ieșim. Ai încredere în noi.

Scriitorul dădu să îi răspundă, când își dădu seama că mirosul de mai devreme era acum și mai puternic, deodată era atât de pătrunzător, încât îi veni din nou să vomite și auzi lângă el cel puțin încă două persoane în aceeași situație.

— Zombi! se pomeni Avram strigând speriat. Ceilalți sufereau și ei din cauza mirosului și acum se suspectau toți unul pe celălalt, se uita fiecare disperat la ochii celuilalt, dar toată lumea părea bine...

— Asta nu e duhoare de zombi, stabili Rusu. Asta e altceva.

— Cred că o să vomit! gemu ministresa educației.

Sursa putorii fu identificată însă destul de repede. Dramaturgul se refugiase într-un colț, aplecat, holbânduse și încercând să se acopere cu pulpanele sacoului. Dar biata haină nu avea nicio șansă în fața valului de materie aburindă, moale care se revărsa din vintrele generoase ale omului de stat și îi colora pantalonii și pantofii cu un maro bolnav.

Adevărul nu mai putea fi negat. Vajnicul orator, apărător al neamului amenințat în fiecare clipă cu invazia hoardelor hune finanțate de americani, patriotul care mânca inamici pe pâine, luptătorul care își secera dușmanii ca pe spice în ziarul său, pur și simplu se căcase pe el de frică. Prins pe picior greșit, Roman slobozise o cantitate impresionantă de materii fecale, care i se scurseseră pe sub pantaloni, pe picioare și se revărsaseră în jurul lui,

otrăvind atmosfera din odaia minusculă. Duhoarea era amețitoare. Cel puțin două persoane chiar dădură afară ce mâncaseră, adăugând și mirosul înțepător al vomei la oroarea olfactivă.

— Jos cu el, o să murim aici! îi sfătui Coroiu. Nu se poate!

— Nuuu, nu mă aruncați! începu să plângă Oratorul.

— Nu îl puteți coborî acolo, o să moară, opină ministrul justiției în timp ce încerca să-și lege la gură o mânecă pe care și-o smulsese din bluză.

Se auzi o bufnitură: doamna ministru leșinase, prăbușindu-se la podea. Vacarmul reîncepu, oamenii prinseră să se îmbrâncească, Avram căzu lângă chepeng și o frântură de secundă văzu, dedesubt, zombii colcăind și agitându-se și grohăind, câtă frunză și iarbă, așteptându-i să-i mănânce... Nici nu se putea punea problema să poată coborî de acolo! "Dar nici așa nu putem sta, o să murim de scârbă", își zise scriitorul ridicându-se iute de lângă groapa morții. în colțul său, Coroiu parlamenta, calm dar amenințător și sigur de el, cu Rusu. Care în cele din urmă îi spuse „Să trăiți" și le făcu semn subordonaților săi.

— Ce-ce-mi faceți? Lăsați-mă! Nu puteți condamna la moarte un om care a făcut atâta pentru România! Maiorule, lasă-mă, domnule, în pace! Coroiule, îi lași să mă omoare?! Asta e crimă!

Militarii ignorară protestele, îl smuciră pe masivul dramaturgul din colț și fără multă discuție îl aduseră la chepeng. Roman însă era un supraviețuitor, încă nu se născuseră oamenii care să îl doboare pe el, se crăcăna grotesc

ca să nu fie băgat prin chepeng, în timp ce împroșca invective și stropi maronii radioactivi, încât nu mai știai ce mizerie pe care parte îi iese, și se zbătea atât de tare încât militarii, mânjindu-se și mai rău cu aproape fiecare mișcare, nu reușeau să-i strângă picioarele și să-1 dea afară.

— Incredibil, ăsta încă se cacă pe el! făcu prim-ministrul Coroiu, iar murdăria și sângele de pe fața lui îi amplificau holbarea.

Atunci, militarii schimbară tactica: cu un ultim efort, îl întoarseră, cât era de mare, cu capul în jos și îl expediară prin chepeng în marea tălăzuindă de zombi!

Roman dispăruse cu un urlet, însă mirosul greu persista. „Ce vă ziceam eu!" gândi scriitorul. Militarii, tot ei, încercară să curețe, așa cum puteau, mizeria, hainele compromise cu care strgeau pe jos aruncându-le afară. Mirosul, bineînțeles, nu părăsi însă cămăruța greu încercată.

— Asta e cea mai mare porcărie pe care am făcut-o vreodată, mormăi Ursu.

— Așa e la noi la muncă, oftă Suru. Apoi continuă, uitându-se prin chepeng: Ciudat...

— Ce e ciudat? se interesă imediat Coroiu.

— Două lucruri. Unu, domnul senator trăiește. Și doi, zombii au plecat de lângă el!

Se buluciră toți în jurul deschizăturii din podea, împingându-se și încercând să evite mizeria rămasă. Sub ei, marele dramaturg era întins pe burtă, la prima vedere mort, dar dacă te uitai mai bine se vedea că trupul colosal se cutremură fin sub efectul respirației. Era mânjit rău de

tot, pe față și pe pantaloni și pe sacou, iar în jurul său mizeria era de nedescris, cel mai probabil băierile pungii mai desfăcându-se o dată și când luase contact cu pământul. Dar, este foarte adevărat, zombii se îndepărtaseră și mențineau o distanță respectuoasă față de el. Unii dintre ei erau în spate, la vreo zece metri, alții se bâțâiau pe loc, iar în fată nu se vedea niciunul.

— Poate s-au dus toți în spate, speră ministrul finanțelor. Nu aveau cum să se împartă în două.

— Nu contează, trebuie să profităm, decise Rusu. Suru, vezi dacă e liber.

Suru, cât era de pătrat, coborî sprinten, cu o mișcare aproape elegantă.

— Nu se vede nimic încolo, șopti el. Iar zombii din spate nu se apropie.

Oamenii începură evacuarea. După ce Rusu și Suru coborâră rapid, Coroiu fu lăsat primul, ofițerul său îl urmă imediat și se scurse și celălalt, apoi trei miniștri, dar când să coboare și ultimul, zombii își intensificară grohăielile și începură să se miște, într-un unison dezarticulat, către ei.

— Vin zombii! țipă ministrul justiției și dădu s-o ia la fugă, dar Suru îl reținu.

— Nu pleacă nimeni singur! Mergem toți!

— Dar uite-i, ne atacă!

Hoarda, al cărei capăt îndepărtat nici nu se vedea pe culoarul lung de câteva zeci de metri, se mișca implacabil către ei. Primii aveau să-și înfigă dinții în ei în mai puțin de un minut. Cei de sus nu mai aveau timp să coboare.

— Trage-ne la bord! strigă disperată ministresa.

Zombii ajunseseră la câțiva pași de ei. Nu mai era timp nici de urcat, nici de fugit. Acum apărură doi nemorți și din partea dreaptă. Mai aveau de trăit maximum un minut...

Ministrul muncii se prăbuși lângă Roman. Suru crezu că bărbatului, fiind mai în vârstă, îi cedase inima de spaimă. Dar nu, ministrul nu murise și nici nu căzuse: el se trântise intenționat în băltoaca abundentă de materii »
fecale, mânjindu-se de sus până jos.

— Ești nebun?! îi strigă ministrul dezvoltării.

— Nebun, dar viu! urlă posesorul portofoliului muncii.

— Ce mortii mă-sii faceți aici?! se smuci deodată Roman, trezindu-se. Era plin de rahat pe față, îi curgea pe gât, dar nu părea să sesizeze, ci se trăgea înspre zid, îngrozit la vederea zecilor de morți vii. Nu mai avea deja nicio reținere, băltoaca de sub el și din jurul lui se mări deodată, cu o bolboroseală de intestine evacuate.

— De unde dracului mai scoate atâta rahat, frate?!

— Ne-ai mânjit pe toți! îi reproșă ministresa.

— Da, dar căcatul ăsta vă salvează viata! ricană Roman, care înțelesese ce se întâmpla.

Ministrul justiției și deținătoarea portofoliului educației se holbau când la zombi, când la Roman, nefiind în stare să ia vreo decizie.

— Eu acolo nu mă vâr! se tângui doamna. Mai bine mor decât să mă mânjesc cu cu cu...

Zombii erau la doi pași. II ignorară pe organizatorul muncii din țară și, deși doi dintre ei căzură sub loviturile

unuia dintre ofițeri, alți patru îl mușcară de mâini și de față, obrazul îi fu smuls cu dinții, încât acum îi vedeau măselele, omul urlă...

La vederea acestei scene, domnul ministru și în special doamna ministru plonjară în diaree de parcă ajunseseră în finala campionatului mondial de natație. Celălalt ofițer trase două focuri de pistol, doborând doi zombi, dar pe al treilea îl lovi doar cu un clic.

— Nu mai am gloanțe! urlă bărbatul.

— Trebuie să mergem, acum! strigă Rusu.

— Nu, nu, rămânem aici! se crispă Coroiu, lipindu-1 de el pe tânărul ofițer. Stai cu mine, te fac ministrul apărării! îi șopti el. O meriți pe deplin, ești un erou!

Oamenii rămași sus coborâră și ei. In partea dreaptă, către puț, nu erau, în continuare, decât doi zombi, alții nu mai apăruseră.

— Toată lumea cu mine! strigă maiorul apucând-o spre puț. Ursu, Suru, îi doborâți pe ăia doi!

— Nu, duceți-vă voi, noi rămânem aici! se opuse Coroiu.

— Exclus, am misiune să vă escortez în siguranță!

Premierul țării însă nu risca nimic. Se aplecă, lua de jos o mână de rahat și se mânji copios pe față și pe cămașă.

— Domnule ofițer, fă la fel!

— Vă protejez și așa, bâigui tânărul.

— îți ordon să te murdărești cu căcat, ai auzit?! Numai așa poți scăpa cu viață!

Zombii care veneau îl salvară pe ofițer din dilemă; trebui să-i respingă, să-i lovească, se muncea cu ei. Rusu i

se alătură, trupul său masiv era ca o barieră, pumnii lui greoi vâjâiau prin aer, zborul li se termina în sunete înfundate și trosnete de fracturi, în scurt timp reușiră să-i respingă câțiva metri.

— Drumul e liber! raportă Ursu din partea celalaltă.

Dar deodată hoarda parcă făcu un salt înainte, probabil erau împinși din urmă, și luptătorul fu copleșit. Tânărul fu mușcat de mână, iar un alt zombi își înfipse dinții în glezna lui - cu o clipă înainte ca talpa nr. 47 a maiorului să-1 lamineze în podea. Scriitorul și Rusu îi luară de o aripă pe Coroiu și pe doi dintre miniștri și o rupseră la fugă către Ursu și Suru, în timp ce ceilalți doi demnitari rămăseseră pe loc, maronii de sus până jos, inclusiv pe față. Zombii trecură de ei fără să-i bage în seamă, ba chiar păru că îi ocolesc puțin.

Incredibil, ajunseră din nou la sala motoarelor, care i se păru cea mai dulce viziune posibilă, un ecou al vieții liniștite, al normalității! Se buluciră înăuntru, urmați de un pluton compact de zombi furioși; hoarda de morți, care umpleau culoarul până la refuz, presați în ziduri, se comporta acum ca o pârghie, ca un șarpe, propulsându- i înainte cu forța pe cei din față, care practic îl împinseră pe maior în încăpere! Militarii se luptau cu ei, Avram se retrăsese înspre ventilator, trei metri mai încolo, iar poziția lui se dovedi a fi fost inspirată: văzu că în dreapta intrării un mare panou electric stătea pe două țevi, probabil cu fire. Scriitorul nu l-ar fi putut clinti, însă trei huidume asemenea domnilor de la Unitatea de Protecție I poate reușeau să-l dărâme în calea zombilor.

Speranțele sale însă fură depășite: după ce le arătă panoul, Rusu și Suru îl îndoiră singuri, datorită forței, adrenalinei și disperării; acum, ușa era blocată în mare parte de obiectul din metal. Se prăbușiră lângă perete, gâfâind. Rusu scoase stația ca să ia legătura cu echipa de salvare și în același timp se uită la scriitor, pentru prima dată cu o fărâmă de respect.

— Bravo! îl bătu maiorul pe umăr cu mâna cealaltă, scriitorul se smuci, tresărind, iar în mișcarea sa de ghiulea trimisă violent în sus ca să învingă atracția Pământului îl lovi pe maior peste mâna cu radioul, radioul - sub privirile tuturor - zbură un metru prin aer, se lovi de perete, „Nuuu!" strigă cineva, apoi căzu peste prag, lovi cu un țăcănit ventilatorul ud de sânge și dispăru în puțul de 200 de metri!

Cinci perechi de ochi se întoarseră spre scriitor, care înlemnise. Brusc, zombii i se părură o amenințare vagă, îndepărtată.

— Dobitocul dracului! sări ministrul justiției, adunându-și mereu pantalonii rupți. Cum morții mă-sii mai scăpăm de-aici acum?!

Ursu își luase capul în mâini, Suru dădu un șut în panoul care bloca ușa. Maiorul continuă să rămână cel mai eficient din grup:

— Fără radio, o să murim. Nu avem cum să anunțăm la suprafață.

— Să încercăm să urcăm totuși...

— Nu putem, noi pe aici am venit, e plin de zombi. Singura soluție e să recuperăm radioul.

Câteva clipe se priviră unii pe alții, neînțelegând ce propunea maiorul. Apoi Suru dădu încă un șut în panou.

— Știam eu că se sparge în capul meu! Avram, te mănânc!

— Ce? sări ministrul justiției. Doar nu îl trimiteți să coboare în puț!

— Altfel nu se poate, domnule ministru.

— Dar e moarte curată!

— Fiți serios, Penicilină se descurcă în orice situație, îl încuraja Ursu, deși de data aceasta nu mai avea niciun pic de veselie în ochi. A fost el și în circumstanțe mai grele.

— Mai grele decât într-un puț de sute de metri, înconjurat de zombi?!

— Domnule ministru, spuse Suru, am scăpat cu viață din galeria lui Steaua purtând tricou cu Dinamo. Așa e la noi la muncă!

— Măcar are experiență cu zombii, mormăi scriitorul, dar nimeni nu îl băgă în seamă.

— Măcar să mai meargă cineva cu el! spuse ministrul finanțelor.

Suru se întoarse din ușa care dădea spre puț și declamă un pic teatral:

— Unde mă duc eu nu are voie nimeni să vină.

— Eu l-am trimis la moarte! șopti Avram, zguduit, încât sări peste gândul că știa replica de undeva.

Planul era ca Suru să coboare prin ușa cealaltă la etajul inferior, apoi să intre pe acolo în puț și să descindă pe țevi, pe cabluri, pe orice l-ar fi ajutat să ajungă jos și să re-

cupereze radioul. Cel puțin, dacă găsea aparatul și dacă acesta nu căzuse în apă și dacă Suru nu dădea de zombi și, mai ales, după toată odiseea, dacă mai avea la cine să se întoarcă...

Nici nu îndrăznea să se uite la Coroiu, de fapt toți îl evitau. Și nu era vorba, de data asta, de caracterul său, ci de faptul că prim-ministrul, de altfel ca și ministrul justiției, era mânjit pe față, pe gât, pe mâini și pe haine cu rahatul lui Roman. Mirosul era greu, fetid, nu putea fi evitat. Coroiu rămăsese lângă ușa prin care intraseră, blocată acum de panoul cu aparatura, iar acest lucru avea și un beneficiu suplimentar: zombii se îndepărtară puțin de ușă. Premierul și șeful justiției încercau să își curețe mizeria de pe piele și de pe haine, dar mergea greu. Rusu și Ursu discutau cu voce scăzută cu ministrul justiției. Avram stătea puțin mai încolo, spre gura de vizitare care dădea spre puț, dar fără să se apropie foarte mult: încercase să nu se mai uite, dar știa că acolo îi aștepta o hecatombă, că zeci și zeci de trupuri fuseseră sfârtecate și hăcuite și împroșcate pe pereți; și nici mirosul nu era foarte plăcut.

Avram își dădu seama că, deși situația se liniștise și, pe moment cel puțin, erau în siguranță (dincolo de ventilator nu erau zombi, Ursu cercetase adineauri), pulsul continua să-i bată accelerat, era încă agitat. Sigur, per total era neașteptat de puțin panicat, poate se simțea mai mult dezamăgit de zombi decât speriat de ei, însă parcă nu mai putea face față nu atât amenințărilor, cât prioritizării acestora. Da, își dădu seama, era un pericol în mai multe stra-

turi, greu de administrat. Erau o dată zombii, apoi operațiunea de salvare care întârzia, apoi Suru dispărut în puț, apoi disperarea de a ieși la suprafață... încă o dată, simți admirație față de Rusu și colegii săi, care se vede că își puteau ordona în timp real prioritățile, ceea ce scriitorul era complet incapabil. Și toate acestea în timp ce încerca să salveze guvernul pe care îl ura!

— Nu-mi vine să cred că ne-am întors aici! spuse Coroiu, cu voce suficient de tare încât să se înțeleagă că nu era o exclamație de mirare, ci mai mult un reproș. Se apropie de grupul de supraviețuitori, conștient că încă pute, dar preocupat să nu-și piardă autoritatea doar din cauza unor pete de rahat.

— Chiar credeți că omul dvs. se mai întoarce? îl întrebă »
el pe Rusu.

— Se va întoarce. Să nu vă îndoiti de aceasta. Este un »
militar extrem de bine instruit.

„De întors poate se va întoarce, dar se va mai întoarce Suru?" își zise Avram. „Adică nu erau destui zombi, mai trebuia și un zombi instruit?!"

— Nu, nu e bun planul, spuse pe un tor dur Coroiu. în niciun caz nu rămânem aici. Trebuie să ieșim, prin partea aceea, până nu dărâmă zombii panoul și intră peste noi. Doar vedeți că deja l-au aplecat puțin...

— în primul rând, nu știm câți zombi vom întâlni pe drum. Eu mai am doar un singur glonț. Tu mai ai ceva, Ursule?

— Nimic.

— îi ucideți cu ranga, cu pumnul, cu orice...

— Da, dacă sunt doi-trei. Dar dacă sunt o sută, murim toți sigur. In plus, au rămas în urmă trei oameni, trei demnitari, nu putem să-i lăsăm acolo.

— Rămânând acolo, s-au pus singuri în pericol și ne pun și pe noi în pericol! sări Coroiu. Gata, plecăm. Vă ordon să ieșim chiar acum!

Rusu rămase impasibil, fără să se agite.

— Am ordine deja, domnule prim-ministru. Voi salva pe toată lumea.

Coroiu nu era prost. își dădea seama că nu putea avea câștig de cauză, așa că își îndreptă atenția către Ursu.

— Domnule ofițer, aveți ocazia să salvati viata unuia dintre cei mai puternici oameni din țară, îi șuieră el pe un ton mai scăzut, deși bineînțeles că restul îl auzeau foarte bine. Ajutați-mă să ies de aici, protejați-mă și veți primi o funcție care se potrivește mai bine capabilităților dvs. Care, după ce v-am văzut în acțiune, am impresia că nu sunt răsplătite îndeajuns, așa cum meritați.

Ursu nu zicea nimic nici el, dar maxilarele îi jucau puternic și privea în pământ.

— Nu mai avem timp, trebuie să plecăm chiar acum, insistă Coroiu. O să aranjez să nu suferiți represalii din partea superiorilor dvs. Ba, mai mult, vă recomand pentru cea mai importantă medalie. Să știți, cu mine puteți ajunge departe... dar asta numai dacă rămân în viață.

Ursu ridică deodată privirea spre Coroiu și Avram se temu că îl va plesni, îl va arunca la zombi sau, în cel mai prietenos caz, îl va înjura de mamă ori, și mai abitir, de partid. Dar nu era ca în filme, remarcă Avram, iar sergentul reuși să rămână imobil.

— Nu fi pros… dădu să spună Coroiu, dar îl întrerupse o bufnitură puternică: presiunea asupra panoului devenise brusc atât de puternică, încât îl îndoi, primii zombi având acum spațiu să intre în încăpere.

— Retragerea! spuse calm Rusu, iar oamenii se ridicară, ministrul finanțelor tot încercând să-și ascundă nefericita expunere dorsală.

— Vom trece prin puț. Știu că arată foarte rău, dar nu vă gândiți, doar treceți, îi instrui maiorul. Și atenție, că alunecă.

în timp ce Ursu îi conducea pe cei trei demnitari, Avram se uita la valul de cadavre și nu înțelegea de ce zombii nu trec peste panou.

— I-au strivit atât de tare pe primii din față, încât le-au fracturat coloana și nu se mai pot mișca, îi explică Rusu. Cei din spate trebuie să treacă și de ei, deci am câștigat un minut-două. Hai!

— Zombi din dreapta! se auzi vocea lui Rusu cu ecou. Nu mai veniti încoace!

— Ce ne facem?! se tângui ministrul justiției. Ne-au prins la mijloc!

Opțiunile supraviețuitorilor scădeau rapid. Asaltați din ambele flancuri, nu mai aveau altă șansă decât să rămână pe ventilatorul care secerase și feliase zeci și zeci de trupuri, o parte împrăștiate pe pereți. Iar pe lângă mirosul oribil și aspectul halucinant de abator uman, lamelele metalice care retezaseră atâtea vase de sânge erau năclăite într-o mâzgă brună pe care oamenii alunecau tot timpul, Avram căzu și se lovi cu capul de axul central,

ministrul de finanțe zbură cu picioarele în sus dezvelindu-se complet, însuși Rusu alunecă și căzu peste ministrul de finanțe, căruia îi fractură un picior, Avram parcă nici nu auzi urletul revoltat al demnitarului, să fi fost nebunia prea mare, să se fi lovit așa de rău la cap?...

— Aveți grijă la cele două uși! urlă maiorul, ridicându-se pentru a se pune, pavăză impunătoare, în ușa dinspre sala motoarelor, în timp ce Ursu făcea același lucru cu intrarea din partea opusă.

— Nu-i lăsati să intre! zbieră ministrul de finanțe, care renunțase să-și mai țină pantalonii rupți și murdari de praf și sânge închegat de pe jos. Rusu și Ursu respingeau zombii cu lovituri de pumn, de cot, de picior, cădea unul, veneau alți doi, îi puneau la pământ, se ridica primul, îl puneau la pământ, se ridicau toți trei, pe unul îl țineau de gât, să nu muște, pe ceilalți îi loveau în cap, cădeau, din spate veneau doi noi - și tot așa, era o muncă grea și care necesita concentrare clipă de clipă, o singură mișcare greșită și dinții aveau să sape în carne, în tendoane, în limbă, în ochi, în orice loc le-ar fi facilitat accesul la sânge, la cele șase corpuri fierbinți, mustind de sânge, care le refuzau fericirea!

La un moment dat, Rusu avu o ezitare. Atacul zombilor era condus de jandarmul țigănos, căruia maiorul îi tăiase palma în încercarea de a-1 salva. Cumva, fusese copleșit, mobila căzuse, zombii îi băuseră sângele și îl făcuseră de-al lor, și acum, fără minte, se năpustea feroce către hrană, iar hrana ezită o clipă, ceea ce Avram surprinse și inima îi stătu: dacă Rusu moare, sunt terminați!

Dar reflexele maiorului îi întreceau ezitările. Rusu ridică un picior până la o înălțime neverosimilă, îl destinse ca din tun și își lipi talpa de chipul fostului coleg, iar fața acestuia trosni în mai multe locuri și fostul jandarm s-ar fi prăbușit dacă ar fi avut unde; așa, se constitui într-o stavilă, fie ea și efemeră, în calea zombilor care veneau înfometați din spate.

— Avram, îl strigă Ursu. Vino aici și când îi dărâm eu, tu trage ușile înăuntru!

Scriitorul nu înțelese nimic, dar trebuia să facă ceva, nu putea sta acolo așteptând ca ofițerii să facă o greșeală, era normal ca până la urmă să facă o greșeală și atunci puțul avea să fie inundat de zeci și zeci de maxilare mânate de o foame dureroasă și în scurt timp el însuși va mai fi doar o cochilie locuită de o stafie dornică de sânge, oare când va fi zombi va mai gândi? Va mai gândi ca un om? Va mai gândi ca Radu Avram? Se va simți om prins în capcana trupului de zombi sau chiar va dori să reteze carotide cu incisivii și să se hrănească cu sângele fierbinte și abundent care îi va umple gura, îl va stropi pe față și pe gât și pe mâini, al vreunei, cine știe?, tinere stagiare de ministru, studentă de 10, care avea un logodnic pe care îl iubea din toată inima, părinți care o adorau și o surioară mai mică, pentru care era modelul în viață, iar acum murea gâlgâindu-și viitorul în gura monstrului care sărise pe ea fără motiv?

— Acum! mugi Ursu. Trage ușile astea înăuntru!

Avram își scutură visarea și veni lângă ofițer, care se opinti în primii zombi și îi dărâmă pe spate, scriitorul

plonjă ca un portar care a înțeles unde va executa penaltiul atacantul advers, apucă ușile pe care trecuseră Roman și ceilalți demnitari mai devreme și le trase înăuntru, în puț, cu o clipă înainte ca zombii să atace din nou, iar ofițerul să îi izbească cu pumnii din nou. Nici nu mai știa dacă Ursu îi spusese ce trebuia să facă sau înțelesese el planul, dar se apucă să înțepenească ușile în dreptul gurii de vizitare, între inelul ventilatorului și țevile de pe perete, ajutându-se de o mână de pe jos, un cot, o bucată informă de trup omenesc, parcă distingea un ficat, ciudat, parcă se uita de undeva de sus, de la suprafață, și se vedea cu mâinile în cărnuri însângerate, i se părea la fel de firesc cu a lua bucăți de text și a le lipi pentru a creiona o scenă într-unul dintre romanele sale, în fond așa făcea și acolo, scria o scenă, nu era bună, nu o ștergea, ci cu tasta Enter o muta mai jos cu câteva rânduri, apoi o res- cria, dar în varianta inițială era o frază perfectă, pe care o decupa cu Cut și o lipea cu Paste în varianta a doua, din bucăți de frază în care abia pâlpâia viața făcea un personaj care prindea viață plină, din propoziții cu miez clădea un Golem care mergea șchiopătând și dărâma case în cale, un Gog masiv dar prost croit care își vedea de interesele lui în pofida bunelor intenții ale autorului, din hălci de ficați și pulpe înjgheba o stavilă și Ursu, cu un icnet, înfipse definitiv un tors uman, blocând calea zombilor.

— Stânga, liber! spuse în același timp Rusu și, surprins, Avram văzu că, în timp ce el și sergentul blocaseră flancul drept, maiorul, de imul singur, ridicase un zid de leșuri în calea invadatorilor hemofili din cel stâng. Baricada car-

nala nu avea să țină însă prea mult, zombii se împingeau în ea și o făceau să se miște și să se aplece și să se unduiască scârbos, dar pe moment ținea.

— Deocamdată suntem bine, spuse Rusu. Nu au pe unde să intre. Acum trebuie să...

își tăie singur vorbele și se uitau toți la un zombi chel, gras și complet gol, cu părți din trup putrezite, care stătea lângă ei.

— Pe unde mama dracului a intrat?! urlă Coroiu, pentru prima dată pierzându-și rău cumpătul și uitândv-se disperat la cele două baricade din came. Ce se întâmplă aici?!

Le lua o clipă nesfârșită ca să înțeleagă că ministrul de finanțe nu mai era cu ei. „Nu mai înțeleg nimic, ce dracului se întâmplă aici, s-a transformat în zombi?!" Și încă una la fel de obositor de lungă ca să priceapă că intrusul picase de sus, de la un etaj superior. Peste ministrul de finanțe.

— Judecata divină! exclamă Avram înfricoșat, în timp ce o bufnitură marcă prăbușirea unui bătrân negricios în fața lui Coroiu, care sări un pas în spate și alunecă pe sânge și căzu, bătrânul negricios se ridică netulburat și deschise gura să se înfigă în piciorul politicianului, pentru a doua oară Avram văzu piciorul de mamut al maiorului strivind un craniu, nu ca în filme, de tot, dar cât să pârâie, să-și piardă parțial forma, iar posesorul să nu mai miște, Ursu trecu un pumnal militar prin ochiul celui care îl remaniase pe ministrul de finanțe, încă un zombi pică din cer între ei, din fericire însă căzuse drept în cap și nu se mai ridică.

— De aici nu mai scăpăm! Suntem morți! se tângui ministrul justiției. Lângă el, colegul său de cabinet se ridică de sub contribuabilul care îl ucisese și ar fi vrut să ia o gură bogată de came străbătută de focul viu al sângelui, dar, fiind țintuit sub ucigașul său, nu ajungea, clămpănea sinistru încercând să muște, Avram își luă avânt și își lăsă talpa cu toată puterea și, își dădu seama, ura peste craniul ministrului de finanțe, „Dacă nu am scăpat lumea de Ștefan Ivan, măcar să răzbun manifestantii din Piața Victo- riei!", își spuse el, dar talpa i se lovi de capul demnitarului ca de o piatră. Lovi de încă două ori, tot fără efect, osul era mult prea tare ca să fie spart ca în filme, Ursu interveni, lansând pumnalul cu atâta forță, încât trecu prin ochiul ministrului, prin creier, prin os și se auzi cum clin- căne în oțel. Portofoliul finanțelor era vacant.

— Mama dracului, nu mai pot scoate cuțitul! se plânse sergentul. Fir-ai al dracului, ce cap tare ai!

Zombii continuau să cadă, majoritatea își sfărâmau capul de oțel, unii însă supraviețuiau, sau supramorțeau, și se ridicau la atac, dar Rusu, Ursu, Avram, chiar și ministrul justiției și Coroiu luptau cu ei, tot mai obositor, tot mai obosiți, tot mai fără vlagă, deodată oțelul tresări și alunecă într-o parte cu oameni și zombi cu tot, inelul de oțel cedase într-o parte și acum se căsca o mică gaură prin care două leșuri alunecară în hău și gaura stătea să se mărească, ventilatorul scârțâia și se mișca sub ei...

— Se desprinde! strigă Coroiu. O să cădem în puț! Trebuie să ieșim de aici!

— Unde morții mă-sii să mai ieșim?! urlă și ministrul.

Undeva, sus, cineva închisese robinetul cuzombi. Desigur, nu mai conta. In câteva minute, poate nici măcar atât, alte două torente de zombi aveau să intre peste ei și să-i spulbere și apoi să cadă cu toții în prăpastia de 200 de metri de dedesubt. Erau asediați din toate părțile: din dreapta, din stânga, de sus și, în pregătire, de jos. Nu mai exista scăpare.

— Asta ne-a fost, spuse, calm deși gâfâind, Rusu. Domnule sergent Ursu, activez clauza 101.

— Am înțeles, domnule maior. Confirm activarea clauzei 101.

Asta ce dracu mai era?! Le ardea acum să vorbească oficial? Ce-i apucase pe maniacii ăștia? Și ce naiba era clauza 101?

— Ce naiba e clauza 101?! întrebă și Coroiu. Ce vreți să faceți? »

— îmi pare rău, spuse oficial maiorul. Conform legilor și ordinelor primite, în desfășurarea misiunii curente, am activat clauza 101. Misiunea noastră are ca scop salvarea vieții membrilor guvernului. Clauza specială însă prevede că, dacă misiunea nu poate fi îndeplinită și membrii guvernului sunt în pericol iminent să fie infectați, trebuie să fie anihilați.

— Ce mortii mă-sii zici tu acolo?! (

— Sunteți în pericol iminent să fiți infectați, iar partidul nu vrea să își compromită imaginea. Aș fi vrut să nu se ajungă aici, dar am ajuns aici.

— îți ordon să nu mă atingi! Anulați clauza 101!

— Nu aveți calitatea de a o anula.

*

Toți oamenii gâfâiau de emoție și groază, în picioare toți, în timp ce zombii se izbeau în baricadele care cedau.

— Bine, fie! acceptă Coroiu, disperat, probabil mai mult ca să câștige timp. Impușcă-mă și gata!

— Aici e o mică problemă, oftă Rusu. Din păcate, nu mai avem muniție.

— Și atunci cum...

Ventilatorul, sub ei, se înclină cu o trosnitură și mai mult, scârțâind prelung, fostul ministru al finanțelor se prelinse în hău, oamenii trebuia să se țină de ce puteau să nu cadă la vale.

— Va trebui s-o facem cu mâinile goale, concluzionă Rusu. Sergent, execută ordinul!

— Sunteți complet nebuni?!

Rusu și Ursu se îndreptară spre cei doi demnitari. Coroiu, mereu în gardă, îl împinse pe subordonatul său către ofițeri și cu o iuțeală uimitoare sări pe țevi și începu să escaladeze ceea ce păruse, până atunci, a fi imposibil de escaladat. „Mă rog, imposibil dacă nu te urmărește Rusu să te zdrobească!" gândi îngrozit Avram. „Oare or să mă ucidă și pe mine? Că am văzut asta?!"

— Nu, las...

Ursu îi reteză ministrului vorbele odată cu o figură de judo care îl lipi cu un trosnet de metalul rece și umed, apoi se urcă cu genunchii pe burta lui, îi apucă fruntea în mâinile uriașe și îl lovi, icnind, cu occipitalul de ventilator! Avram jură că auzise osul trosnind. Apoi veni a doua lovitură, apoi a treia, ministrul dădu ochii este cap, sânge abundent i se scurgea din craniu odată cu viața, lui

Avram i se făcu din nou rău, ministrul justiției murea sub ochii lui, cu capul sfărâmat sub brațele ca niște picamăre ale sergentului. Rusu se repezise după Coroiu să-l dea jos, dar alunecă și se îndreptă în viteză spre gaura către hău...

Trupul mătăhălos al maiorului se izbi și rămase lipit de inelul metalic al ventilatorului și perete: era prea mare ca să cadă printre ele! Se ridică, Coroiu se chinuia să urce, Rusu făcu un salt neverosimil de baschetbalist, îl apucă de picior pe premierul țării și-l trase jos. Coroiu își sparse buzele la contactul cu elicea, Rusu îi puse piciorul pe spate, pentru a nu-1 mai lăsa să fugă, îl apucă de cap, răsună o împușcătură, Avram văzu limpede cum obrazul maiorului explodează într-o jerbă de sânge și came, se prăbuși pe spate! Coroiu se ridică, avea, de unde până unde?, un pistol în mână.

— Nu vă apropiați! răcni apocaliptic șeful guvernului. Vă împușc pe toți, pe toți!

Ursu se repezi la maior, acesta nu murise, glonțul îi lovise tangențial pometul și probabil arăta mai rău decât era de fapt. Rusu însă avea acum o urmă proaspătă de meteorit în fața lui mare cât Luna și sângera, sergentul încercând să-i acopere rana cu ce putea.

— Scoateti-mă de aici! răcni din nou Coroiu. Vă ordon [1] să mă scoateți de aici! ♦

— Nu avem pe unde fugi, îi spuse cât mai reținut Ursu. Veți fi mușcat, veți muri, veți învia, veți ieși poate pe stradă și tot mapamondul va vedea cum prim-ministrul țării mușcă de gât cetățenii nevinovății Vreți să faceți de rușine țara asta, funcția asta, partidul ăsta?!

— Dacă nu mă ajutați, mai bine vă împușc! Pe toți trei! Tu, civilul idiot! îndreptă el inexplicabilul pistol către scriitor, care holbă ochii. Du-te la marginea ventilatorului și spune-mi dacă vezi vreo ușă în puț pe unde să putem coborî! Mișcă odată!

Avram se târî, pe metalul alunecos, mânjit cu sânge și nu numai, către marginea hăului, încercând să găsească o cale de a evita prăbușirea în gol. Premierul era tot mai isteric, își dădea seama că în curând urma să se prăbușească în puț dacă nu pleca mai repede, iar singura cale era pe acolo, prin deschizătura care dădea, mai curând, spre moarte.

— Mai repede! urlă Coroiu la Avram. Te împușc fără remușcări!

Scriitorul se opri deodată, holbându-se în hău. Apoi, lăsă capul jos și rămase nemișcat. Coroiu făcu ochii mari și îndreptă iar pistolul asupra sa:

— Dacă tu crezi că...

Apariția ministrului pentru românii de pretutindeni parcă se petrecu cu încetinitorul, ridicând un noian de întrebări, într-o fracțiune de secundă, oamenilor prezenți, pentru care timpul se dilatase și aveau răgaz, într-o clipire, să se întrebe pe unde intrase ministrul, de unde venea și, cel mai important, cum de apăruse aici dacă murise puțin mai devreme sub ochii lor?! Ministrul se năpusti cu o furie absurdă la Silviu Coroiu, izbindu-1 cu fața în față atât de tare, încât sări sânge, premierul fu aruncat pe spate și căzu, scăpă pistolul din mână, deodată timpul reveni la fluiditatea normală și viitura timpului mătură

totul în cale, pistolul alunecă rapid pe ventilator, către hău, și numai cu o clipă înainte să dispară îl prinse Rusu.

Tot atunci, oamenii înțeleseră că ministrul pentru românii de pretutindeni nu mai era, pasămite, ministrul pentru românii de pretutindeni; era numai capul ministrului pentru românii de pretutindeni, proiectat cu deltoizii proeminenți ai fostului handbalist Suru, care, după ce reușise să se întoarcă din fundul iadului tapetat cu politicieni și zombi, văzând situația disperată și urgentă, dăduse de craniul ministerial, generos în dimensiuni și ușor de apucat de părul bogat, și, găsindu-i pentru prima dată în existență o utilitate, îl luase de pe țeava imediat de sub ventilator pe care se oprise din zbor și, ițindu-se în gaura prin care se uita Avram, îl spulberase cu el pe Coroiu.

Acum însă, craniul fără continuare se rostogoli pe jos, ricoșă în marginea ventilatorului și apoi hurducăi oribil la vale nimerind în gaura care dădea în puț, unde și dispăru pe vecie. „Nu mai joc în viața mea la flippere!" își zise Avram.

Stăteau toți cum puteau, gâfâind, plini de sânge, al lor și al altora, loviți, răniți, tăiați, împușcați, epuizați. Silviu Coroiu păstra o oarecare distanță jignit-prevăzătoare, iar Ursu încerca să bandajeze rana din obrazul maiorului. Suru îi liniștise că ventilatorul se sprijinea pe niște țevi și din poziția aceea nu mai putea cădea.

— Nu mai apar odată trupele alea? mormăi premierul. Parcă trebuia să ne salveze fundurile. Avram mormăi:

— Se pare că a avut loc o schimbare de planuri!

Silviu Coroiu, nemulțumit de lipsa de răspunsuri pertinente, ridică puțin volumul:

— Nu puteți să-l mai sunați o dată pe Grama?

— M-am apărat cu stația, altceva nu am avut la îndemână, explică Suru. Am lăsat-o în gura unui mort care voia să mă muște. I-am vârât-o aproape pe toată. Nu a avut nici pe naiba, dar măcar nu m-a mai putut mușca.

— Oricum, nu îmi vine să cred că ai scăpat, îi spuse Avram. Mă simțeam vinovat că din cauza mea o să... ♦

— Poți să te simți vinovat în continuare, îi răspunse el serios. Era „să..." de cel puțin zece ori în puțul ăsta nenorocit.

— Cu atât mai mult mi se pare senzațional că trăiești, ba ne-ai mai și salvat, i se frânse scriitorului vocea spre final, trăgând cu coada ochiului la Coroiu.

— Am scăpat eu și din situații mai rele, oftă Suru.

— Mai rele decât singur într-un puț infect și adânc plin cu zombi?!

— De ce crezi că i se zice Penicilină? interveni Ursu.

Avram ridică din umeri, în semn că îi scăpa complet legătura.

— Mai la începutul carierei, când ne-am cunoscut, s-a nimerit să rămână singur într-un grup de microbiști...

— Oamenii mei preferați, mormăi Suru cu atâta obidă, că oamenii râseră, prima dată după mult timp.

— ...care ieșiseră furioși de la meci, că echipa lor pierduse, și se luaseră la smardeală cu paznicii, era un stadion mic, pe vremea aia nu veneau jandarmii la orice meci. A ieșit scandal, au venit jandarmii, iar Suru, fugind după un microbist, s-a pomenit singur cu vreo, câți erau? Douăzeci?

— Știi bine că erau maxim zece!

— în tot cazul, când mi-am dat seama că rămăsese singur cu ei, m-am dus să-1 caut, așteptându-mă la ce era mai rău. Când l-am găsit, jur!, îi aliniase pe toți, după ce îi bătuse, și cu bucăți de cărămidă, de ce găsiseră, scriau toți pe un perete: „Numai idioții stau mai mult pe stadion decât pe nevastă", iar el îi îndemna cu șuturi în cur. Ne-am spart de râs, împreună cu lumea din cartier, și de atunci i-a rămas porecla Penicilină. înțelegi?

— Microbiști, microbi, penicilină?! ridică din umeri scriitorul.

— Exact! E bun, domne! îi aruncă Ursu maiorului, care zâmbi îngăduitor.

— Sigur e fascinantă legătura dintre fotbal și penicilină, hai să lăsăm baltă supraviețuirea și s-o căutăm! zise cu ton diafan Coroiu, apoi îi renăscu sclipirea belicoasă din ochi: Voi altă treabă nu aveți?! Ati uitat că sunteti la muncă? Ați lăsat în urmă, din neglijență, trei oameni, acolo, pe culoar. Trei demnitari ai statului român! Și voi stați aici și depănați amintiri haioase!

— Nu putem ajunge la ei, îi arătă Rusu baricada de came dincolo de care zombii încă încercau să intre peste ei, deocamdată fără niciun rezultat. Dar vor fi salvați de echipa care vine. Deocamdată, grație marelui patriot, sunt în afara oricărui pericol, ați văzut și dvs.

— Și ați mirosit, adăugă Ursu.

— Nu sunt de acord să-i lăsăm acolo! Vă ordon să-i aduceți acum.

— Domnul vicepreședinte Grama mi-a ordonat să nu ne mișcăm de aici, ca să ne poată găsi echipa de salvare,

argumentă Suru. Stați liniștit, domnule prim-ministru, s-a încheiat! Suntem ca și salvați. Tot ce trebuie să facem e să nu ne mișcăm din locul ăsta.

— Ți-o fi ordonat ție, nu mie! Eu îți ordon ție, domnule maior, să te duci după ei! Ceilalți rămân aici, pentru paza mea!

— Am înțeles, spuse grav Rusu și se ridică, desfășurându-se. Avram era revoltat și dădu să deschidă, în fine, gura, când se auzi un țipăt în stânga lor, din direcția în care veniseră. Nu puteau vedea foarte bine, ușa fiind acoperită de panoul electric și, dincolo de el, de zombi, dar de auzit se auzi, foarte clar, un apel disperat: „Ajutor! Vin după noi!".

— E doamna ministru al educației! tresări Silviu Coroiu.

— Dă-mi pistolul, îi ceru Rusu colegului său. Trase piedica micuțului Walther, apoi, băgându-1 printre tocul ușii și panou, trase rapid mai multe focuri de armă, doborând toți zombii care încercau să intre. In fața acestora, se apropiau greoi Oratorul și miniștrii.

— Ajutor! urlă Roman, fugind spre ei în urma celor doi demnitari. Vin mulți din urmă!

— Dați baricada la o parte! ordonă maiorul.

— Nu dați nimic la o parte! se schimbă prim-ministrul. Dacă o dați jos, ne vor mânca pe toți!

— Parcă voiați să-i salvăm! Acum îi lăsăm să moară?!

Cei trei oficiali fugeau spre ei dezlânat, care șchiopătând, care împiedicându-se, care ținându-se de pereți. Mai aveau câțiva metri, Ursu și Suru se opintiră în bariera de cadavre ridicată mai devreme de maior, ca să le facă

loc, Roman se împiedică și căzu, cât era de mare, lovindu-se cu fața de podea și rămânând în urmă, toți oamenii din puț ieșiră ca să-i ajute...

O bubuitură prelungă le luă mințile, tavanul holului pe care alergau politicienii se prăbuși, oamenii din sala motoarelor văzură limpede, chiar dacă fulgerător, cum tavanul de beton coboară peste miniștri, îi lovește în cap, îi aruncă la podea, coboară până la ei și îi strivește complet, prăbușindu-se cu o perdea grea de praf, care îi izbi în plin și pe privitori, pereții pârâiau, cel cu ușa se rupse ca un bețigaș, tavanul făcu un salt scurt spre ei, se aruncară la podea la unison, tavanul cobora spre ei încet dar implacabil, pârâind și trosnind, tencuiala le exploda peste cap, se stinse lumina, urlau în beznă...

Totul se opri. Era o liniște mormântală. Nu vedeau nimic, cât de aproape o fi tavanul? se întrebă Avram.

— Apelul, se auzi înăbușit vocea maiorului.

— Ursu, prezent.

— Suru, prezent.

— Avram, prezent, se grăbi scriitorul, după care se lăsă iar liniștea.

— Domnule prim-ministru! Răspundeți! Domnule prim-ministru!

— Ce naiba s-a întâmplat? A fost cutremur?!

— Exclus. Nu se poate și invazie de zombi, și cutremur în același timp!

— Păi bine, și atunci de ce a căzut palatul?

Două lanterne se aprinseră. Tavanul coborâse până la o jumătate de metru de ei și încă trosnea, ca și cum se pre-

gătea să le dea lovitura de grație. Prim-ministrul țării zăcea cu fața în jos, fără să miște. Și mai rău, părea că se termină brusc la genunchi; lui Avram îi trebuiră câteva secunde bune ca să își dea seama că partea dinspre puț a tavanului, care se prăbușise unindu-se cu podeaua, îi prinsese picioarele sub ea lui Silviu Coroiu, unul dintre cei mai puternici bărbați de stat ai țării.

— Avram, ești mai aproape. Vezi tu dacă trăiește!

Scriitorul știa foarte bine ce avea de făcut. Doar mai văzuse asta în filme de atâtea ori! Mâna sa căută gâtul premierului, încercând să găsească pâlpâirea vieții. Nu găsi însă nimic. Coroiu era destul de cald, dar pulsul sigur nu se simțea.

— E mort! anunță scriitorul cu un nod în gât.

— Ia pune lanterna acolo, Surule. Așa. Normal! Domnule Avram, ți-am înțeles speranța din glas, dar i-ai pus mâna pe os! Caută-i naibii pulsul la carotidă! Mai spre... așa! Acolo!

Buricul degetului lui Avram se umplu deodată cu un ritm fierbinte și sigur.

— Trăiește! exclamă triumfător scriitorul.

Un țipăt veni din direcția în care plafonul holului se prăbușise peste politicieni.

— Imposibil, făcu Suru. A căzut peste ei!

— Ajutor, ajutor! se auzi vocea, extrem de greu de confundat, a Oratorului.

Plafonul se smuci scurt, mai lăsându-se puțin. Scriitorul intră în panică, urlând că trebuie să iasă de acolo, că vor muri. în schimb, reveni, miraculos, lumina electrică.

— Trebuie să-l scoatem pe premier mai întâi, spuse calm dar amenințător Rusu. Nu putem ieși de aici fără el.

— Ajutooor! Ajutați-mă! Sunt senatorul Roman!

— Bun, Radu, ieși de aici și du-te la senator. Ai grijă să nu cazi și să nu fii mușcat și vorbește cu mine tot timpul! Spune-mi tot ce vezi și ce faci! Voi doi, să-l scoatem pe domnul președinte!

— Aaaa! se trezi acesta. Aaaa! Ce... Ce se...

— Stați liniștit, vă scoatem imediat!

Pe măsură ce revenea la viață, Silviu Coroiu înțelegea din ce în ce mai bine în ce situație se afla. Era într-un subsol, înconjurat de zombi și oameni care vor să-l ucidă, imobilizat, cu picioarele prinse sub dărâmături, iar oamenii de lângă el, care mai devreme voiau să-l omoare, îl puteau părăsi în orice clipă!

— Nu mă lăsati! *

— Nu plecăm fără dvs.! Suru, bagă-te acolo! Radule, ce dracului faci? Vezi ce e cu senatorul!

Avram ieșise din sala motoarelor, pe îngusta fâșie rămasă din podeaua holului; dincolo, podeaua cobora abrupt câțiva metri. Scriitorul rămase pe bucățica rămasă din hol, neputând să își ia ochii de la cei trei agenți care umpleau cămăruța, micșorată drastic de căderea tavanului, încercând, zadarnic, să-1 scoată pe Coroiu; Avram se aștepta ca din clipă în clipă betonul să se prăbușească și să-i zdrobească pe toți patru, sub ochii săi, în plus lă- sându-1 singur în subsol. Vocea maiorului însă îl puse în mișcare; începu să coboare cu grijă în direcția din care se auzeau tânguirile Oratorului.

— Nu îl văd, e prea mult praf! strigă scriitorul. Simți un curent de aer rece, proaspăt, și când privi în sus observă uimit că puțul de aerisire fusese strâmbat, acum continua pieziș, cum era posibil așa ceva? Dar dacă venea aer, însemna că urma să vină și salvarea. Ce-ar fi să nu mai coboare după senator? In fond, nu era salvator de meserie!

— Nu văd niciun zombi! mai strigă el.

— Acum, la trei! auzi el vocea maiorului, apoi gemete de mare sforțare. „Oamenii ăștia trei sunt nebuni!" își zise Avram, „vor să ridice tavanul! La naiba, nici măcar ei nu pot asta!" Și se pare că, din păcate, avea dreptate, îi auzea înjurând și căznindu-se, dar fără să reușească să clintească implacabilul tavan.

— Nu mă lăsați să mor! plângea Horațiu Roman, după glas cu lacrimi adevărate. Scoateți-mă de aici! Maiorule, te fac ministru de interne! Și pe tine, șeful poliției! Numai scoateti-mă de aici! >

Atunci scriitorul îl văzu ! Deși prin perdele de praf, distingea trupul mătăhălos, în ceea ce fusese un costum alb, dincolo de o spărtură în zid.

— Ajutor! urlă Roman, remarcându-1 și el pe Avram.

Acesta înțelese că senatorul scăpase de prăvălirea plafonului mai devreme pentru că, împiedicându-se și căzând, se aflase ceva mai în spate, iar acum încerca să se târască prin spărtura din zid. Numai că traiul bun al Oratorului, pe care și-l asigurase cu delațiuni, invective și slugărnicie, se răzbuna pe el acum, întrucât corpul său abundent era prea mare pentru spațiul de trecere îngust.

— Nu mai sta acolo, ajută-mă să ies! se burzului Oratorul.

Scriitorul ocoli o gaură întinsă din podea, depăși cu grijă sulițele dornice de came de om ale fier-betonului retezat de prăbușire și ajunse la senator. II apucă de mâinile lacome după eliberare, își dădu seama din nou că dramaturgul pute oribil, era încă mânjit pe haine și pe față și pe mâini, dar nu mai conta, încerca să-l tragă afară, însă era ca și cum ai fi vrut să tragi un tren întreg de perdeaua unui compartiment. Nu avea niciun rost, concluzionă Avram.

— Vin imediat! îi aruncă el Oratorului și, urmărit de urletele acestuia, se întoarse la sala motoarelor, rămânând însă în ușă. înăuntru, trei Atlași se opinteau în plafonul căzut, scoțând gâjâituri joase, sudoarea țâșnindu-le din fețele roșii și murdare, și exact în clipa reușiră să-i tragă picioarele afară! Atlașii căzură extenuați. Prim-ministrul ieși târâș din sală, mai să cadă peste Avram, stupefiați amândoi că politicianul, deși zgâriat rău, însângerat, cu pantalonii rupți, nu avea picioarele rupte sau strivite și le putea mișca fără probleme.

— Nu l-ai scos pe Roman?! întrebă Rusu gâfâind.

— Nu pot, e prea greu, am nevoie de ajutor!

— Zombi sunt?

— Nu am văzut niciunul!

Ursu, neobosit, coborî cu scriitorul către locul unde Oratorul rămăsese înțepenit. Pe drum însă, sergentul îl opri pe Avram.

— Nu ți se pare că nu a mai zbierat de mult? șopti el.

— Crezi că?...

— Apropie-te cu grijă. Merg eu primul.

Subsolul se mai coșcovi puțin peste ei, scârțâi din toate încheieturile și grinzile, începu să plouă din nou cu praf și tencuială.

— E în regulă, îi spuse Ursu scriitorului, care se aruncase pe burtă îngrozit. Doar s-a mai așezat puțin. Hai să-1 scoatem pe senator și să ieșim de-aici!

Din cauza prafului gros, nu vedea foarte clar ce se întâmplă cu dramaturgul senator. Acesta, ieșit pe jumătate din gaură, se zvârcolea, dar nu mai striga. Ursu se apropie cu grijă de el, pentru orice eventualitate apucând și un bolovan de beton, pe care Avram îl estima la vreo cinci kilograme.

— Ce naiba face?! îi șopti din spate scriitorul. De ce se mișcă așa de ciudat?

— Nu știu. Nu îl pot vedea la față!

Ursu se aplecă peste el și, precaut, îi ridică fața. Din păcate, praful gros amestecat cu transpirația năclăioasă și alte fluide corporale care nu mai aveau nevoie de prezentare alcătuiau o mască prin care nu se putea distinge mare lucru.

— De trăit, trăiește, spuse Ursu.

— Crezi că a fost mușcat?

— Nu cred, pentru că nu sunt mișcări de zombi. Aia se mișca altfel, parcă la întâmplare. Domnule senator! ridică el vocea. Domnule senator!

Roman se smuci deodată, ca și cum ar fi făcut o încercare disperată de a se elibera, dar aceasta rămase fără efect.

— Dacă nu e mușcat, de ce naiba face așa?!

— Poate s-a dilit! găsi Ursu o explicație.

— Asta sigur și nu de ieri, de azi!

Deodată însă, senatorul Roman, care probabil își revenise, începu să zvâcnească, să geamă, să înainteze și părea că, în fine, va ieși. Ursu și Avram dădură să îl apuce de brațe, să îl ajute să iasă, dar dramaturgul izbândi și se ridică în fata lor.

— Domnule sena...

Holbară amândoi ochii. Acum înțeleseră ce se întâmplase cu dramaturgul politician. De mușcat fusese mușcat, dar asta era cea mai mică problemă a lui. Cine îl mușcase, pesemne un zombi mai sfrijit, nu se mulțumise să ia o gură de dramaturg, ci săpase - o fi fost miner când trăia? - cu dinții și săpase și săpase, croindu-și loc printre oasele Oratorului, înfruptându-se din ficatul zemos, din inima mustind de ură, din țesutul adipos abundent, în drum către desertul și încununarea unui meniu de vis - creierul. Practic, zombiul intrase în Roman, îl purta ca pe o haină largă și, mâncându-1 fără oprire în căutarea creierului bogat vascularizat, îl împingea înainte și în același timp își îndepărta singur âinta cenușie, nereușind să o atingă, ceea ce îl făcea și mai furios...

Bolovanul mânuit de Ursu sfărâmă capul mare și gras și ochelarii smintiți pe care senatorul nu-i dăduse jos, dar se dovedi a fi fost o mișcare inutilă, întrucât zombiul din interiorul cadavrului nu fu afectat de lovitură. Atunci Ursu îi trase un șut în piept, aruncându-1 pe spate, și se grăbi să urce la loc, ajutându-1 și pe scriitorul aflat în per-

manent șoc. Se așezară lângă ceilalți trei supraviețuitori. Suru acuza dureri groaznice de burtă.

— Ai fost mușcat? sări Coroiu.

— Cine dracului să mă muște?! Nu știu ce am...

— Lasă-mă să văd, îi spuse maiorul, inspectându-1 în grabă. Te doare aici?

- Da! F***-i!

— O să trăiești, îi comunică Rusu. Cel mai probabil ai hernie.

— Te-ai sforțat prea tare! mârâi Ursu.

— Dacă afectează intestinele, se poate opri alimentarea cu sânge și în câteva ore face cangrenă.

— Se mai poate deplasa? nu lăsă Coroiu de la el nicio secundă, dar militarii nu îi răspunseră, ci îl ajutară să se ridice pe camaradul lor, care se strâmba de durere, dar nu mai spunea nimic.

— Și acum? continuă Coroiu.

A doua oară la rând nu primi răspuns de la subordonații săi. Totuși primi de la cineva: se auziră iarăși grohăitul amenințător și foșnetul scârbos al zombilor, care păreau că și-au revenit și au găsit noi căi către creierele zemoase care încă îi sfidau după atâta timp. Cel puțin zece zombi veneau dinspre ventilator, în vreme ce din partea opusă urcau încă o dată pe atât.

— Mi-ai consumat gloanțele pentru dobitocii ăia! mârâi cu răutate Coroiu. Unde mai fugim acum?!

Asaltul renăscut al zombilor din partea de jos era condus de Roman, mânat înainte dezarticulat de cel care îl mânca pe interior. Mic, dar voinic, zombiul îl propulsa

înainte, cu capul mutilat, diform, și mâinile atârnând ca niște apendice inutile, o marionetă ridicolă, posedată de o lăcomie atavică. Doi bolovani îl loviră cu forță, dar nu îl doborâră.

— Roman și mort face rău! exclamă scriitorul, scos din minți de groază. Rusu dădu să-i răspundă, când deodată făcu o față mirată și, ca o cloșcă ce își protejează puii, își întinse brațele ca niște aripi uriașe și îi apăsă pe toți, silindu-i să se aplece; și înainte ca Avram să se poată întreba ce naiba se mai întâmpla și de data asta, auzi rafale scurte de pistol-mitralieră și cu coada ochiului văzu carnea și sângele sărind din marioneta Roman și din zombii din spate. De undeva de sus, un grup de militari mitraliau zombii, culcându-i la pământ rând după rând. In câteva zeci de secunde, toți zombii erau răsmorți.

— Suntem echipa de salvare, rosti o voce odihnită. Domnul prim-ministru este prezent?

— Aici, aici! strigă Coroiu. Două grupuri coborâră spre el, iar altul către ceilalți supraviețuitori. Aceștia se ridicară - mai puțin Suru, care căzu săgetat de dureri groaznice.

— Cred că a fost mușcat, aruncă cu răutate și glas tare Coroiu pe când era escortat afară.

— Avem un supraviețuitor compromis! anunță comandantul echipei de salvare, dar Rusu îi puse mâna în piept:

— Avem pe dracu! Nu e mușcat!

— îmi pare rău, ăsta e protocolul. Orice persoană compromisă, indiferent de funcție, trebuie eliminată pe loc. Sergent, executarea!

Fulgerător, maiorul dădu să-l imobilizeze pe comandant, Avram se aruncă iar la pământ, nu, nu se mai puteau lupta și cu oamenii! Era prea mult!

Comandantul era însă odihnit și mai tânăr; evită manevra lui Rusu și, spre surprinderea lui Avram, îl dărâmă el, amenințându-1 cu AKM-ul, în timp ce alți militari făceau la fel cu Ursu, iar un altul îi puse o talpă pe piept scriitorului; și doi militari traseră câte o rafală scurtă, de aproape, care sfârtecară fața și capul lui Suru.

— Gata, s-a terminat! Vă escortăm către suprafață!

III

înfrângerea de pe Calea

Avram se uita cu ochii mari la firmamentul nocturn. Nu își dăduse seama niciodată cât de mare e cerul. Parcă de- abia acum, după ore întregi, lungi cât o viață de om, într-un subsol, era pătruns cu adevărat de imensitatea copleșitoare a cerului. „Oamenii stau sub cerul liber și nu știu că au un loc în față la spectacolul universului. Și nu contează că ești în curtea Palatului Victoria, ca mine, acum, sau pe un câmp sau pe o stradă urâtă. E suficient să ridici ochii și vei putea admira minunăția cosmosului, vei putea zbura cu privirea și gândul miliarde de ani-lumină..."

In curtea palatului era agitație mare, militari, poliție, civili, echipamente grele, lumea intra și ieșea după o logică pe care Avram încerca în zadar să o pătrundă. Medicii se agitau lângă el și ceilalți trei supraviețuitori (Coroiu era puțin mai departe de ei), curățindu-i, dezinfectându-i, pansându-i, punând copci (mai ales lui Ursu, la obraz), făcând injecții. Avram auzise un ofițer spunându-i lui Coroiu că deocamdată nu pot ieși din incintă, protocolul

cerea evacuarea numai după ce exista certitudinea că niciuna dintre persoanele aflate în incinta nu este compromisă. In același scop, supraviețuitorilor li se făceau analize.

— Analize ca să ce? protestă furios Coroiu. Să vedeți dacă nu am fost mușcat? Voi sunteți proști?! Suntbătut, tăvălit, murdărit, dar mușcat nu, nu se vede?

— Așa e regulamentul, domnule prim-mi...

— Nu mă interesează! Și unde e, domne, Grama?! Am ordonat să vină la mine! Unde umblă?

Rusu și Ursu îndurau îngrijirile fără să scoată un cuvânt. Avram nu îndrăznea să vorbească cu ei, știa foarte bine de ce sunt dărâmați. Nici lui nu-i venea să creadă, de altfel. Bietul Suru scăpase de microbiști, de zombi, de infractori, de toate leprele pământului, pentru a sfârși împușcat în față din cauza unui politician!

Lui Rusu îi sună telefonul fără încetare, dar respingea majoritatea apelurilor; se pare însă că primi și telefonul pe care îl aștepta. II dădu la o parte pe medicul care îl îngrijea și se îndepărtă câțiva metri. Când se întoarse, din pământiu la față era acum roșu de furie.

— Nu a fost nici cutremur, nici nimic, spuse el parcă mestecând cuvintele.

— Au tras cu ceva?

— Nu „cu ceva". Au tras cu racheta pentru distrus buncăre!

- Ce?!

— Cum auziți! Guvernul avea, într-adevăr, un bunker buster, cumpărat în secret, cine știe pe ce interese. Și au tras cu el, cu gândul să cauterizeze complet subsolul.

— Vrei să zici că Grama ne-a jucat?

— Ne-a tras-o rău! A așteptat să primească semnalul de la noi, de la Suru..., că am găsit guvernul, și a tras cu racheta, ca să scape de toți inamicii politici! Că ucidea și zombii era doar un beneficiu colateral. Probabil avionul făcea ture deasupra orașului încă de când am coborât noi în subsol și, cum a primit apelul că suntem la puț, a dat comanda și pilotul a tras racheta drept în puț!

— Bine, dar subsolul e doar puțin avariat, nu e distrus complet, exclamă până și scriitorul.

— Da, și vă spun imediat și de ce: căcatul ăla de bombă cumpărată de partidul curului nu a explodat! Fie era muniția veche, fie i-au prostit și și-au luat țeapă neagră, că nici nu avea muniție în ea, habar n-am.Cert e că e racheta a trecut prin betoane ca prin brânză, a săpat un al doilea puț și ne-a strivit și nouă ultimii miniștri. In rest însă, subsolul e întreg.

— Și zombii din el la fel.

— Da! însă, și mai rău, adevărata distrugere încă nu a avut loc! Noi acum stăm pe o tonă de explozibil extrem de puternic, pentru spulberat buncăre, care poate exploda în orice secundă! Voi auziți ce zic?!

— Am fost informați, îi răspunse calm medicul militar care aștepta să-i termine de bandajat obrazul cusut. Vom pleca toți de aici imediat ce se poate, geniștii sunt pe drum.

— Ce ordin ne-a dat domnul general? întrebă sergentul.

— îl așteptăm pe Grama. Nu ne poate retrage peste capul lui. Nu în situația asta.

— Dar ne-am îndeplinit misiunea! protestă Ursu. Am salvat premierul și am reușit să împiedicăm răspândirea infectatilor... ♦

— Deocamdată raportăm lui Grama.

— Care a vrut să ne omoare! spuse îngrozit scriitorul.

— Așa e la noi la muncă, îi scăpă lui Ursu.

Tăcură toți trei. Se uitau către premier, înconjurat de o armată de medici, politicieni, agenți și militari, care îi raportau, îl informau, îl pansau, unul îi tăie cămașa sfâșiată și îi dădu altă nouă.

— Dați-mi o țigară, rosti maiorul înfundat și, după expresia care umbri fața lui Ursu, scriitorul își dădu seama că maiorul nu fuma sau în tot cazul nu mai fuma de mult. Unul dintre medicii militari îl servi, iar plămânii de dimensiuni fără îndoială nepotriviți cu o simplă țigară o consumară pe trei sferturi din câteva fumuri intense ca turbina unui motor de avion în forțaj. Rusu aruncă pe jos chiștocul și îl strivi ca și cum ar fi fost craniul prim-ministrului. Se uitară toți trei către Coroiu.

Tensiunea crescuse atât de mult, încât Avram se temu că ura și revolta celor doi coloși va exploda. Și nu că Ursu ar fi fost neajutorat, dar Rusu era o rachetă antibuncăr umană, al cărei explozibil chiar funcționa și care după ziua asta mai avea nevoie doar de o scânteie infimă ca să distrugă totul în jur. Avram ar fi vrut să îi liniștească, să nu se pună cu Coroiu, dar nu știa cum. Rusu și Ursu se priviră, iar scriitorul văzu că cei doi nu mai puteau rezista. Trase aer să zică ceva, dar chiar atunci maiorul începu să vorbească:

— Să mergem să vedem dacă l-au găsit pe jandarmul lăsat pe fișet, apoi să îl evacuăm pe prietenul nostru civil.

— Eu unul aș pleca și în clipa asta, dacă ne-ar lăsa, recunoscu scriitorul, respirând ușurat.

— Ne ocupăm noi. Ursu, du-te cu el la poarta 2 și vorbește cu...

Cineva își drese vocea în spatele lor. Se întoarseră, era un civil pe care scriitorul îl recunoscu: fusese ministru de interne și era cercetat de ani de zile pentru trafic de influență. Nu apucă să se întrebe dacă fusese găsit vinovat sau nevinovat, pentru că își dădu seama ce variantă ieșise când bărbatul i se adresă lui Rusu:

— Domnule maior, sunt ministrul de interne. încă nu am depus jurământul, procurorul general este așteptat să apară aici în cel mai scurt timp. Pentru rațiuni practice însă, sunt deja superiorul dumitale. Veniți cu mine la domnul prim-ministru.

— Avram, vii cu noi, nu vreau să rămâi singur pe aici, îi spuse maiorul în timp ce plecau.

— Domnii luptători! îi luă în primire prim-ministrul Silviu Coroiu. Am înțeles că ați primit misiunea de la domnul Grama, este?

— Așa este, domnule prim-ministru.

— Și unde e domnul Grama acum?

— Nu avem această informație. (

— Dar i-ați raportat de îndeplinire, nu?

— Conform protocolului, i-am expediat un SMS în care raportam că v-am salvat, ridică foarte puțin tonul la urmă Rusu.

— Și v-a răspuns?

— Nu am primit răspuns, dar nici nu așteptam.

— îmi puteți arăta telefonul dv.?

Coroiu făcu un semn cu capul unui polițist, căruia Rusu și Ursu îi înmânară telefoanele; iar Avram nu fu foaite mirat când omul legii i-1 ceru și pe al său. De fapt, se simțea chiar important, inițiat, player: guvernul îl vedea ca pe un opozant de temut, nu numai prin condeiul nervos, dar și deoarece ieșise victorios din subsolul groazei. Oare îl considerau și pe el un soi de agent secret, cu acoperirea că e scriitor?...

— Șeful dv., domnul Grama - îl trezi din visare Coroiu -, în caz că nu știați, s-a revoltat împotriva conducerii țării și a încercat să dea o lovitură de stat. Și să ne omoare, pe mine, pe dv., pe toți din subsol. Știați asta?! strigă furios premierul. Poate că știați! Poate că erați la curent, pentru că ați încercat să ne ucideți! Domnule căpitan, vă ordon să-i arestați pe cei doi ofițeri, pentru crimă și tentativă de crimă!

Două grupe de polițiști îi înconjurară, făcându-i semn lui Avram să se îndepărteze. Rusu și Ursu, deși roșii la față de furie, nu opuseră rezistență; erau prea bine in-struiti.

— Iar dumneata, domnule scriitor... Avem nevoie de toți oamenii care știu unde se află trupurile demnitarilor. De obicei utilizăm profesioniști, dar, în caz de extremă urgență, putem recurge și la civili...

„Dacă urăsc ceva pe lumea asta, e PRP-ul!" își spuse Avram. Ar fi vrut sară cu pumnii pe Coroiu, să desăvâr-

șească el misiunea lui Rusu, pe care nu o mai putuse îndeplini fiindcă fusese împușcat în față, să-i reverse creierii afară și să calce pe ei, să-i strivească în noroi... Ar fi vrut măcar să-i poată da o palmă jignitoare, pleoscăită, ca să-1 oblige să-i aducă înapoi pe cei doi luptători, în fond ce putea păți? închisoare? Puțin probabil. Amendă? Merita fiecare bănuț! Ar fi vrut, dacă altfel nu se putea, să-i arunce adevăruri grele în față, să-l biciuiască în adjective juridice, să-1...

— Dar nu e drept! se trezi vorbind Avram. Oamenii ăștia ne-au salvat!

— Taci din gură! îi șuieră Rusu.

Acum, că luptătorii erau încătușați, Coroiu prinse curaj și, încadrat de patru paznici de corp la fel de masivi ca și agenții, se apropie și mai mult de aceștia. Scriitorul se făcuse mic și ar fi vrut să intre în ambulanță, dacă nu i-ar fi fost prea rușine s-o facă.

— Subofițerul ăsta l-a ucis pe ministrul culturii, iar maiorul a încercat să mă ucidă pe mine. Erați și dvs. acolo, se uită Coroiu fix în ochii scriitorului. Negați că așa a fost?

— V-au salvat viața de nenumărate ori, acolo jos!

— Loialitatea nu este aritmetică, domnule civil. Poți salva un om de o mie de ori, dar dacă îl trădezi o dată, se anulează totul. Iar ei, când au ucis un membru al guvernului, au trădat. Și dvs. sunteți martor. Contez de altfel pe dvs. la proces. (Făcu semn polițiștilor.) Vă rog să-1 supravegheați. îl rețineți 24 de ore, dacă nu se poate altfel.

Coroiu se întoarse și plecă, urmat de careul de namile.

— Pe ăla din stânga l-am bătut anul trecut, șopti Ursu.

— Gura! Îl repezi unul dintre polițiști. Vrei călus?

Oamenii legii îi îmbrânciră pe Rusu, Ursu și Avram, ducându-i către clădirea palatului, când deodată răsună o rafală de armă automată. Și încă una. Se întoarseră toți la fix ca să vadă un om căzând, ireal parcă, de pe palat. Se auzi un icnet general, exclamații de groază, ordine răstite, câteva persoane, medici și militari, se grăbiră către cel căzut...

Care se ridică și îl mușcă de buze pe medicul ajuns primul. Rafalele răsunară din nou, gloanțele mușcată din carnea celui căzut de pe palat, dar nu îl descurajară.

— La cap, trageți la cap! strigă Rusu, deși era puțin probabil să fie auzit.

— N-auzi să taci?! îl îmbrânci un polițist.

— Trebuie să tragă la cap! Ăștia nu mor decât împuș- cați în cap!

Se auziră alte două bufnituri, apoi încă patru. După toate aparențele, zombii escaladaseră din subsol prin puțul cel nou, creat de rachetă, ajunseseră în vârf, în punctul din acoperișul palatului pe unde intrase proiectilul, și acum coborau către masa de seară în singurul mod pe care îl cunoșteau: direct, cât mai rapid, indiferent de preț. Or, nu păreau genul de inși care să se lase descurajați de vreun picior fracturat în trei locuri; câtă vreme se puteau târî, cursa pentru fripturile ambulante continua!

Ordinele și împușcăturile se întețeau. Militarii formau un dispozitiv de apărare, care însă nu părea foarte efectiv. Gărzile lui Coroiu îl duseră pe acesta lângă clădire, cu gândul să îl bage la adăpost, dar el porunci să mai ră-

mână afară, să vadă ce se întâmplă. Era acum la zece pași de trioul de supraviețuitori, care nici ei nu fuseseră băgați încă în clădire, și lui Avram îi trăsni prin minte următoarea nelămurire: oare premierul prefera să rămână afară, cu morții vii, decât înăuntru cu Rusu și Ursu, sau afară cu Rusu și Ursu, care îl scoseseră viu din iad? In tot cazul, Coroiu era suficient de aproape încât Avram să prindă fragmente din conversațiile neîntrerupte dintre premier și toți generalii și civilii care avea fiecare să-i raporteze câte ceva. „Trebuie să mai rezistăm măcar până la 12, când se termină manifestația", presa premierul. „După aia nu mai contează." „Dar, ca să vină la manifestație, oamenii va trebui să iasă din casă!" „Nu a zis nimeni că democrația e ușoară!" aruncă Coroiu. „Dar, domnule prim-ministru, vor ieși din casă și vor fi atacați de nenorocirile astea!" „Ce, mai suntem în comunism, să le interzicem să-și exercite drepturile? Rezistați până după prânz și nu ne mai ia nimeni puterea în țara asta!"

— Să trăiți, raportez că a ajuns domnul Grama!

Avram îl văzu pe tânărul politician, înconjurat și el de niște zdrahoni în uniformă, cum pășea spre grupul lui Coroiu cu aerul că se așteaptă la o confruntare decisivă. Scriitorului îi părea rău că oamenii premierului le luaseră telefoanele, un asemenea meci de categoria grea me^r^ita filmat pentru posteritate și se întrebă dacă își va pune fiecare gorilele să-1 aresteze pe celălalt și dacă se va ajunge la bătaie de maidan, și în caz că da, dacă Coroiu și Grama vor ajunge să-și care personal pumni în ficat și să se tragă de păr.

— Dă-i drumul! se răsti unul dintre polițiști.

— Poftim?

Avram, Rusu și Ursu erau împinși către clădire.

— Eu nu sunt arestat... protestă scriitorul.

— Vă băgăm în clădire pentru siguranța dv.!

înainte să intre, Avram îi mai văzu fugar pe Coroiu și Grama răstindu-se unul la celălalt; apoi ușa i se închise în nas, blocându-i spectacolul. Erau într-un hol fără ferestre, care în partea celalaltă, douăzeci de pași mai încolo, avea o ușa metalică. Ursu, încătușat, o încercă fără convingere, știa că e încuiată. în hol nu exista nicio mobilă, niciun obiect; era însă bine luminat de mai multe aplice din tavan.

— Aveți im plan? întrebă Avram.

— Plan? zâmbi Ursu, lăsându-se să alunece încet pe lângă perete până ajunse în șezut. Nu e ca în filmele americane, Radule. Noi nu avem planuri, avem numai ordine.

— Atunci trebuie să luați legătura cu Grama.

— Care a încercat să ne facă muci ceva mai devreme? La ce bun să mai vorbim cu el?

— Ironia sorții e că, până să intre în scena politicienii, noi ne îndepliniserăm misiunea: îl salvaserăm pe Coroiu și o parte din guvern. Atunci, înainte să se prăbușească palatul. Cum a dat Grama cu racheta, cum s-a dus totul în morții mă-sii! Au murit membrii guvernului care mai rămăseseră, zombii au scăpat...

— Și nenorocirea de abia începe, confirmă Rusu. Nu cred că idioții ăștia își dau seama ce va urma. De dimineață sunt așteptați 200.000 de oameni la manifestația de

1 Decembrie. Dar mi-e teamă că nu vor fi primiți de oficialități. ci de mii de zombi. acum oameni care manifestează contra guvernului!

— Și noi? Ce vor face cu noi?

— Tu ești în regulă, îl liniști Rusu. Ți-ar face mizerii, dar sunt prea ocupați acum să nu pice de la putere, plus că au și zombii pe cap. Iar noi... noi suntem la muncă. Nu e prima dată că nimerim la mijloc. De fapt, dacă nu nimerim la mijloc, înseamnă că nu ne-am făcut bine treaba.

— Amin! întări Ursu.

împușcăturile, ordinele lătrate, motoarele mașinilor și țipetele îndepărtate, punctate rar și de bubuituri, deveneau tot mai dese. Avram nu putea trage altă concluzie decât că oamenii pierdeau luptă, iar zombii se împrăștiau în tot orașul. Dar oare ce se întâmpla, exact, dincolo de aceste ziduri, în piața în care se înfruntau morții, viii și viitorii morti?

I

Mulțimea adunată în dreptul intrării principale în Palatul Victoria creștea de la clipă la clipă și era tot mai furioasă și mai greu de stăvilit. Vâltoarea oamenilor exercita o forță copleșitoare asupra porții metalice, care începea să se clatine în balamale. în spatele ei, două rânduri de jandarmi așteptau, transpirați și speriați. Dar nu atât de civilii din afară curții, cât de cei care erupeau din palat, inundau curtea și pe care colegii lor încercau disperați să-i respingă la loc. Numai că valurile de morți umblători nu se comportau ca mulțimile despre care învățaseră ei la academie: nu le puteai aresta liderul, nu îi puteai speria,

loviturile de baston nu îi descurajau, ei continuând să înainteze, cu chipuri sinistre, și să curgă printre încheieturile dispozitivului de apărare - impenetrabile pentru oamenii vii - ca furtuna de care încerci să te aperi cu o sită. Inițial încercaseră să le facă vechea figură cu bătutul cu bastoanele în asfalt, care îi fascina atât de mult - și muriseră bătând cu bastoanele în asfalt, pentru că morții umblători nu fuseseră intimidați deloc de manevră. „Avantajul zombilor e că ucid cu sânge rece. La propriu", gândi colonelul Toma.

— O să ne prindă la mijloc! strigă și generalul. Din afară demonstrantii, dinăuntru zombii. Dă ordinul!

— Executați foc de voie! comandă colonelul Toma și pistoalele-mitralieră începură să răpăie, spărgând, în fine, înaintarea batalioanelor de morți care ieșeau din palat. Pentru prima dată de când izbucnise nebunia, viii începeau să domine morții.

— înaintați, să-i împingem la loc în palat!

— Se trage în oameni!

— Uitați-vă, îi împușcă!

— Huuooo! Criminalii!

— Nu e bine! îl apucă generalul de braț pe Toma. Ordonă încetarea focului!

— Permiteți să raportez, numai așa îi putem respinge!

— Ordonă încetarea focului! Proștii ăia din piață cred că noi tragem în oameni!

— încă nu au înțeles ce se întâmplă, dar…

— O să vuiască tot mapamondul că PRP ucide manifestanții! Nu vreau să primesc telefon de la partid că îi facem să pară criminali!

— Am înțeles! făcu Toma calm. Permiteți să raportez, poarta vă rămâne neapărată și...

— Toma! mârâi generalul. Lasă-i să se descurce unii cu alții! Și pe care rămân în picioare, îi luăm noi! Executarea!

Colonelul Toma își dădea seama că era o chestie de minute până când oamenii de afară vor înțelege ce anume iese din palat, ca viermele uriaș care ieșea dintr-un păianjen, într-un clip oribil pe care îl văzuse pe tableta fiului său. Demonstranții, jurnaliștii, toți cei care încercau să pătrundă cu forța în sediul guvernului încă nu știau că nenorocirea politică pălea în fața celei noi. Și când vor afla, va fi prea târziu.

— Dați-mi voie să-i anunț, măcar, domnule general! Să fugă de aici!

— Toma, tu pe cine aperi?! Guvernul sau oamenii de pe stradă?

— Am înțeles. Opriți focul! Nu mai trage nimeni!

Jandarmii luară degetele de pe trăgaci, deși nedumeriți. Un minut de răgaz era tot ce le trebuia zombilor. Morții sparseră dispozitivul și năvăliră, turbați și înfometați de moarte, spulberând jandarmii, mușcând din scuturi, din apărătoarele de picioare, din bocanci, din căști, ici dintr-o încheietură liberă care stropi prompt cu sânge isteric, colo dintr-o bărbie scăpată o clipă din chinga căștii, și în câteva secunde zguduiau din interior gardul palatului.

— Ce naiba e asta?! se retrase lumea înspăimântată.

Raportul de forțe se inversase. Sutele de zombi, al căror număr era suplimentat încontinuu din străfundurile ine-

puizabile ale palatului, se împingeau acum în porți, încercând să le dărâme în sens invers.

— Retragerea! urlă Toma. Urcați pe clădire pe acolo!

O mână de militari reușiră să scape din împresurarea morților, răsunară împușcături, colonelul și generalul dădeau să se adăpostească în TAB, când o explozie îl lamină pe acesta din urmă de metalul gros, apoi trupul său căzu ca o floare căreia îi rupi tulpina; Toma fu aruncat câțiva metri mai încolo, într-un tufiș. Asta îl salva, cel puțin pe moment. Fusese o grenadă, aruncată pesemne de frică de unul dintre jandarmi, care făcuse o breșă în gard, prin care zombii se scurgeau, năpustindu-se la miile de sisteme vasculare ambulante de afară. Toma își văzu cele mai negre vise prinzând viață, sau mai degrabă moarte: zombii dezlănțuiți își croiau cărare printre demonstranți ca Mircea cel Bătrân între turci la Rovine. Era o bacanală de sânge, de mușcături de față, de pulpe, de orice bucată mustoasă de came îmbibată cu sânge puteau prinde; unii fugeau, alții cădeau, toți urlau, cu ochii lui, Toma îl văzu pe președintele Camerei Deputaților, un om cu pofte nestăvilite în viață, acum mort dar cu aceleași cu pofte nestăvilite, cum își înfigea incisivii scumpi și tăioși în carotida unui tânăr, după aspect un IT-ist nevinovat sătul de hoție, și îi sugea sângele cu atât isterie și poftă, încât cei care făceau live pe Facebook cu telefoanele putură vedea cum venele tânărului gâlgâiau și zvâcneau sub gura pătimașă a politicianului.

Colonelul Toma se ridică, profitând de faptul că toți zombii erau acum în piață, și le făcu semn subordonaților să coboare și să formeze un un dispozitiv de atac.

— Radulian! vorbi în el în stație. Ieși pe poarta 2 și te sincronizezi cu Grigoroiu, să vină dinspre metrou! îi prindem la mijloc din trei părți, dacă ne scapă acum și se împrăștie, nu îi mai oprim niciodată! Dă ordin să...

Câmpul vizual îi fu brusc acoperit de ceva și îi lua câteva fracțiuni lungi de secundă ca să înțeleagă ce se întâmplă. Era generalul. Acesta, decedat cu două minute în urmă, se ridicase de lângă TAB, cu gâtul strâmb, mai mult ca sigur fracturat, fără nas și cu dinții ieșindu-i prin buze. Grohăi și se aruncă la colonel. Toma dădu să scoată pistolul, dar dinții mortului i se agățară, până la os, de mână. Crezu că o să leșine de durere, dar tot durerea îi dădu puterea să scoată arma cu mâna celalaltă și să vâre două gloanțe în corpul agresorului. Acesta îl mușcă și mai tare. Colonelul îi trase încă două, tot fără efect, încă înfipt în carnea sa. Doi morți săriră pe un coleg, chiar lângă colonel, iar alți jandarmi deschiseră focul - și zombii, și bietul tânăr se prăbușiră cu creierii străpunși, ultimul scăpând arma pe jos; Toma o luă cu stânga și o ridică, ambalat de durere, de furie și de certitudinea că își trăia ultimele clipe; aruncă o privire de o clipă spre Piața Victoriei, care devenise o câmpie a morții, pe care zombii mâncau oameni vii, care deveneau zombi și mâncau alți oameni vii, jandarmii trăgeau în zombi, unii erau mușcați, aruncau armele și mâncau și ei oameni vii, și apoi prăvăli cu forță patul armei zdrobind craniul generalului:

— Ăsta era un cartier liniștit!

Avram zâmbi obosit. Așa se petrecuseră lucrurile în romanul sau, își amintise aproape cuvânt cu cuvânt; dar,

din ce se auzea de afară, cel mai probabil același lucru se întâmpla și în realitate. Care, încă o dată, se dovedea doar o copie mai dureroasă a ficțiunii.

Ușa se deschise și un ofițer, în spatele căruia se mai vedeau alti câțiva militari, se uită la ei, cercetându-i îndelung.

— Domnule maior, veniți cu noi, spuse liniștit ofițerul.

— Ce a fost asta? întrebă scriitorul după ce Rusu ieșise. Chiar s-a dus cu ei?

— Ți-am mai zis că nu e ca în filme. A primit ordin, îl execută.

— Și dacă îl execută ei pe el?!

— Nu-1 execută nimeni! I-a spus „domnule maior". Părerea mea e că l-au chemat la muncă.

— O nouă misiune?

— Distracția nu s-a terminat, zâmbi Ursu. întrebarea e, ce facem cu tine. încă suntem răspunzători pentru tine.

— Am crezut că nu mai scap din subsolul ăla nenorocit! Dacă nu erați voi...

— Ursu! intră deodată maiorul, îmbrăcat în civil, grăbindu-se să-i scoată cătușele colegului său. Avem o misiune nouă.

Scriitorul se uita când la Rusu, când la Ursu, care însă erau ocupați să se echipeze; maiorul îi adusese haine civile, un pistol, încărcătoare și telefonul.

— Doar nu vă duceți din nou acolo!

— Bineînțeles că ne ducem. E ordin. I

— Până și eu îmi dau seama că ăștia vă trimit să faceți ceva imposibil.

— Așa sunt toate misiunile noastre, îi spuse maiorul. Nu îți face griji.

— Dar nu vă dați seama că de fapt vor să vă omoare?! exclamă scriitorul.

— Dacă ne era frică de asta, ne făceam contabili, ridică din umeri Ursu.

— Plecăm, încheie maiorul. Avram, vii cu noi!

— Unde mergem?

— Unde crezi?!

Scriitorului îi reuși câteva clipe starea de negare cu privire la concluzia logică asupra destinației, dar, pe măsură ce se apropiau de intrarea în palat, se dovedi a-i fi tot mai greu să o păstreze. Iar când, în clădire, se îndreptară către culoarul pe care mai fuseseră și care știa foarte bine că ducea în străfundurile iadului, Avram se opri.

— Nu! Nu mai intru acolo!

— Nu avem timp de prostii, se întoarse maiorul, fără să se oprească, iar Ursu îl împinse înainte.

— Vă aștept aici!

— Nu, nu ești în siguranță aici. Cu noi ești cel mai în siguranță!

— Doar ți-am zis că te-am luat pe semnătură, o dădu Ursu pe glumă. Hai, că de data asta ieșim imediat. Așa e, șefu'?

— Ține-te după noi și taci din gură și îți promit că o să ajungi acasă, mai spuse Rusu, pe când se afundau către subsol.

— Nu i-ai răspuns la întrebare lui Ursu! mai mormăi Avram.

— Care e misiunea? șopti Ursu.

— Trebuie să discutăm cu Dinu Odobeanu.

Ursu îl urmă pe maior, rumegând informația, apoi îl întrebă:

— Cumva au dat vina pe el?

— Evident.

— Incredibil! exclamă sergentul.

Scriitorul nu știa dacă să fie alarmat sau încântat. Nu știa care era legătura dintre Dinu Odobeanu și problema cu zombii pe care tocmai o avea Bucureștiul, dar, dacă era de dat vina pe Odobeanu, atunci el, Radu Avram, era primul care să semneze petiția! Odobeanu, patronul televiziunii Unda 5, era, după opinia scriitorului, unul dintre personajele care făceau cel mai mare rău României, care o țineau pe loc, îi împiedicau brutal drumul spre Occident, spre modem, spre o viață mai bună, în același timp în care el însuși devenea tot mai bogat. Pentru orice om al cărui IQ sarea peste 40 faptul că postul de televiziune încă emitea constituia o enigmă inexplicabilă. Unda 5 pretindea că face jurnalism, în țările civilizate un domeniu al cărui scop era tocmai să pună la îndoială guvernul, în vreme ce postul lui Odobeanu apăra guvernul și era asmuțit să latre și să muște pe oricine se opunea acestuia. Totul, datorită unui singur om, Dinu Odobeanu, ale cărui reiatii îl mențineau de neatins. Numai că acum, în fine, se schimbase ceva: era Rusu pe urmele lui!

Cu gândul acesta frumos în minte, Avram mai prinse un pic de curaj.

— Și ce naiba caută Odobeanu în subsol? întrebă el.

— Are un birou aici, răspunse maiorul. Nu e departe, stai liniștit, aproape am ajuns.

— Odobeanu are un birou în subsolul guvernului?!

— A avut întotdeauna... Acum, liniște!

Se opriseră în dreptul unei uși de lemn, parțial scorojită.

— Asta e biroul lui?! se miră Avram.

Maiorul deschise ușa de lemn; în spatele ei apăru o ușă metalică, serioasă. Rusu o deschise cu cheia și o crăpă puțin; înăuntru, lumina era destul de slabă. Cu pistolul în mână, intră, în timp ce Rusu îl acoperea.

— Liber, se auzi după câteva zeci de secunde.

— Intră și tu, îi șopti Ursu.

— Pot să fac poze?

— In niciun caz! Stai aici, la ușă.

— Nu e nimeni aici, spuse maiorul după ce se uitase în toate cele trei încăperi.

— E o capcană! transpiră deodată Avram. Să ieșim!

- Nu mă face să-mi pară rău că te-am adus cu noi! mârâi maiorul.

— Să ieșim, să ieșim! Vor să ne omoare! începu să urle scriitorul, bătând cu pumnii în ușa metalică.

— Ascultă-mă, idiotule! îl smuci maiorul de la ușă. Suntem aici și fii fericit că suntem aici, că nu ne aruncă în închisoare, sau și mai rău! Norocul tău e exact că ne-au pus să facem ceva aproape imposibil, ce restul nu ar putea!

— Să... să-l arestați pe Odobeanu?! Dar de ce?

— Cui îi pasă?! Ție nu ar trebui să-ți pese. Tu, de fapt, ar trebui să taci dracului din gură până în secunda în care

o să fii la tine acasă! Ești o greutate pentru noi și ne încurci! Nu ai făcut absolut nimic! Nu ne-ai ajutat cu nimic, iar cunoștințele tale de expert în zombi sunt zero!

— Acum ascultă-mă tu! îl îmbrânci Avram pe maior, cât era de mare, cuprins de furie. Nu e vina mea că socoteală din târg nu se potrivește cu cea din cărți! Nu există nicio regulă, înțelegi? Mă simt prost că nu v-am ajutat cu nimic, că am venit crezând că sunt de folos, dar nu am fost! Crezând că nu e o rușine și nu ești inutil dacă scrii romane SF, care sunt bune pe timp de pace, dar când sunt probleme literatura nu mai are nicio valoare și nu ne ajută cu nimic, iar oamenii îți vor scoate ochii cu asta!

Fantezia lui Avram durase o milionime de secundă. Maiorul era încă cu mâna în gulerul lui.

— Când am propus superiorilor să apelăm la tine ca să ne ajuți, au zis că e o prostie și acum sunt și eu de acord cu ei! Nu ne-ai ajutat cu nimic, nu ai făcut nimic, măcar ai omorât vreun zombi?!

— N-nu...

— Nu ești bun de nimic și n-ai învățat nimic din experiența asta, încă pui întrebări idioate! Nu te-a schimbat cu nimic subsolul ăsta nenorocit. Dacă ai fi un personaj într-o carte, ai fi un personaj de căcat, care nu are niciun țel, niciun hubris, nu se dezvoltă, nu nimic! Noi măcar am avut o misiune, guvernul a vrut să scape cu viață, zombii au vrut să ne facă rău și au sfârșit prin a schimba guvernul, dar tu? Tu ce treabă ai aici? De ce exiști?!

— Nu eu am cerut să vin aid, bâigui scriitorul. Voi m-ați răpit!

— Dar ce, noi am cerut să venim aici?! Maturizează-te, Avram! Suntem invadați de morți, nu te mai poți ascunde, oricine ai fi! Belelele lovesc în toti, nu se uită că ești luptător sau ești idiot! Nu te poți ascunde de nenorociri cu scuza „Eu sunt scriitor, nu trebuie să mă bat cu nimeni"! Toti trebuie să ne batem acum, ai înțeles? Să nu mai zic că ești foaaarte fioros în cărțile tale, toci zombii ca pe pătrunjel, dar în realitate nu faci nimic! Romanul tău cu zombi e doar doar un pretext pentru a ucide în efigie politicienii corupți, pe care îi urăști și pe care nu ai curaj să îi ucizi în realitate. Bun, foarte bine! Nu toată lumea are curaj să pună mâna pe par, oamenii se descarcă și ei cum pot. Dar când morții te mușcă de gât, trebuie să pui mâna pe par! Chiar dacă ești scriitor!

— Domnule maior, interveni Ursu. Am găsit ceva.

- Ce?!

— Vino să vezi.

Rusu îl lăsă pe scriitor și se apropie de Ursu, care se uita la o măsuță pe care se aflau câteva obiecte. Avram găsi curajul să facă și el doi pași către măsuță. Se încruntă. Pe tăblia de sticlă păreau să fie niște dinți de om, scoși grosolan, cu bucăți de gingie, o șurubelniță, alte câteva scule.

— Tortură? întrebă Rusu.

— Așa pare.

— Ce naiba făcea dobitocul ăsta aici?!

— Trebuie să-1 găsim. Sun acum să raportez.

Maiorul se retrase în altă încăpere, iar Ursu se așeză pe un fotoliu extrem de comod.

— Ești bine?

— Da, încuviință scriitorul. Ce să zic? Are dreptate.

— Nu vrea să-ți facă rău. Așa e felul lui de a arăta că îi pasă de cineva. Auzi, tu înțelegi ce se întâmplă aici?

— Suntem invadați de zombi și asta nu mai e o democrație?

— In afară de asta. E și mai rău. Coroiu voia să-l mazilească pe Grama, dar, dacă mă întrebi pe mine, otrepele astea două s-au înțeles între ele și au convenit să arunce pisica moartă în curtea aliatului și slugii lor Odobeanu. De ce, încă nu știu. Poate, pur și simplu, ca să pice cineva suficient de înalt cât să fie opinia publică mulțumită - dar nu ei doi. Ăștia doi ar prefera ca toată România să fie zombizată, numai să scape ei de pedeapsă.

— Bine, dar Odobeanu trebuie să aibă cumva o legătură cu invazia...

— Vezi tu, PRP pregătea o mare manifestație azi, iar postul lui Odobeanu îndemna lumea să vină, să apere România. Numai că între timp au apărut zombii, care vor hali cu mare plăcere toți manifestanții. Poate vor să devieze vina spre el, că din cauza lui vor fi invadat morții... Sau nu, uite o idee și mai bună. Racheta antibuncăr, pe care o știi prea bine. Cine crezi că a cumpărat-o?! Bag mâna în foc că Odobeanu, cu relațiile lui; e posibil să fi aranjat el achiziționarea, cel mai probabil din banii pe care îi dă populația la stat lună de lună. Și poate din cauza asta îl caută, să dea vina pe el că a lansat racheta.

— Plecăm, intră maiorul.

— Unde?

— Stai liniștit. De data asta, urcăm.

Așteptau toți trei pe acoperișul palatului Victoria, alături de noul ministru de interne și de un polițist. In alte împrejurări, ar fi fost o priveliște minunată. In lumina zorilor încă trandafirii, se vedea piața ca în palmă, dar se ghiceau contururile orașului și până departe, peste nenumărate blocuri, case, străzi, scuaruri. Când te aflai acolo, chiar aveai senzația că domini capitala.

Din nefericire, cei cinci oameni nu admirau, ci se se uitau cu groază. Mai reținută, militarii, mai imposibil de controlat, Avram. De sus se vedea, se înțelegea mai bine, mecanismul invaziei. Era bătălia celor nu cinci, dar măcar trei armate. Și era pe terminate. Zombii erau la un pas de victoria zdrobitoare. Și era normal: fiecare inamic înfrânt de zombi devenea pe loc un ostaș aliat. Oamenii din piață încercaseră să le facă față, cu garduri metalice, cu pietre, cu borduri, cu stâlpi, cu mâinile goale chiar - și reușeau. Câteva minute. Apoi dinții zombilor mușcau de unde nimereau, iar obiectele deveneau inutile. Jandarmii și polițiștii, mai bine apărați, mai bine organizați, fiind antrenați să facă față, să se sincronizeze și să comunice în timp real, înarmați cu bastoane, dar și cu pistoale sau pistoale-mi- tralieră, fuseseră de asemenea anihilați și asimilați. Ropotul pistoalelor-mitralieră năștea flori efemere în carnea morților, dar aceștia nu erau impresionați și înaintau. Zombi în costum kaki, cu platoșe și căști care îi făceau și mai greu de doborât, se împrăștiau treptat tot mai departe de palat, pe bulevarde, pe străzi, în curți, în clădiri

unde găseau uși deschise. Un TAB își croi cărare în viteză printre zombi, dar mulți dintre ei se ridicau și continuau să meargă sau chiar se târau dezarticulați, cărându-și fracturile cu stoicism. TAB-ul se opri brusc, în mjilocul pieței, și din el ieși un militar care își smulgea părul din cap. Trei zombi îl traseră jos și se înfruptară din sângele lui, trapa se închise, TAB-ul pomi din nou, dar de data aceasta părăsi piața și goni către Arcul de Triumf. Echipajul cedase.

— Incredibil, dar partidul încă nu a anulat manifestația! mormăi Ursu, care se uita acum pe telefon.

— încă mai speră că vor rezolva aici. Avram...

— Poftim.

— O să mergem la Odobeanu la televiziune. Eu și Ursu avem o treabă cu el. Dacă totul merge bine, durează cinci minute. Dar dacă apar probleme, o să fii în primejdie. Indiferent care va fi cazul, vreau să asculți de ordinele noastre. Fără întrebări, fără explicații. Dacă vrei să scapi, ascultă ce îți spunem. E posibil să ne ciocnim cu oamenii lui, sunt bine instruiți, nu o să putem să stăm după tine. Ai înțeles?

- Da.

— După ce rezolvăm cu el, Ursu te va duce personal acasă.

— Mulțumesc.

I

— Nu îmi mulțumi. Siguranța civililor implicați face parte din misiune. Pe de altă parte, dacă crezi că ai de comunicat ceva legat de zombi ce poate noi nu știm sau nu am înțeles, nu ezita să vorbești. Acum stai aici, elicopterul

trebuie să apară. Mă duc trei pași mai încolo să vorbesc cu Ursu.

„Numai în haznaua aia de Unda 5 nu ajungeam azi!", își spuse scriitorul, în timp ce se uita, cu aceeași oroare și aceeași neputință de a se abține, la bătălia din piață. Ministrul de interne se apropie de el, pesemne mai mult pentru că încă nu îi era clar cine este civilul acesta misterios care se luase în gură cu premierul și luptase în subsol alături de acesta din urmă.

— Și... cum a nimerit un scriitor în nenorocirea asta? întrebă ministrul, apăsând ușor pe cuvântul *scriitor* pentru a sugera că știe el foarte bine că e doar o acoperire. Lui Avram însă i se păru mai nimerit să nu răspundă nimic, pentru a-și spori aura de mister și, deci, de interes, cu alte cuvinte de valoare. Sau, mai exact, de greutate care îi putea împiedica arestarea. Pe de altă parte, trebui să recunoască faptul că mișcarea în general haotică a morților din piață avea, mai nou, ceva interesant. Acolo jos se întâmpla ceva. Până acum, zombii rătăciseră mânați numai de o foame isterică spre o presupusă sursă imediată, incapabili să își planifice rute sau scenarii, însă de data aceasta aveau o vânzoleală neobișnuită. Avram era chiar intrigat. Până mai adineauri, fusese vorba despre o masă pe care curentul de aer risipea firimiturile; acum însă începea să semene, tot mai îngrijorător, cu o tablă de șah. Zombii erau neliniștiți, agitați, dar, mai ales, mișcările lor părea că încep să aducă a coordonare. Din nimic se formau grupuri mari, de sute de zombi care porneau hotă- râți într-o anumită direcție; pe drum grupul își pierdea

coerența, sângera zombi în toate părțile și până la urmă se destrăma, pentru a relua mișcarea puțin mai târziu. Avram se gândea însă că, dacă mai multe astfel de grupuri vor apuca simultan în aceeași direcție, e posibil ca mișcările lor să capete sens.

— Ăștia caută ceva, spuse el cu glas tare.

— Poftim? Cine?

— Parcă încearcă un fel de agregare, ca și cum le fulgeră ceva prin cap, o clipă au ceva în minte, dar apoi uită imediat. Au o idee pe vârful limbii, care nu le dă pace, dar pe care nu o pot cristaliza.

— Nicolaescu, binoclul! ceru ministrul omului său, care îl servi prompt.

— Poate asistăm la nașterea unei societăți, spuse scriitorul, tot mai exaltat. Planetele s-au născut din praf închegat, care a prins masă și a atras și mai mult praf. Societățile s-au născut din inși care s-au adunat, au format orașe, care s-au adunat și au format națiuni. De ce nu ar face și zombii la fel?

Deodată, mai multe grupuri de nemorți se prinseră, cel puțin aparent spontan, într-o mare ce se vălurea cât de cât la unison. Avram căscă ochii.

— Incredibil!

- Ce e?!

— Uitati-vă la ei... Nu, nu cu binoclul. Uitati-vă la toată piața. Zombii ăștia nu caută. Zombii ăștia fac altceva...

Dacă se chinuia puțin, dacă își imagina, dacă era dispus să le acorde intenție, Avram putea jura că acele cadavre umblătoare, acele trupuri cu răni deschise, unele cu

came putrezită, care ar fi trebuit să odihnească de mult sub pământ, dar care cutreierau străzile Bucureștiului disperate după sânge de om viu, acele epave care încă funcționau... dansau. Părea un soi de dans ritual. Să le fi »

mijit în mințile lor infime un sentiment religios? Să le fi cerut natura un ritual de împerechere? „Asta mai lipsea, zombi care să se curteze între ei și să procreeze alți zombi! Nu, trebuie să fie altceva..."

Privită de sus, hoarda era din ce în ce mai coerentă. Asemenea unui plămân uriaș cât o piață, strâns între coastele blocurilor din jur, se umfla, apoi se micșora, după care, lipiți unii de alții, împingându-se unii în alții, căutând parcă răceala trupurilor de lângă ei, erupeau din nou, extinzând hoarda, și imediat o micșorau, ca un ritm, ca o respirație, ca o...

— Horă! spuse ministrul, și el mirat.

— Poftim?

— Ăștia joacă hora, spuse încet bărbatul, consternat.

— De ce ar juca hora? se întrebă cu glas tare Avram. Ce, e dumini...

Gluma îi rămase în aer. Dar bineînțeles!

— El decembrie, șopti el. E ziua națională!

Ministrul de interne avea lacrimi în ochi. Avram se uită la el, sperând că proaspăt camaradul său nu își dădea seama că erau în tabere brutal de adverse.

— Așa cum sunt ei, uite că nu au uitat de țară! In sufletul lor nenorocit, încă își iubesc țara! Ei știu că e ziua națională și sărbătoresc și ei așa cum pot!

Mortii din Piața Victoriei se înfrățiseră într-o horă dez-

* * »

lânată, aproximativă, grotescă, dar horă. Cadavrele care

de la distanță păreau oameni își exprimau mulțumirea că sunt români. Ei credeau că sunt în viață. O forță mai mare ca ei îi ținea morți, dar nu-i lăsa să intre în pământ, lă- sându-i să umble pe străzi, să se hrănească din sângele celor vii, iar la sfârșitul zilei să mulțumească pentru privilegiul de a trăi. Erau morți, murdari, rupți, tăiați, fără membre, putrezi, cu răni deschise, își târau mațele în colb, mâncau oameni vii, însă nu uitau să își celebreze țara care le permitea, în fine, să înfulece în voie, care îi lăsa să se înfrupte de la cei care aveau deoarece munciseră pentru ce aveau, țărișoara asta, Grădina Maicii Domnului, minune a mapamondului, care dăduse elevi olimpici, pe Hagi, Halep și Henri Coandă! Aveau patrie, ce mai conta decesul! Patrie care îi mulsese de viață, de bucurii, de satisfacții și în schimb le dăduse un glonț în burtă sau un baston de jandarm vârât pe gât, dar care acum era tot ce le mai rămăsese!

Avram luă binoclul de la ministru. Un fost bunic sfătos își țâra după el un picior străpuns de un drug mare, în- doit, din oțel; o fostă polițistă, încă în uniformă, cu muș- cături groaznice pe față (nu mai avea ochi, nas, obraji), grohăia și bâjbâia cu mâinile în căutarea sângelui; un bărbat în costum impecabil, dar fără o mână, se împiedică de o bordură și căzu lovindu-se cu fața de asfalt cu o forță care pentru un om viu ar fi însemnat minimum comă, însă el se ridică imediat continuându-și bălăbăneala alimentată de foame; doi liceeni, băiat și fată, moderni, tatuați și cu piercinguri, rămăseseră blocați ca doi câini încârligați, numai că la gură, pesemne pentru că își

agățaseră piercingurile, și se încurcau la mers, se loveau unul de celălalt, cădeau, el o tara pe ea de gură... Erau acolo bătrâni și adolescenți, săraci și bine îmbrăcați, femei și bărbați, și toți, până la urmă, se prinseră în horă, ridicând praful și mai rău și grohăind într-un muget colectiv.

— Undeva, acolo, înăuntru, ei încă sunt oameni!

— Sunt cetățeni! supralicită ministrul.

— Dacă și-au amintit, fie și că în vis, că azi e 1 Decembrie, nu sunt monștri! Sunt doar oameni bolnavi!

— Hm, schimbă deodată macazul omul guvernului. Nu cred. Sunt în mod evident morți, e normal să trebuiască să fie anihilați, în legitimă apărare.

— Da, așa am crezut până acum. Sau așa ne-a convenit să credem. Dar, ascultați-mă, oamenii ăia trăiesc! Sau nu trăiesc, dar gândesc! Și poate nici nu gândesc, dar simt! Uitati-vă la ei!

— E doar un reflex, domne, ca la broască, trecu ministrul la contraatac. Ai văzut broasca moartă, cum dă din picior?

— Reflex?! Nu, nu, acolo undeva e o fărâmă de conștiință! Dacă vreți, e ca un om care doarme și dă din picioare în vis. Nu e niciun reflex! II fugărește vreun monstru în vis și el încearcă să fugă! Sau visează că-i e foame, crede că se află într-un restaurant și poate mânca orice, fără să înțeleagă că e pe stradă și vede oameni! Vă dați seama ce înseamnă asta? Nu mai putem să-i ucidem!

„Zombi", își spuse scriitorul. „Zombi. însuși numele dă de gol situația. Zombi, z-om-bi. E un om în orice zombi!"

— Fii serios! râse ministrul și își reluă căutarea cu binoclul. Te-ai speriat că țopăie și ei puțin! Când o să te pomenești față în față cu unul d-ăsta, fără bărbie și cu dinții de sus căutându-ți beregata, n-o să-mi mai zici mata de conștiință!

Avram își spuse că era mai rău decât părea. Țara asta nu reușea să își rezolve nici măcar problemele cele mai banale, de care se lovise și în trecut, depășindu-le doar temporar sau pur și simplu dându-le la spate, cu care se confruntaseră și alte guverne, și alte țări, dar izbândiseră. Or acum aveau de a face cu o premieră mondială! Nu existau specialiști din afară care să vine să îi ajute, nu existau manuale, nu existau protocoale. Da, autoritățile au protocoale și pentru situații neprevăzute, dar cum să aștepți ajutor de la acestea când ele nu puteau soluționa nici lucrurile mărunte?!

Nu era greu să îți imaginezi zombii răspândindu-se în tot orașul în primele zile sau luni, cu victimele și pagubele materiale aferente. In ciuda eforturilor supraomenești ale armatei, îm pofida fondurilor europene primite special cheltuite cu furie, zombii, odată ieșiți din Palatul Victoria, aveau să scape de sub control și să împânzească centrul Bucureștiului. Intr-o oglindire ironică și bolnavă, așa cum la revoluția din 1989 stema comunistă fusese smulsă din steag, într-un simbol superb al câștigării libertății prin sacrificiu, gaura din drapel fiind imaginea revoltei împotriva tiraniei și a conformismului, de data aceasta zombii urma să năvălească în București din chiar clădirea guvernului prin gaura lăsată de racheta despre

care guvernul jura că nu există. Sigur, poate că, până la urmă, zombii aveau să fie ținuți sub control, dar, în bună tradiție românească, chiar exterminați, puțin probabil. Și să nu uităm că, dincolo de zombi, în epicentrul invaziei se afla o încărcătură explozivă de mare putere, poate imposibil de dezamorsat și care putea să țină în șah orașul ani întregi, în mod ironic salvând zombii de la o intervenție în forță. Bomba neexplodată avea să rămână un furuncul sensibil și dureros pe obrazul capitalei. Se putea încerca extragerea rachetei, se putea pune problema detonării controlate, dar efectele acesteia puteau fi dezastruoase, palatul și zona centrală fiind condamnate la distrugerea totală, ca și rețeaua de subsoluri, tuneluri și canalizare, precum și clădirile și străzile aflate deasupra acestora, care se puteau surpa...

Și atunci, centrul orașului, inima lui, zona cu clădiri reprezentative, de patrimoniu, dar și moderne, avântate spre cer, de asemenea un nod de transport, inclusiv cu metroul, avea să rămână un deșert al morții, străbătut la pas șontâcăit de sute de mii de zombi, care nu puteau ieși, dar nici nu puteau fi scoși afară. Probabil chiar numărul lor avea să crească, și poate, cine știe, să ajungă mai mulți decât cei vii. încetul cu încetul, concesie cu concesie, s-ar fi ajuns ca morții să fie mai mulți decât viii în oraș, ba mai mult, aceștia din urmă ar fi fost nevoiți să se ocupe de zombi: pază, intervenții, îngrădire, ridicare bariere și construcții adiacente, supraveghere. S-ar fi recurs la patrularea pe străzile din jurul centrului, cu scopul de a evita eventuala ieșire a unor persoane infectate din zona inter-

zisă și a interveni în caz de urgență. Ar fi fost datoria tuturor bărbaților cu vârsta cuprinsă între 21 și 60 de ani să efectueze serviciul de pază, la interval de câteva luni. Bu- cureștiul avea să ajungă Orașul Morților, în care zombii vor face legea, iar oamenii vor munci silnic pentru ei, îi vor ține în spate, ba mai rău, se vor obișnui cu ei. Partidul, ca să nu piardă puterea, va îndemna oamenii să se întoarcă la casele lor, mereu tot mai aproape de zona zom- bilor, le va da bani și alte stimulente și în schimb îi va pune să robotească pentru a ține în spate masele de zombi fără opinie care le legitimează existența în fruntea țării...

Zombii aveau să invadeze, așadar, centrul capitalei, propagându-se cu o viteză uimitoare și sporindu-și numărul cu mai multe sute de mii. Supraviețuitorii, îngroziți, și-ar fi părăsit locuințele, birourile, magazinele din aria Victoriei - Romană - Dorobanți - Arcul de Triumf - Gara de Nord, lăsând zombii să își întindă imperiul putreziciunii. E foarte adevărat, baricadele ridicate ulterior în jurul centrului, controalele continue, supravegherea cu drone, recompensele date cu seriozitate pentru observarea zombilor în afara centrului poate vor fi făcut ca morții vii măcar să nu cucerească și restul orașului.

în timp, cartierele mărginașe, chiar rău famate, aveau să se ridice foarte mult în opțiunile bucureștenilor, prețurile dublându-se sau triplându-se. Teatrul Național urma să își mute sediul la Piața Progresul, iar muzeul Antipa, lângă autogara Militari. Terenurile virane din zona Văcărești aveau să devină noul centru vechi, cu terase și baruri unde o bere avea să coste cel puțin 50 de lei în banii

de acum, pentru că oamenii care vor munci ar fi fost mai puțini, deci și consumatorii s-ar fi împuținat. Manifestațiile de protest, dacă aveau să mai fie permise, ar fi avut loc nu în centrul impracticabil, ci în locuri cum ar fi parcul din spatele magazinului Bucur Obor sau maidanele din Bucureștii Noi.

Dar, pe măsură ce te-ai fi apropiat de Piața Victoriei sau Universitate, orașul ar fi devenit, din alert, șic și plin de viață, ca în Ferentari, mai posac, mai precaut. Lumea ar fi fost tot mai puțină, multe apartamente ar fi fost goale, mașinile (majoritatea vechi) ar fi trecut mai rar. La Piața Unirii, geamurile sparte ale apartamentelor goale încă de când zombii erupseseră din Palatul Victoria ar fi părut dinții stricați ai unui personaj care își păstrează morga și aerul superior, dar care nu are demnitate.

Fără îndoială, PRP ar fi făcut apel la bucureșteni să revină la casele lor din centru, deoarece pericolul era acum foarte mic și numai propaganda opoziției vândute Occidentului îl făcea să pară atât de grav. Oamenii și-ar fi ascultat conducătorii, care ar fi apărut liniștitor la Unda 5 (care timp de un an ar fi avut o banderolă neagră într-un colț, în amintirea eroului național Ștefan Ivan, care salvase guvernul în subsol și apoi căzuse eroic), și s-ar fi întors la casele lor. In plus, în funcție de imaginație, partidul ar fi putut găsi și o utilitate practică zombilor, de pildă înhămându-i la munci grele sau periculoase. Astfel, sute zombi ar fi putut fi atașați unui hamașament uriaș și puși la muncă în construcții; zombii ar fi putut fi vârâți prin canale, pentru a le desfunda în cursa lor disperată și im-

placabilă către partea opusă, unde erau ademeniți cu momeală; de ce nu, i-ar fi putut exporta în țări asiatice pentru deminare, fiind, la fel, atrași peste câmpurile înțesate cu milioane de mine, pe care să le curățe cu un dispreț complet față de păgubosul instinct de autoconservare.

Fără îndoială, cei care aveau să piardă ar fi fost tot oamenii, supraviețuitorii. Zombii ar fi înflorit pe cârca oamenilor, iar PRP ar fi avut tot interesul să mențină această situație ideală, care îi permitea să rămână la putere fără vreo opoziție serioasă și păzit de o armată de ființe fără minte, de zombi fără opinie care le-ar fi legitimat existenta în fruntea tării si care ar fi dat un nou înțeles, cu adevărat sinistru, sintagmei "Generația Z"...

— Papa Gator, recepție! Avem contact vizual!

Vocea maiorului îl trezi din visare. Rusu vorbea cu pilotul aparatului de zbor. Elicopterul, o pată întunecată și neașteptat de silențioasă pe cerul deja rozaliu al dimineții, se apropia dinspre Aviatorilor.

Nu la mult timp după aceea, în timp ce se strecurau pe lângă pereți în sediul televiziunii Unda 5, Avram își dădu seama că zburase. Pentru prima dată în viața lui. Pentru că lui, cel mai degrabă trimițătoriu de personaje în abisurile cerului, în coclaurii cei mai îndepărtați ai spațiului cosmic, îi fusese frică întotdeauna să zboare cu avionul. Și până acum reușise să se ferească de zbor, dar acum, poftim, deja se urcase la bordul unui elicopter. E drept, câteva minute și la altitudine mică, care îi dădea o siguranță iluzorie, dar cum și frica lui era iluzorie, sigu-

ranța închipuită funcționase și nici măcar nu se gândise prea mult la faptul că zbura. „Poate de fapt asta e schimbarea personajului meu!", își spuse scriitorul.

— Stop! șopti maiorul și se opriră toți trei. Avram putea jura că îi e infinit mai frică aici, furișându-se ilegal în sediul televizunii, decât îi fusese în subsol. De fapt, acolo, înconjurat de sute de zombi, îi fusese frică; aici însă îi era de-a dreptul groază. Iar faptul că nu știa ce căuta acolo, ce legătură poate avea Odobeanu cu zombii, sporea incertitudinea și îl făcea și mai nervos. Sau să fi fost, își dădu seama, faptul că o misiune între zombi era interesantă și periculoasă, însă fără zombi era doar periculoasă?

în televiziune era agitație, numai că, probabil din cauza orei mici, nu era foarte multă lume. Acest lucru îi încurca puțin, s-ar fi strecurat mai ușor dacă era vânzoleală; dar chiar și așa reușiră să ajungă la ultimul etaj, acolo unde își avea biroul magnatul.

— Care e planul? îi bateți bodyguarzii? îi șopti Avram lui Ursu pe când parcurgeau ultimele trepte.

- Nu.

Ursu se opri și oftă, apoi coborî și mai mult vocea.

— Rusu nu ți-a zis, dar eu nu te pot lăsa așa. Radule...

— Da? spuse scriitorul circumspect.

— Avem la noi o bombă. E o misiune sinucigașă!

Ursu pomi mai departe, lăsându-1 în urmă câșiva pași.

Apoi se opri și râse, fără zgomot, către scriitorul care încremenise.

— Uneori chiar o ceri, Radule! Acum stai aici, domnul maior se duce înainte să deschidă drumul.

Rusu ieși din raza lor vizuală, intrând pe holul care ducea către biroul lui Odobeanu. După câteva zeci de secunde se auziră voci, una sigur a maiorului, cineva ridică vocea, după care distinse câteva bufnituri.

— Hai, îi spuse Ursu.

Apropiindu-se pe hol de biroul magnatului, scriitorul văzu cu ochii lui două leșuri îngrămădite în poziții parcă neglijente. în noaptea aceea văzuse nenumărate trupuri neînsuflețite, dar majoritatea erau ale zombilor. Acum, maiorul ucisese doi oameni. „I-a ucis cu sânge rece!" tresări Avram. „Nu îl credeam atât de crud... Dacă ăsta e și motivul pentru care mă țin pe lângă ei?! Ei par omenoși, așa, prietenoși, dar sunt agenți secreți, sunt practic niște ucigași, vor să-și șteargă urmele! Dacă mă țin după ei și la final îmi fac vânt din elicopter sau mă azvârle la zombi sau îmi vâră sec un glonț în cap, ca ăstora?!"

Aproape sări când Ursu îl împinse discret, să treacă mai departe.

— Nu sunt morți, îi șopti luptătorul. Dorm și ei un sfert de oră. Hai!

Rusu își făcu de lucru cu un cârd și ușa biroului se deschise fără zgomot. Intrară tustrei, silențios, maiorul încuie ușa în spatele lor, după care Rusu îi făcu semn scriitorului să rămână acolo. Nu era o simplă încăpere, se aflau în prima cameră a unui apartament întreg. Era semiîntuneric, lumina era stinsă în holul de intrare și în prima cameră, dar ceva lumină venea de undeva și mai departe. Rusu și Ursu înaintau precaut, cu pistolul în mână, iar Avram se ținea după ei, înghițind în sec. în prima cameră

nu era nimeni, nici în următoarea. Luptătorii verificară discret baia, bucătăria, o cămară - totul era pustiu. Avram aștepta cu groază ca din clipă în clipă să le sară în cap niște paznici și să-i zdrobească cu obiecte contodente, sau să se aprindă o lumină orbitoare, sau să primească un glonț în față. Lumina de adineauri venea de la biroul pro- priu-zis al magnatului, burdușit de monitoare. Și totuși, nici acolo nu era nimeni. Rămânea de verificat ultima încăpere, în care se intra din birou. Când Rusu întredeschise încet ușa, începură să se audă și primele zgomote. Lui Avram nu îi era clar ce se întâmplă acolo. Parcă se smucea cineva, parcă se lupta, parcă... Sau te pomenești că gemetele acelea...

Pășiră toți trei, neauziți, într-o pasarelă îngustă și lungă, cu geamuri de ambele părți, care dădea într-o ultimă cameră. De acolo venea o lumină slabă, dar și sunetele care prevesteau o scenă a cărei simplă anticipare îi strângea stomacul. După câteva zeci de secunde, era însă deja clar: magnatul, în mijlocul invaziei zombilor, al anihilării guvernului și al distrugerii capitalei, găsea de cuviință să facă sex! „Ce vrei, atitudine de miliardar! Opulență de magnat! Ne scoate ochii: Uite, bă, săracilor, voi vă dați de ceasul morții, iar eu mă frec cu gagici! Și asta la etatea mea, sărakilor!"

Pe o măsuță, în holul în care se aflau, scriitorul văzu din nou, cu o tresărire, mai curând de oroare decât de frică, același lucru ca și în biroul din palat: dinți și măsele smulse cu sălbăticie și cu fragmente de gingie, un patent, o sfoară... Cu ochii măriți, cu pulsul accelerat, Avram îna-

inta încet. Știuse dintotdeauna ce fel de scursură era Odobeanu, numai că până acum ticăloșia acestuia se manifesta en gross, la scară națională: televiziunea sa otrăvea mințile și inimile oamenilor, trăgând țara înapoi, în timp ce el și partenerii lui de afaceri se îmbogățeau și mai mult, câștigau și mai multă putere și influență. Se pare însă că magnatul trecuse și la afacerile en detail: după ce pusese poporul la pământ, începea să-l nenorocească și om cu om... Tortura sexuală era, de altfel, o pasiune firească pentru un om bolnav după putere. Se întrebă dacă putea să se uite la ce va găsi în ultima încăpere. „Și în fond, ce mare chestie poate fi?!"

Ajuns în cadrul ușii, Avram icni. Se așteptase la eviscerații, sânge pe pereți, came tremurând de durere, organe interne expuse aerului prin găuri îngrozitoare... Dar nu. Nu era pic de sânge nicăieri. Și nici mutilări. Nimic de genul acesta. Dar cumva era și mai rău.

Dinu Odobeanu, magnatul de chipurile presă, afaceristul de mare succes care storsese țara de bani și îi îmbolnăvea sufletul în fiecare zi, politicianul intangibil și de neoprit, era complet în pielea goală, cu spatele la ei, și mișca ritmic din șolduri, cu gâfâieli și gemete. Ochii măriți de oroare ai lui Avram ar fi vrut, dar nu reușeau să nu se uite la fesele păroase și căzute ale magnatului, la bucuria tremurândă a cărnii...

în fata lui Odobeanu, o tânără subțire, revoltător de tânără după siluetă, stătea în genunchi și nu era greu de ghicit ce anume făcea. în a doua fracțiune de secundă însă, Avram își dădu seama că partenera bătrânului se

smucea și se zbatea, ca și cum s-ar fi opus actului carnal, precum și că era legată cu o frânghie de calorifer.

— Odobeanu! spuse calm, dar răsunător Rusu.

Avram trebui să recunoască: bătrânul nenorocit nu se pierdea cu una, cu două; tresări, rămase câteva clipe nemișcat, în timp ce fata încă icnea și se zbătea, apoi își îndreptă spatele și, fără să se întoarcă, își continuă activitatea.

— Vrei să te opresc eu? îi spuse Rusu pe același ton.

— Dacă ai ajuns aici, vrei să mă ucizi sau să mă arestezi. în ambele cazuri, nu o să mai fac sex cu o fată multă vreme! Chiar o să refuzi unui bătr...

Mâna ca o macara a lui Rusu îl trase spre ei pe Odobeanu, lăsând fata în genunchi, și Avram crezu că oroarea luase sfârșit. Dar, după cum constată înecându-se de spaimă, de abia acum începea.

Tânăra care îi oferise plăceri orale bătrânului, legată cu sfoară de calorifer, cu hainele rupte pe ea, murdară pe haine și julită la genunchi (dacă ar fi fost să estimeze, Avram ar fi zis că părul, prins într-o coadă la spate, și fusta lungă, neagră, indicau o fată din provincie, dintr-un oraș mai mic, care lăsase în urmă lipsa de orizont din urbea care mai avea drum lung până la Europa și venise în București, la facultate, unde învățase din răsputeri că să își facă o carieră și o viață), era moartă. Decedase de curând, nici gând să putrezească, carnea îi era încă albă, curată, vie. Pe șold avea o urmă de mușcătură violentă, care se umflase și se învinețise, se vedea clar tăietura dinților tăioși care luaseră cu poftă din ea. Și o uciseseră

fără să o și lase să moară. Da, Odobeanu făcea sex oral cu un zombi. E drept, nu avea gusturi rele la zombi: fata, pe lângă deșteaptă, era și foarte frumoasă. înăltuță dar delicată, subțire dar atletică, fusta ridicată îi dezvelea picioare frumoase, care îl vor fi înnebunit pe bătrânul magnat încă de la interviu, iar sânii, de pe care Odobeanu rupsese bluza, erau bogați, generoși, prietenoși. Sigur, începuseră să se învinețească, dar puteai vedea că fuseseră, până mai adineauri, plini de viață, așa cum se poate ghici uneori, la câte o doamnă mult prea în vârstă să mai fie atractivă, că silueta ei îmbătrânită, uzată, îngroșată, fusese odinioară un trup frumos și nurliu; fata noastră însă, în anumite părți ale corpului, trecuse direct, într-o singură oră poate, de la prospețimea tinereții la condiția specifică unei sexagenare, e drept, bine trăite.

Până atunci, Avram se ferise să se uite și la chipul zom- biului, așa cum ieri, dacă ar fi nimerit amândoi într-un lift, ar fi fost tentat să se uite la ea, să-i vadă ochii, gura, dar nu ar fi putut să se uite direct, ostentativ, nu era frumos, așa că s-ar fi uitat la ea cel mult cu coada ochiului. Acum, fata încetase din viață - undeva în orășelul ei părinții își smulgeau părul din cap că o lăsaseră să plece, „dar ce putea să facă aici?! Era o fată cuminte, inteligentă, nu merita să se îngroape în orașul ăsta uitat de autorități! Era elevă de 10, a intrat la facultate printre primii, am ținut-o patru ani în facultate, așa cum am putut, că nu avem nici noi bani, ușor nu i-a fost singură acolo, dar uite, a terminat cu note bune și s-a angajat la firma aia mare!" -, iar lui Avram îi venea extraordinar de greu să se uite

la chipul ei; i se părea că e nebun, că se uită la o moartă și se gândește că e frumoasă, că are ochi frumoși! „A avut ochi frumoși! Acum e doar un cadavru, e drept, cu părul lung, îngrijit, cu ochi albaștri nordici deși ea e arămie la piele, cu nas delicat, cu gura... mă rog, gura îi era umflată, probabil ticălosul o bătuse, în tot cazul, e acum doar un cadavru care se zbate aici, lovindu-se de perete, mecanic, nu știe nici ea ce face! Fata aia de aseară, mândria părinților și a vecinilor de pe strada acestora, studentă eminentă, îndrăgită de colegi și prieteni și vecini, nu mai există! E aici, da, dar nu mai există. Se mișcă, grohăie oribil, dar e moartă." Nu mai târziu de aseară, tânăra făcuse poate dragoste aprinsă cu iubitul ei, care o adora, sau poate ieșise poate cu prietenele într-un bar din centrul vechi - și nicio clipă nu îi putuse trece prin cap că a doua zi avea să fie un zombi jalnic, legat de calorifer ca un animal, și violată brutal. Și, cu o oarecare întârziere, Avram o și recunoscu.

Era Alis Lisandru, jurnalista care îl făcuse praf pe Odobeanu, în presă și pe internet, după ce acesta, cu o jumătate de secol mai mare decât ea, o hărtuise sexual în timpul unui interviu. „Ești frumoasă de mă doare stomacul, mi-aș lăsa soția pentru tine, aș face moarte de om pentru tine!" spunea tânăra că îi declarase, cu ochii dilatați și genunchii lipiți de ai ei, Odobeanu. După ce scandalul explodase, televiziunea magnatului începuse o campanie de demonizare a tinerei, care beneficiase de invective care prinseseră imediat la audiența, de slabă factură, a postului. Așa se face că tânăra ziaristă ajunsese să

fie înjurată și scuipată pe stradă, cu exact termenii utilizați în emisiunile postului respectiv. Procesul agresorilor încă se tergiversa, iar postul primise o amendă pentru instigare la ură (care îl usturase pe patron mai mult decât faptul că micul lor secret jucăuș fusese deconspirat).

Apoi, Odobeanu făcuse o mișcare uimitoare: îi oferise jurnalistei un loc de muncă, extrem de bine plătit, la televiziunea sa. „Veniți să munciți aici, ca să vedeți că nu impun eu ce să se spună pe post și că suntem profesioniști și neutri", o invitase el. Alis Lisandru acceptase; unii ziceau că pentru a dărâma din interior cuibul propagandei PRP, alții credeau că tânăra, dintr-o familie de muncitori fără posibilități dintr-un orășel trist, văzuse oportunitatea vieții ei și marșase - cu alte cuvinte, se lăsase cumpărată; iar magnatul scăpa de acuzații și părea chiar mărinimos. Cum Alis Lisandru recunoscuse ulterior că șeful ei nu o mai hărțuise, nici măcar cu o simplă aluzie, mulți se întorseseră împotriva ei și concluzionaseră că pasămite ăsta fusese planul ei de la bun început.

Avram nu avea de unde să știe dacă așa era, dar vedea clar care fusese planul bătrânului magnat. Odobeanu, în tot acest timp, așteptase o portiță și, în clipa în care apăruse, lovise. Oare adusese un zombi de la guvern să o muște? Oare fata acoperea activitatea guvernului, la palat, și odată muscată îi fusese adusă aici? Nu mai conta, cert este că bătrânul, inițial refuzat, apoi batjocorit, după care ținut la distanță, își făcea, în fine, cu ea poftele pe care tânăra i le refuzase atât de umilitor la acel interviu.

Fata rămăsese în continuare în genunchi, legată, însă acum, eliberată măcar de agresiunea bătrânului, făcea

singurul lucru pe care știau să-l facă zombii: căuta hrană. Iar hrana era chiar lângă ea, patru suculente, uriașe și ațâțătoare fripturi în sânge, în înțelesul cel mai propriu. La care fripturi însă nu putea ajunge, oricât se împingea în sfoara care îi tăia carnea din care nu curgea niciun strop de sânge. Avram se gândi chinuit că, dincolo de ochii goi și trupul rănit și batjocorit, persoana care fusese înainte probabil încă gândea. Cum ar fi ca, tratată cu un medicament minune, fata să învie și să spună: „Mă numesc Alis si îmi amintesc totul!"? Se cutremură: cum ar fi fost ca toti » ' » zombii, împușcați, tăiați, mutilați dar încă mergând, să se trezească și să spună: „Ne amintim totul!"?!

Odobeanu, pe de altă parte, prinsese iar curaj. Se ridică în picioare, în toată goliciunea hidoasă, fără să se acopere sau să se ferească, ca și cum își marca teritoriul și se impunea, ca un mascul alfa, în fața celor care încercaseră să se impună ei în fața lui.

— Hai, spuse el încet, zâmbind, aproape prietenos, arătând spre zombi. Hai, profitați!

Rusu își verifica telefonul, Ursu îi pândea fiecare mișcare, Avram mârâia și stătea să sară la bătrân, scos din minți. Era însă prea fătălău, conștientiză. Era prea fricos. Mânca comuniști pe pâine și spulbera cu tunul hoarde de zombi, dar numai la bere, respectiv exclusiv pe hârtie. în realitate nu avea curaj să facă absolut nimic. Și, neavând curaj, se defula în scris, se refugia în ironii și invective, se compensa prin comentarii acide pe Facebook. Iar în acest timp, oamenii ca Odobeanu făceau. Aveau curaj. Aveau inițiativă. Și râdeau de ei, care doar visau, și o violau pe

ea, ca un semnal al unei puteri depline asupra oricui. Tânăra fostă jurnalistă („Și fostă tânără", își spuse el) era legată fedeleș, prizoniera unui bărbat bătrân, și mai exista doar pentru a fi folosită, batjocorită, ba poate chiar, cine știe, o sursă de venit. Avram și-l imagină pe Odobeanu coborând atât de jos încât să încaseze bancnote mototolite de nerăbdare, oferite discret de alt bărbați ca el, care așteptau roșii la fața să le vină rândul...

— Ce zici acolo, comunistule?! mârâi scriitorul.

— E grozavă, îi răspunse bătrânul, satisfăcut. O să-ți placă! I-am scos dinții, ca să nu muște, a rămas doar cu gingiile. Sunt dat dracului, așa e? îi făcu el cu ochiul. Și, vezi tu, a rămas cu instinctul de a mușca, doar că nu mai are cu ce! Așa că dă niște senzații cum nici nu ai visat vreodată, băiete! Crede-mă, o suge mai bine decât cea mai tare zdreanță! Că nu o face pentru bani și nu o face din obligație - o face din suflet, ca să supraviețuiască! Scopul existentei ei a devenit mu...

— Taci dracului! îi șuieră Ursu. Și tu, nu-1 mai băga în seamă!

Odobeanu însă văzuse o portiță de scăpare și voia să profite de ea. Până să își dea seama, Avram se trezi apucat de mână de magnatul în pielea goală și silit s-o atingă pe fosta fată.

— Pleacă în mortii mă-tii! nu se mai abținu scriitorul.

— Atinge-o, nu fi fătălău! Și urmezi tu! îi făcu el cu ochiul lui Ursu.

— Nu mai vorbi și dă-te la o parte de lângă ea! îi aruncă Ursu.

— Ce, ești sfios?!... Așa e că nu v-a trecut prin cap că se poate așa ceva?! Ascultați-mă, tot ce știu să facă morții ăștia e să muște și să mănânce. Ei nu au altă treabă, alt interes, altă preocupare. Așa că mușcă și molfăie și clefăie foarte bine. Or, de ce să-i lăsăm să facă rău la oameni, în loc să-i punem să ne facă fericiți?!

— Ești nebun! îi scăpă lui Avram. Ești idiot! Și nebun!

— Ce e, băiete, nu mai ai răbdare să-ti vină rândul?!

Avram își pierdu cumpătul. „Nu-mi mai pasă!" își zise el și se năpusti cu toată forța și cu toată ura către Odobeanu...

O mână îl opri ca și cum s-ar fi izbit de un zid.

— Te potolești acum, îi șopti Ursu. Și nu-1 mai băga în seamă.

— Mă scoate din minți!

— Am venit aici cu o treabă si ne ținem de ea. Bine? Du-te si...

— Dă-o naibii!

Sergentul se întrerupse la auzul exclamației maiorului.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că violatorul ăsta ne bruiază emisia! Nu pot lua legătura cu elicopterul. Așa e, domnule Odobeanu?

— Nu știu, nu mă pricep la tehnică!

— Anulează acum bruiajul și apoi mergem să oprești emisia postului. Ursu, pune ceva pe el!

— Nu opresc nimic! Și nimeni nu mă poate forța să opresc emisia! protestă energic bătrânul, pe care Ursu aruncase o pătură, în timp ce era împins de maior către sala cu monitoarele.

— Au încercat oameni mai puternici ca voi să o oprească și nu au putut! Și știți de ce? Pentru că oamenii iubesc postul ăsta și îl apără!

— Mișcă! îl îmbrânci Rusu.

Deodată răsunară bătăi violente în ușa de la intrare.

— încerc eu să opresc emisia, spuse Rusu așezându-se în fața monitoarelor. Și să anunț elicopterul să vină. Ursu, vezi ce e cu ușa. Avram, ia aici și ai grijă de gazda noastră.

Scriitorului nu-i venea să creadă. Maiorul îi întindea un pistol! Un Glock adevărat. II luă mai mult ca să nu vadă Odobeanu că ezită, însă nu-i venea să creadă. Îndreptă arma spre bătrânul care rămăsese pe hol. Și, pentru că văzuse destule filme, trase piedica. Rusu îl privi repede o clipă, încruntat, dar nu spuse nimic, revenind la activitatea lui.

— Lasă pistolul, băiete, îi spuse Odobeanu încet, cu reproș patern. Să nu te rănești!

— Nu îmi pasă că mă rănesc, dacă după aia apuc să fac ce mi-am dorit toată viața. Să împușc în față un comunist!

— Comunist?! Ce-i tot dai înainte cu „comunist"?! Băiete, sunt businessman, sunt om de media, sunt mai capitalist ca tine!

— Nu te mai minți singur... Ești o scursură comunistă care profită de capitalism ca să fure cum fura și în comunism! S-a schimbat orânduirea, dar tu încă ai rețeaua ta cu care furai și înainte de '89. Și aperi ex-comuniștii!

— Ce „ex-comuniști"? pronunță malițios Odobeanu. *Foști* comuniști! Suntem români, vorbim în română! De

ce să copiem imediat ce vedem la alții? D-aia am ajuns cum am ajuns!

— Nu, din cauza unora ca tine am ajuns cum am ajuns!

— Am ajuns că toți neică nimeni își bat joc cum vor ei de țărișoara asta! Ehe, pe vremea lui Ceaușescu, nu aveai voie să murdărești numele țării! Dacă ziceai ceva de rău, te pomeneai la pușcărie! Acum, unde te uiți, auzi numai că suntem ultimii din Europa, ba la aia, ba la aia...

— Și ce, nu suntem?

— Ce vorbești? pufni Odobeanu cu îngăduința cu care explici unui copil de ce îți trebuie bani ca să cumperi dulciuri. Sunt numai minciuni! Numai fitile băgate de americani și bozgori. Aia plătesc bani grei ca să denigreze România. Și știi de ce?

— Lasă-mă să zic la întâmplare: vor să ne ia Ardealul?

— Ce Ardealul! râse bărbatul, cocoșat de povara unor secrete mari. Vor să ne ia cu totul! Păi România are păduri, are petrol, are aur, știi că are cele mai mari păduri din Europa?! Toți vor pădurile noastre!

— Care păduri, alea pe care le-a tăiat și vândut partidul pe care îl aperi la televiziunea ta?

— Ce vorbești? se alarmă Odobeanu. Opoziția le-a vândut! Și regele! Ce știți voi, ăștia tinerii! Mata cu ce te ocupi?

„Sunt pădurar!", îi veni să spună.

— Mata știi câți olimpici are România? continuă bătrânul fără să mai aștepte răspunsul.

— Exact cât toate țările din jur. Și mult mai puțini decât Anglia.

O clipă se lăsă liniștea.

— Hai, domne! Păi cum să avem ca toți ceilalți? Ascultă la mine, băiete, că te văd tânăr, deștept. România a fost grânarul Europei!

— A fost pe dracu!

Ursu se întoarse.

— Nu sunt ai noștri la ușă, raportă el. Sunt oamenii lui. Cel puțin zece, înarmați.

— N-are nimic, ușa rezistă.

— Ai luat legătura cu elicopterul?

— Nu pot. E bruiat totul. încerc să opresc emisia!

— Știai că asta cu grânarul Europei e tot o minciună comunistă? reveni Avram la interlocutorul său. în anii '30 am avut, o dată, o producție record. Dar degeaba, pentru că nu aveam silozuri, și s-a pierdut prostește. Iar oamenii ca tine, în loc să facă silozuri, fură în continuare și se acoperă lăudându-se că suntem grânarul Europei!

— Măi băiete, mai lasă dracului Europa asta! De câte ori ne-am condus singuri, ne-a mers bine. Cum au venit străinii, s-a dus totul dracului. Când era Burebista, se căca pe el de frică împăratul de la Roma! Au venit popoarele migratoare și gata, s-a dus totul naibii! Dup-aia, Mihai Viteazu a unit țărișoara, dar și-au băgat nasul cine crezi?

— Unii din Trinidad-Tobago?!

— Nu, ungurii! Dup-aia a venit Ceaușescu la putere și le-a dat clasă la toți! A sărăcit jidanii, că și-a plătit datoriile țării - știai treaba asta?! E adevărată! Le-a dat banii înapoi și le-a zis: „Nu am nevoie de ei. România se descurcă și singură!". Rezultatul? L-au dat jos în '89, că îi încurca!

Mata ai prins revoluția? întrebă el pronunțând ultimul cuvânt cu jena cu care ai rosti la masă, în fața bunicilor, „căcat". Nu știi cum a fost atunci! L-au împușcat pe Ceaușescu, au zis că nu le place comunismul și au vrut să bage legionarismul! Marian Munteanu și Liiceanu apăruseră cu cămașa verde și diagonală de legionari! Au făcut și scandal la Universitate, să-1 dea jos pe Vasile Popescul Ce mizerie au făcut pe jos! Am fost acolo. Numai nespălați, pletoși, ratați! Păi oamenii de bine aveau timp să stea în piață? Nu, erau la uzină, munceau! Dar ăia care veneau primeau dolari de la americani, să protesteze! L-am văzut cu ochii mei și pe ăla, cum îl chema? Ala de zăngănea la chitară... (Avram nu îi răspunse.) Ala, domne, de lălaia prostia aia, „Mai bine nu știu cum decât golan"... „Mai bine derbedeu decât dictator"... Cum naiba era?

— Jură-te pe fericirea copilașilor tăi că nu știi!

— Mă rog, o prostie! Și erau toți cu ea în gură toată ziua! Apropo, pe fi-miu l-am prins odată cântând asta prin casă și l-am trosnit peste ochi! Nu permit așa ceva în casa mea!

Pe Avram îl măcina să-l întrebe câți ani avea fiul când l-a plesnit, dar îi era teamă că va auzi „40" sau ceva asemănător și se abținu.

— Nu pot să o opresc! exclamă Rusu și se ridică de pe fotoliu, se gândi o clipă, apoi îl luă pe Odobeanu de gât.

— Am ordin să te duc viu și nevătămat la Coroiu, să știi. Și el, și Grama sunt în erecție să te scoată vinovat de ce se întâmplă în București! Plus că ai trei martori care te-au văzut că ai violat un cadavru...

— Nu am amenințí tu pe mine, nimicule! se răzvrăti bătrânul. Oamenii mei sunt la ușă, or să intre în orice clipă!

— ...dar prefer să îți scot mațele, mârâi maiorul și își lipi tăiosul sclipitor al unui pumnal de buricul dezgolit al bătrânului, și să raportez că te-au mâncat zombii! Oprește emisia, acum!

Focuri de armă răsunară dinspre intrare. Se auzi o bufnitură, apoi ordine răstite. Rusu duse lama la gâtul lui Odobeanu, Avram îndreptă pistolul către ușă...

Vibrația joasă cuprinse întreaga clădire, podeaua, pereții, birourile, monitoarele, chiar și tălpile oamenilor și era tot mai intensă. Inițial, Avram crezu că era un motor de camion. Dar nu, era ceva și mai puternic; să fi fost elicopterul? Clădirea în care se aflau vibra prea violent.

își dădu seama însă că totul durase doar de o fracțiune de secundă și doar mintea sa lățise clipa atât de mult încât îi dăduse aparența mai multor secunde. In realitate fusese doar o scăpărare de clipă; clădirea se mișcă violent cu ei cu tot, Avram căzu în genunchi, Odobeanu se lovi de perete, bubuitura fu și mai violentă decât smucitura, reverberând la infinit și umplând aerul în salve succesive care parcă nu se mai terminau. Ochii măriți de groază ai scriitorului văzură foarte clar, pe geam, un stol de păsări trecând peste capetele lor prin lumina dimineții, probabil gonite de vacarm; doar că, își dădu seama, nu erau păsări, erau oameni, iar aceștia zburătăceau prin aer, cu mâinile și picioarele în toate direcțiile, care șuierând peste centru și făcându-se praf de calcanul vreunei case vechi, odată

cu o ploaie de cărămizi din acesta, care descriind un superb arc de cerc și plonjând ca o ghiulea prin tavanul unui mall și spulberând o masă din food court.

în același timp, din pământ, din străzi, de sub scuaruri și de dedesubtul mașinilor parcate sau în mers, se înălțau spre cer nori de praf, lemne, obiecte, ocazional pietoni, în raze care porneau dinspre palatul Victoria, ca și cum o caracatiță gigantică, cât orașul, începea să-și scoată tentaculele ținute o veșnicie în lanțuri și ieșea la suprafață distrugând orașul. Se vede că unul dintre apendicele monstrului șfi- chiui ca un bici uriaș până sub tumul televiziunii Unda 5, pentru că Avram simți o lovitură puternică în tălpi, care-1 zgudui până în creier, și parcă sări în sus cu tot cu ziduri și mobilă, apoi căzu la loc, clădirea scârțâia violent, pereții se rupeau și parcă explodau. După care pasarela se aplecă într-o parte scârțâind și prinse a coborî cu viteză sub picioarele sale, atât de repede, încât îl trânti pe jos. „Se prăbușește clădirea! O să murim striviți!" Totul dispăru într-un nor de moloz și praf...

Avram se vede că leșinase. Trase concluzia asta pentru că se trezea, își revenise, încerca să înțeleagă ce se întâmplă și ce i se întâmplă. Era înconjurat de dărâmături și de o cortină densă de praf. Nu se mai auzeau bubuituri, solul nu mai vibra, în schimb toată lumea zbiera în jur, femei țipau după ajutor, bărbați lătrau ordine neinteligibile, cineva întreba mereu de un anumit Vasilescu.

— A explodat racheta! auzi distinct de undeva din clădire. A explodat racheta! S-a terminat!

Avea sens. Stolul de oameni de mai devreme era, cel mai probabil, mulțimea de zombi din Piața Victoriei aruncată în aer de forța exploziei odată cu planșeul pieței, cu pasajul, cu tot ce fusese acolo înainte.

Scriitorul era întins pe spate, pe podeaua pasarelei înclinate. Cel mai probabil, o porțiune a clădirii se prăbușise, ca efect al undei de șoc venite din pământ și care proiectase în aer, preț de o clipă, planșeurile și încăperile. Din câte își putea da seama, pasarela căzuse câteva etaje și rămăsese agățată între cele două clădiri, înclinată abrupt spre cea din care veneau ei, încă la înălțime mare. La extremitatea aceea era și Avram, căzut pe jos. Tuși, îl durea un șold, se lovise în cădere, îl durea capul... Se ridică, cu dureri peste tot. Când praful începu să se mai liniștească și să se aștearnă, scriitorul văzu, de la înălțimea de câteva zeci de metri la care se afla, Bucureștiul. Era ciudat; o parte era liniștită și neatinsă, părea că acolo viața curge mai departe fără nicio îngrijorare. In alte zone însă, flăcări uriașe mistuiau clădiri, mașini, însuși aerul, ici-colo avea loc o explozie, multe clădiri erau în ruine, iar șanțuri lungi de sute de metri sorbiseră tot ce se aflase la suprafață și acum îl țineau strâns la piept, pentru totdeauna.

Lui Avram îi era din ce în ce mai clar. Știa foarte bine cum rezolvă autoritățile problemele. Se va vorbi până la leșin, se vor face planuri, se vor da ordine, vor trece luni și luni întregi, se va da vina pe opoziție, vor începe certurile politice, se va spune: „Dar cum a fost posibil să se ajungă aici?", va trece un an și zombii încă vor mușca din oraș. Era o luptă pierdută din start.

Persoana care vorbise mai devreme avea dreptate. Se terminase. Toate eforturile de până acum, toate sacrificiile, toți oamenii valoroși morți se pierduseră fix degeaba. Guvernul, din ignoranță și nepăsare, reușise să repartizeze zombi în mai multe cartiere și astfel să anuleze toată munca din subsol a echipei lui Rusu și toată bătălia disperată din Piața Victoriei și moartea lui Ursu și a jurnalistei și a celorlalți oameni. Zombii se împrăștiau acum în tot orașul. Nebunia de-abia începea! Atacul de la guvern fusese o nimica toată; să vezi când morții se vor năpusti în blocurile din Dristor sau Militari, când vor ataca parcurile, când vor încolți grupuri de sute de oameni și-i vor mânca sub ochii celor care aveau să transmită totul prin Facebook Live. Sau, mai exact, Facebook Dead. Death broadcasted live!

Apocalipsa zombilor începea la București. Avea să devoreze de viu Bucureștiul și să-1 transforme într-un zombi urban care, la rândul său, urma să muște din orășelele și satele din jur și probabil și mai departe. Pierduseră. Zombii câștigau. Guvernul nu renunțase la jocurile politice nici în criză și acum oamenii de pe strada plăteau. Cu viața, cu casa, cu familia. Bineînțeles, guvernul, partidul, acoliții lor erau bine. Coroiu, Grama, Odobeanu aveau să trăiască, să-și mute familiile departe, pe alt continent, poate chiar, dacă până la urmă se reușea exterminarea zombilor, aveau să câștige zdrobitor alegerile, fiind salutați de electorat ca salvatori ai națiunii. „Am crezut că zombii sunt invazia, plaga", gândi îngrozit scriitorul. „Dar, de fapt, PRP este nenorocirea țării ăsteia. Ei sunt

adevărata invazie. România e atacată, dar nu e vorba de zombi, ei sunt doar un simptom; există o agresiune și mai gravă. România e sub atac!"

Al doilea lucru pe care praful care se rarefia îi permise să-1 remarce se dovedi a fi maiorul Rusu. Era la doi pași de el, în șezut, cu ochii închiși. Fața îi era murdară de praf și de sânge și inițial Avram avu impresia că maiorul, din motive pe care scriitorul nici nu le putea bănui, își vârâse mâna stângă în molozul care îi despărțea de restul clădirii; dar după încă o clipă trebui să accepte că, în realitate, mâna îi fusese prinsă de o grindă masivă. Maiorul era acum prizonierul clădirii. Iar Avram se simți deodată singur, vulnerabil, expus tuturor primejdiilor posibile, pe care Rusu și Ursu ar fi știut să le evite: grinzi din beton, cădere de la înălțime, gloanțe, zombi, paznicii lui Odobeanu... Apropo, unde era bătrânul ticălos? Și unde era Ursu? II împușcaseră oamenii magnatului? II strivise clădirea? Era poate deja zombi?! „Doamne, Ursu era sinistru și viu, darămite mort! Iată un zombi uriaș, pe care nu aș vrea să-1 înfrunt!"

Rusu tuși. Avram respiră ușurat; îi fusese frică să vadă dacă maiorul mai trăia sau nu.

— Stația, în buzunarul interior, la piept, rosti stins maiorul.

— Poftim?

— Ia stația și anunță că suntem aici. Or să vină să ne ia.

— Ești bine?

Era o întrebare cretină, își spuse în timp ce căuta stația. O găsi imediat și o scoase; era udă. Funcționa, dar era udă

de sânge. Aruncă o privire către trupul lui Rusu și, dându-i la o parte jacheta, văzu că o bucată de fier-beton îi creștea acestuia printre coaste, sfâșiind carnea și pielea și ieșind amenințător ca un Alien înghețat în timp. Era suficient de aproape de coaste încât să nu îl ucidă, cel puțin pe loc, însă trecuse dintr-o parte în cealaltă. Mai jos, un alt colț de fier îi străpungea o pulpă.

— Apasă butoanele 1 și 2 deodată câteva secunde. Se trimite automat SOS, spuse la fel de stins Rusu.

— Cum să te ajut?!

— Nu mă mișca. O să vină ajutor.

Pasarela căzuse până în dreptul unui etaj, dar trecerea era blocată de grindă și de un baraj întreg de moloz, fier-beton și bucăți de mobilă. Prin el Avram văzu mai mulți zombi, cel puțin cinci-șase, umblând năuci - drumul era blocat. Pe de altă parte, erau la cel puțin 20 de metri deasupra pământului, deci nici de ieșit cumva pe geam nu se punea problema. Singura soluție mai părea să urce cumva până la extremitatea celalaltă a pasarelei, numai că înclinarea acesteia era puternică și nici nu avea de ce să se țină pentru a escalada. Cel mult putea încerca să spargă geamurile și să se țină de rame, deși era o muncă titanică și avea să ajungă sus cu palmele tăiate rău… Dădu să pornească ascensiunea, când Rusu îl apucă de mână.

— Stai. Nu știu dacă mai scap de aici. Trebuie să…

— Sigur că scapi!

— Ascultă-mă! Dacă nu vine ajutor, la cât sânge pierd, în curând o să fiu zombi. Mai ai pistolul? N-are nimic, îl iei pe al meu. Știi ce ai de făcut. Fără discuții, fără regrete, fără gânduri. Altfel îmi smulg brațul și te atac!

Avram ar fi putut jura că maiorul a schițat un început de zâmbet.

Pasarela se smuci brusc, mai coborând puțin; undeva în clădire se auzi cum se surpă ceva, probabil tumul se mai așeză. O bucată de tencuială căzu peste picioarele lui Rusu, dar era suficient de mică încât să fie o simplă lovitură, fără urmări serioase. Avram auzi un fâsâit și îi luă câteva clipe până să-și dea seama că de sus alunecă spre el cineva. Se trezi lovit brutal și aruncat peste maior, care icni din cauza durerii. Era un zombi, un tânăr slab, tatuat, care, înainte să poată face cineva ceva, își înfipse dinții în pulpa lui Rusu. Avram în continuare nu apucase să facă nimic, când răsună o împușcătură, materie cenușie îl îm- proșcă pe haine și zombiul căzu inert. Rusu îi înmână pistolul.

— Așa să faci și tu, Radu. Faci un lucru bun. Ai să vezi că dacă mă transform, o să tragi în mine tot încărcătorul. Ascultă! Trebuie să îți spun ceva. Am aflat înainte să plecăm încoace. E foarte probabil ca Unda 5 să fie implicată adânc în invazia zombilor.

— Poftim?!

— Postul a ascuns în frecvența pe care emite anumite frecvențe care au un efect puternic asupra sângelui uman. Știi cum pilitura de fier, pe un magnet... (Maiorul dădu din mână, fără putere.) Tot așa, leucocitele se comportă nefiresc, se înmulțesc peste măsură și provoacă un fel de leucemie, dar și mutații ale hematiilor, care... Sângele își atacă practic gazda și mai ales creierul, provocând demență, apoi moartea cerebrală, coagularea sângelui, fiind afectate și trombocitele, însă se păstrează funcțiile motorii...

Avram începu să se întrebe dacă nu cumva Rusu delirează. Pentru că așa suna ceea ce spunea. Totuși îl ascultă; poate și pentru că maiorul încă îl ținea de braț, într-o strânsoare de fier.

— A fost descoperirea unui medic care încerca să prelungească viața soldaților răniți în război, să mai poată lupta o perioadă indiferent cât de rău ar fi fost răniți. Odobeanu, care sponsoriza cercetările, s-a gândit să folosească metoda împotriva protestatarilor.

— Voia să-i omoare...

— Nu. Voia să-i controleze! Pentru că adevăratul efect al frecvenței respective, cel pe care îl caută și PRP, era un soi de dependență. Sângele caută emisia, se hrănește cu ea, mai exact se droghează cu ea. Și atunci poți goni oamenii, îi poți chema, poți face cu ei ce vrei tu. In fine, Odobeanu i-a propus lui Oliviu Mureșan și s-au pus pe treabă. Efectul însă nu a fost cel scontat, au fost afectați cei din palat și mai puțin cei din piață, iar guvernul a căzut și toți cei executați în subsolul palatelor în ultimele două sute de ani de ani au prins viață. Grama însă a găsit ocazia ideală să revină la conducerea țării. Ne-a trimis pe noi să-l aducem pe Coroiu; dacă îl aduceam, Grama trecea drept salvator. Dacă nu îl aduceam, Grama rămânea șef.

— Iar dacă noi îl aduceam, dar putea să scape și de el, și de noi cu racheta, de ce nu?

— Exact. Insă Coroiu a scăpat și, în loc să-l aresteze, s-au înțeles între ei, cum fac întotdeauna, că nu-i convenea să se afle de legătura lui cu planul cu frecvența - și s-ar fi aflat, după invazia zombilor -, așa că s-au hotărât să-l

scoată vinovat pe violatorul ăsta nenorocit, să spună că a fost o lovitură de stat. Cu ocazia asta, instituiau starea de urgență și protestele erau interzise.

Rusu începu să tușească și să geamă, surd, înfundat. După o vreme vorbi din nou:

— Am un motiv pentru care ți-am zis lucrurile astea strict secrete. Ai mers ore întregi printre zombi. Ai fost atacat, ai fost fugărit, au vrut să te muște, să te ucidă... Tu ai omorât vreunul?

— Nu cred.

— Exact. Nu ai curaj. Tu, ca om. Iți place să vorbești, să visezi, să filosofezi, dar nu faci nimic. Ai ajuns la capătul poveștii și nu ai oprit încă niciun zombi. Ești scriitor de romane cu zombi și nu ai omorât niciunul în singura ocazie din istorie de a ucide zombi în realitate.

— Bine, dar...

Rusu îl strânse și mai puternic de mână, ca semn să tacă din gură.

— Dar e în regulă. Nu ești făcut să ucizi, să te lupți. Ești făcut să scrii. Ca autor, poți să faci pe hârtie ce nu ai curaj să faci în realitate. Majoritatea oamenilor nu au ocazia asta. Tu însă ai un har. Pune-1 la treabă! Ai fost aici, ai văzut ce s-a întâmplat, ai avut norocul să cunoști actorii cheie. Ia și scrie tot ce ai văzut! Tot nu o să omori zombi în realitate, dar cuvintele tale o să-i ajute pe cei care citesc și au de a face în realitate cu zombii. Revolta și furia ta din viață se vor disipa, prin lașitate, în cartea ta și poate vor da curaj cititorilor să acționeze și în realitate. Nu poți ucide tu zombii, dar îi poți trezi pe oameni să se apere de

ei. Și răzbună-i pe Ursu și Suru! Fă asta și, dacă scap, îți promit că vin la lansare.

— Ca să mă arestezi din nou?

De data asta, Rusu chiar zâmbi. îl mai strânse o dată de mână, ca un salut, și îi dădu drumul. Avram oftă și se ridică. Trebuia să ajungă acolo sus; era greu, avea să se taie în sticlă, poate să alunece la loc și să le lovească, dar era singura cale. Rusu avea dreptate: gata cu filosofatul, trebuia să acționeze! Trase aer în piept, își băgă Glockul în spate, la pantaloni...

Și pistolul îi căzu pe cracul pantalonilor.

Nu își dădu seama dacă maiorul leșinase sau închisese ochii de exasperare. Era un moment dincolo de penibil, dar nu avea ce face. își desfăcu centura, își lăsă pantalonii în vine și recuperă arma buclucașă. Se îmbrăcă la loc, o băgă în buzunarul sacoului și începu escaladarea.

De șapte ori reuși să urce puțin și de șapte ori alunecă la loc, ultima dată de la vreo zece metri, lovindu-se groaznic la un genunchi într-o bucată de fier-beton. Era transpirat, era epuizat, îi era foame, îl durea tot corpul, iar ajutoarele nu veneau. în plus, dacă pasarela nu se prăbușea cu ei cu tot, făcându-i praf, în scurt timp Rusu urma să deschidă ochii. Aveau să fie pământii, apoși, aveau să fie ochii unui om mânat de un țel fierbinte și urma să calce peste cadavre ca să și-l îndeplinească. Iar Avram știa acel țel: hrana. Recte el însuși, aflat la numai un metru și jumătate distamță și prins în capcană.

E drept, Rusu era și el captiv. își trase trupul mătăhălos, încercând să se ridice, dar brațul îl împiedica să se

miște de acolo. Oare chiar avea să și-l smulgă, cum spusese? Părea imposibil, dar dacă exista un om care să aibă forța necesară și un zombi care să aibă foamea atât de mistuitoare, ambele ființe se numeau Rusu. Rusu-zombi. Ex-Rusu. Fostul Rusu. Acesta deja grohăia, se smucea și Avram avea senzația că în fiecare clipă avea să se elibereze și să-l mănânce. Trebuia să-l împuște în cap, era clar singura soluție!

Scoase pistolul, îl îndreptă spre Rusu, trase piedica. Dacă apăsa pe trăgaci, un proiectil din plumb avea să mutileze fața, craniul, creierul maiorului și să îi reteze viața. Viața, atâta câtă mai era, avea să i se scurgă din trup între ruine, murdar, rănit, înșelat de conducere. Iar Avram avea să rămână toată viața cu momentul ăsta în cap. El avea să fie ucigașul lui Rusu.

Dar poate totuși nu va fi nevoie! Pentru că, iată, nici măcar Rusu-zombi nu își poate rupe mâna singur ca să se ridice de acolo și să-l mănânce. Era în siguranță.

Dar Rusu-zombi nu era un zombi obișnuit; era față de restul zombilor cum era și Rusu față de ceilalți oameni. Rusu-zombi avea și ceva din memoria remanentă a lui Rusu, așa că găsea soluții la orice situație. In cazul de față, își scufundă violent colții în propriul braț, despicând piele, tăind mușchi, retezând tendoane. Rusu se mânca singur pentru a se elibera.

Lui Avram îi tremura rău mâna cu pistolul. Ar fi tras, dar nu putea. Unde erau eroii săi care goleau tot încărcătorul mitralierei în valul de zombi, culcându-i la pământ? Unde erau personajele sale care se uitau în ochii zombiu-

lui, săreau cu o replică eroic-spirituală și le vârau un drug prin cap? In realitate nu era deloc așa. Nu vedea un zombi, vedea un om. Un om cu viață, cu familie, cu probleme, cu planuri. Nu putea ucide un om!

„Bărbatul în vârstă aștepta, întins pe patul de spital, acoperit până la gât cu un cearșaf alb. Capul său ras, care se clătina obosit încercând fără succes să se agațe de vederea oricărui alt om, era singurul lucru care se mișca în încăperea severă. Vocile infirmierelor se auzeau stins, din altă cameră. Pacientul ar fi vrut să spună ceva, dar nu mai avea putere. După o vreme capul își încetă mișcarea. După o altă vreme, infirmiera reveni în încăpere. Fața încremenită a pacientului, cu ochii deschiși, nu o surprinse; mai văzuse asta de nenumărate ori. Ii verifică pulsul, după care îi trase cearșaful peste față.

— Of, bătrânețe, șopti ea. Vai de capul tău, tataie... (Apoi ridică puțin vocea, deși cu același ton blând.) lolanda, cheam-o pe doamna doctor! S-a prăpădit pacientul. lolanda!...

Cum aceasta nu răspundea, infirmiera, cu mâna încă pe cearșaf, parcă pentru a nu lăsa pacientul să își descopere fața, se întoarse să vadă de ce nu răspunde lolanda. Dar de data asta fu surprinsă: o durere îngrozitoare!, sări un metru întreg, dărâmând un stativ de perfuzii. Mortul o mușcase cu sete de mână, până la os, prin cearșaf!

_ F***-ţj morții mă-tii de mortu' lu' gura mă-tii cu mușcătura lu' morții mă-tii! exclamă infirmiera și începu să-i care pumni în față tot prin cearșaf, dar cum pacientul

încerca să se ridice, apucă un scaun și i-1 trânti cu sete peste față, o dată, încă o dată, încă o dată, până când craniul se prefăcu într-o grămadă diformă însângerată..."

Avram zâmbi amar amintindu-și scena aceasta din „întoarcerea domnului Lăzărescu". Cu câtă voluptate o scrisese, ce mai răsese el însuși, ce implicații etice și sociale dezbătuse apoi! Dar așa ceva era posibil numai într-o carte, într-un film, în mintea cuiva. în realitate, simți că faci pe tine, inima îți galopează, mâna îți tremură și nu ai curaj să iei viața unui om, fie el și mort și înviat! Cine nu a vârât o rangă prin capul unui om nu va vârî niciodată ranga prin capul unui zombi. Primul instinctul e să fugi, să te aperi, nu să...

— Băiete!

O voce îl trezi din visare. Era în picioare, încă mai cântărea ideea de a escalada pasarela, Rusu stătea cu ochii închiși, nu se transformase și nici nu își rodea brațul. Deși, e drept, părea să nu mai respire. Hainele îi erau, sau păreau să fie, imobile. Rusu chiar avea să devină Ex-Rusu în cel mai scurt timp și să-1 atace ca să-1 mănânce...

Dar nu Ex-Rusu vorbise. Scriitorul se întoarse și sus, în extremitatea unde fantazase că încercase să ajungă de șapte ori fără succes, era Dinu Odobeanu.

— O să te omoare, dă-te de lângă el! îi strigă acesta. Uite, ține aici! O frânghie, poate aceeași cu care o legase pe jurnalista de calorifer ca să îi scoată dinții întru sex oral, se desfășură de sus și îl lovi ușor pe umăr, ca o invitație.

Í

— Ce mai stai?! strigă iar bătrânul, acum îmbrăcat cu cămașă și pantaloni. Apucă frânghia și hai sus!

Avram se uita la frânghie și nu era capabil să ia nicio decizie. Aici, jos, era un zombi de 130 de kilograme care urma să-și taie mâna cu dinții și apoi să-i sugă lui carotida deschisă tot cu dinții, același zombi care îl salvase de la moarte de mai multe ori în noaptea aceea. Acolo sus era un ticălos pe care îl urâse dintotdeauna și care îi supsese sângele, la figurat, dar care acum voia să-l salveze. Dacă voia să trăiască, scriitorul trebuia să se lase salvat de cel pe care îl ura din suflet, să-i rămână dator, poate chiar să fie obligat să vorbească frumos despre el.

"Dacă urăsc ceva pe lumea asta, sunt dilemele morale! Ce mă fac?! Să rămân aici, poate totuși Rusu nu e mort, poate e în comă, îi cade o bucată de tencuială în cap și se trezește, ori vin ajutoarele și îl salvează, sau să-1 las pe dușmanul meu și al întregii țări să mă salveze, ca să devin sluga lui?! Dar dacă Rusu e mort și mă mănâncă de viu? Da, dar dacă Odobeanu vrea să mă..."

— Hai odată, idiotule! Apucă frânghia, dacă vrei să trăiești! Vrei să mori acolo?

Avram lua zece decizii în fiecare clipă și fiecare se bătea cap în cap cu cea precedentă. Ar fi vrut să fie erou, dar era și un mare fan al trăitului. Ar fi vrut să scape de amenințarea superzombiului de lângă el, însă îl și ura prea mult pe magnat. Nu era bine nici așa, nici așa. Orice ar fi făcut se termina urât.

își dădu seama însă că avea gândurile astea în timp ce deja urca pe frânghie! Odobeanu o legase de ceva acolo

sus, nu îl putea trage efectiv, dar acum Avram urca mult mai ușor decât înainte. Gemând și icnind, se trase în sus, împingând în picioare, agățându-se cu mâinile în curând însângerate de orice ciob, de orice fisură în zid, de orice se putea agăța, luptându-se pentru fiecare centimetru, pentru fiecare punct infim de sprijin care îl mai putea împinge în sus puțin. Alunecă de mai multe ori și fără frânghie ar fi căzut la loc, dar se agăța de ea de fiecare dată și, în pofida loviturilor și a tăieturilor, reuși, după o bătălie cruntă cu cioburile și mai ales cu el însuși, să ajungă aproape de Odobeanu, care îl aștepta, aplecat peste hău, cu mâna întinsă, ca să-l ajute.

— Dă-mi mâna! îi zâmbi încrezător bătrânul. Ai scăpat!

Avram stătea agățat în frânghie, fără să mai urce, gâfâind și privindu-1 pe magnat. Apoi se uită în jos, acolo unde Rusu tremura; era zombi deja? Sau era viu viu și organismul său colosal încerca să își revină? Dacă era viu si Avram îl lăsa să moară? Dar dacă cobora acolo si Rusu
t 5
îl ataca?...

— Ce naiba faci, băiete?! Dă-mi mâna odată!

Avram ridică brațul, Odobeanu se lungi peste hău să-l apuce. Apoi Avram și-l retrase.

— Ce faci?! urlă bătrânul.

— Am să-ți zic un singur lucru. Ascultă-mă bine! Mai bine haimana, decât trădător, mai bine huligan decât dictator, mai bine golan, decât activist...

— Ce?! se holbă la el bătrânul. Ce naiba zici acolo?!

Cu toată forța, ura, frustrarea și dușmănia strânse în zeci de ani, propulsat de mizeriile scurse zi de zi din tele-

viziunea magnatului și care îl măcinau până la exasperare, de rânjetul jignitor al bătrânului când scăpa de câte un proces din care altcineva ar fi luat ani grei de închisoare, de prostia concetățenilor care îi urmăreau emisiunile și îi votau stăpânii, mușchii încinși ca o locomotivă în care fo- chiști nebuni înfundau isteric umilințe, neputințe și lipsuri destinseră violent brațul scriitorului și acesta îi pis- tonă bătrânului un pumn scurt și greu în figură, încât putu să jure că simte cum ochiul ticălosului se preface în gelatină și arcada îi trosnește ca un putregai rupt. Odobeanu leșină pe loc, iar capul său, lovit cu atâta forță, se înălță, trăgând corpul după el, apoi căzu, magnatul presei ticăloșite lovindu-se cu nasul și fața de podea.

Izbitura îl trezi la loc. Holbă către scriitor singurul ochi cu care mai vedea. Scos din minți, dezlănțuit cu adevărat pentru prima dată în viața lui, înnebunit între ură și extaz, Avram zbieră cât îl țineau plămânii, în timp ce dădu drumul frânghiei, lăsându-se să cadă șuierând către camaradul său cu soartă incertă și cât mai departe de bătrân:

— ...mai bine un *mort,* decât un comunist!